

BM #570055

0.00
261.00

O-2MSP2,N
N12

121080

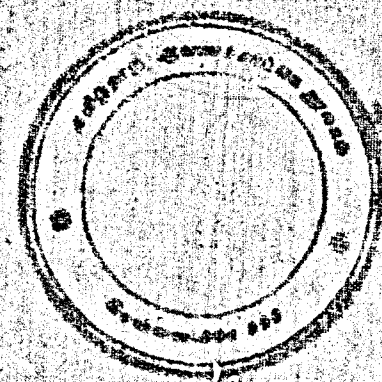
121080

937

NALA CHAKRAVARTHI

A COMEDY IN TAMIL

937

R. SUBRAHMANYA AIYAR

Tamil Pandit, Tanjore

 * ந. ச. க்ரவர்தி *
 * செப்பனுவதற்காக எடுத்துக் *
 * கொள்ளப்பட்ட *
 * 9 செப்டம்பர் *
 * மாதம் வருடம் 83 *
 * செப்பனிட முடித்த *
 * அக்டோபர் *
 * மாதம் வருடம் 83 *
 * ஆராய்ச்சி உதவியாளரின் *
 * கையொப்பம் *

ந ள ச க்ர வ ர் தி

(ஒரு நாடகம்)

இது

தஞ்சாவூர் ஸெயின்ட் பீட்டர்ஸ் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

வையை, R. சுப்பிரமணியய்யர்

இயற்றியது

சென்னப்பட்டணம்:

எஸ். பி. லி. கே. அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1912

Price, As. 4.]

[விலை, அணா 4.

All Rights Reserved

இப்புத்தகத்தில் அடங்கியவை.

1. முகவுரை.
2. காட்சி, இடம். விஷயம்.
3. பாத்திரங்கள்.
4. ஊர்கள்.
5. ராஜிவாழ்த்து.
6. நளசக்ரவர்த்தி (நூல்).
7. முதற்குறிப்பு (செய்யுள், கீர்த்தனம்).
8. அரும்பதவுரை.
9. வினாக்கள்.

முகவுரை.

நமது தமிழ்நாட்டில் பிரசித்திபெற்று விளங்கும் பல சரித்திரங்களுள், சந்திராவம்சத்து அரசனாகிய நளசக்ரவர்த்தியின் சரித்திரமும் ஒன்று. இந் நளன் மற்றொருவரைப் பணியாது தரணியாண்ட ஆறு சக்ரவர்த்திகளுள் ஒருவனாகக் கணக்கிடப்பெற்றிருக்கின்றான். அன்றியும், வரையாது கொடுக்கும் வள்ளல்களாகிய முதலெழுவள்ளல், இடையெழுவள்ளல், கடையெழுவள்ளல் என்னும் மூவெழுவள்ளல்களுள், முதலெழுவள்ளல்களில் ஒருவனாகவும் கணக்கிடப்பெற்றிருக்கின்றான். இந்தாமவேதமாகிய மகாபாரதத்தில் இந் நளசக்ரவர்த்தியின் சரித்திரம் கூறப்பட்டிருப்பதும் யாவரும் அறிந்ததேயாம்.

இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த நளசக்ரவர்த்தியின் சரித்திரத்தை அரங்கில் (Stage) நடத்தற்கு ஏற்ற நாடகரூபமாக்கச் செய்து தரவேண்டுமென்று “ஸெயின்ட் பீட்டர்ஸ் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ச்சங்க”த்து மாணவர்கள் கேட்க அவர்கள் சொல்லை மறுக்கமாட்டாது என் அறிவிற் கேற்றபடி இந் நூலைச் செய்து தந்தேன்.

இந் நாடகமானது — நமது மதராஜ சக்ரவர்த்தியவர்களுக்கு டில்லிமாநகரில் நடந்த மதுராபீஷேகத்தின் ரூபகார்த்தமாக, 1911-இல் டிஸம்பர் 23-ல் ஸெயின்ட் பீட்டர்ஸ் ஹைஸ்கூலில் நடந்த கொண்டாட்டத்தில்—மேற்படி சங்கத்தாரால் நடத்துக்காட்டப்பெற்றது.

அரங்கில் எளிதான நடத்துக்காட்டுவதற்கு ஏற்பவும், இக்காலத்து உலக இயல்புக்கு ஏற்பவும் கதைசெய் உரிய இடங்களில் மாற்றியிருப்பதோடு, முன்னுமணிரோத்திற்குள் நாடகத்தை முடிப்பதற்கு ஏற்றபடி கதையைச் சுருக்கியும் இந் நாடகம் அமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. இவ்வாறு செய்வது நாடகதூல்களுக்கு இயல்பேயொழியப் புதிதன்று.

ஏற்ற இடங்களில் செய்யுட்களும் கீரித்தனங்களும் அமைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆயினும் பெரும்பான்மையான பாகம் வசனமே.

வசனத்தில் கொச்சையாய்ப் (Colloquial) பேசவேண்டிய சில இடங்களை அவ்வாறன்றி ஒழுங்கான நடையிலேயே எழுதியிருக்கின்றேன். ஏனெனில், இந்நாட்டில் அவ்வாறான பேச்சுக்கள் இடத்துக்கிடம் வேறுபட்டிருப்பதனால், ஒருவர் எழுதிய கொச்சை நடையை மற்றொருவர் எளிதில் வாசித்தறியக் கூடவில்லை; அன்றியும் இந்நாடகத்தை நடித்துக்காட்ட விரும்புவோர் அவ்வவ்விடத்து வழக்கத்துக்குத் தக்கபடி அந்தப் பேச்சுக்களை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டியவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அதனால் இந்நாடகத்தில் அப்படிப்பட்ட இடங்களில், கொச்சையாய்ப் பேசவேண்டுமென்று எச்சரித்து மாத்திரம் இருக்கின்றேன்.

இந்நூலில் — தெய்வபக்தி, ராஜநீமம், பெண்கல்வி, கைத் தொழில் — முதலிய பல விஷயங்களுக்கும் ஆங்காங்கு பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது சிறுநூலாதலின் யாவரும் வாசித்தறிகல் எளிதாயிருக்குமாதலால், இந்த முகவுரையை இவ்வளவோடு நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேன்.

தஞ்சாவூர்,
27-1-1912.

வையை, R. சுப்பிரமணியயார்.

காட்சி, இடம், விஷயம்.

1. மாவிர்தநகரம் — நளசக்ரவர்த்தி ஸபையில் வீற்றிருத்தல்; ரிஷிகள் சக்ரவர்த்தியைக் கண்டு பேசுதல்.
2. விதர்ப்புரி — தமயந்தியின் சுருத்தைத் தோழி அறிந்து பீமராஜருக்கு அறிவித்தல்.
3. விதர்ப்புரி — சேவகனும் விகடகலியும் அரசர்களைக் குறித்துப் பேசிக்கொள்ளுதல்.
4. விதர்ப்புரி — தமயந்தி சுயம்வரம்.
5. மாவிர்தநகரம் — தமயந்தி தன் குழந்தைகளின் கல்விமைக் கவனித்தல்.
6. மாவிர்தநகரம் — நளன் புஷ்கரனோடு சூதாட்டல்.
7. மாவிர்தநகரம் — நளன் தன் குழந்தைகளை விதர்ப்புரிக்கு அனுப்புதல்; அன்றியும், நளன் தன்பொருட்டு வருந்தும் மந்திரி முதலியோரைத் தேற்றுதல்.
8. காடு — நளனும் தமயந்தியும் காட்டிற் செல்லுதல்.
9. காடு — நளன் தமயந்தியைப் பிரித்தல்.
10. விதர்ப்புரி — பீமராஜன் நளதமயந்திகளைத் தேடும்படி புரோகிதர்களை அனுப்புதல்.
11. காடு — தமயந்திக்கு நேர்த்த ஆபத்து.
12. காடு — தமயந்தி தாய்வீடு செல்லல்.
13. சாலை — இரண்டு தொழிலாளிகள் நன்னுடைய தொழிற் கல்வியைக் குறித்துப் பேசிக்கொள்ளுதல்.
14. அயோத்தியை அடுத்த காடு — வாகுகன் புலம்பல்; புரோகிதர்கள் அவன் செயலைக் கண்டு நளன் என நிச்சயித்தல்.
15. அயோத்தி — ருதுபர்ணரிடம் 'தமயந்திக்கு இரண்டாம் சுயம்வரம்' என்று தெரிவித்தல்.
16. விதர்ப்புரி — தமயந்தி தனது கணவன் வரவை எதிர்பார்த்தல்.
17. விதர்ப்புரி — நளன் தனது உண்மை வடிவத்தை வெளிப்படுத்தல்.
18. மாவிர்தநகரம் — நளன் புஷ்கரனோடு மறுசூதாடி காடு பெறுதல்.

ராஜவாழ்த்து.

(ஆசிரிய விருத்தம்.)

உலகெலாந் தாங்குமோ நுயிரா யுயிர்க்கெலாம்

ஒளிதிக முடம்பு மாகி

ஒருபெருந் தெய்வத்தி னருமைபெறு மகிகாடம்

உலகில்வரு வழியு மாகி

அலகிலா முடிமன்ன ரடிநிலி லுறையவே

அரசாளுந் தருவு மாகி

அருள்வல்லி பாம்போரி யம்மைபுடன் வாழும்பம்

அரசச்சக்ர வர்த்தி வாழி

மலர்குலாந் திருமங்கை மணவாள ரெனநமது

மகிமைபெறு தூல்க ளெல்லாம்

வாழ்த்துமத னுக்குசைய மாறாத பரிதியொளிர்

வளநாடர் வாழி வாழி

பலர்குலா மிப்பரத கண்டத்தின் ஏகாதி

பத்யங்கொள் மூவ் ருளுமிப்

பாரில்முன் முடிசூடும் ஜார்ஜுசக் கரவர்த்தி

பல்லாழி வாழி வாழி.

[மாறாத பரிதி யொளிர் வளநாடு — அஸ்தமிக்காத சூரியன் விளங்குகிற வளப்பம்பொருந்திய நாடு ("The Sun never sets in the British Empire"). ஏகாதிபத்யங் கொள் மூவர் — மாட்சிமைபெற்றவிய விக் டோரியா சக்ரவர்த்தினியரவர்கள், எட்வர்ட் சக்ரவர்த்தியவர்கள், ஜார்ஜ் சக்ரவர்த்தியவர்கள். இப்பார்—இந்தியா.]

காட்சி—1.

3

ஆ! ஆ! அன்பு ஒருவன் மனதைப் பதப்படுத்துவது போல அவ்வளவு பதப்படுத்த, தேவர்களாலும் ஆகாதே! அப்படியாயின், நம்மால் முடியாதென்பது ஒரு அதிசயமோ! ஆதலால், அந்த அன்பே நமது சட்டத்துக்கு உயிர். அப்படிப்பட்ட தெய்வபக்தி வளர்வதற்கு உரிய முயற்சிகள் நமது நாட்டில் நன்றாய் நடைபெற்று வருவதற்கு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியுள்ளவனாக இருக்கிறேன்.

இன்னும், மந்திரி! கூன் குருடு முதலிய எளியவர்களை ஆதரிப்பதும் ஒருவரைத் தெய்வவழிபாடே யொழிய வேறில்லை. தெய்வ அன்பு ஒருவன் உள்ளத்தில் இருப்பது உண்மையாயின் அவன் எப்படி எளியவர்களை ஆதரிக்காமல் இருப்பான்? எளியவர்களுக்கு இரங்காத ஒருவனுடைய தெய்வவழிபாடு உண்மையான வழிபாடாகாது.

(வெண்பா.)

எளியார்க் கிரங்குவதே சுகனறன் புகை
எளியார்க் கிரங்கிலனே. பென்னில்—எளியார்ந்து
வாங்கியுங்கும் தெய்வத்தை வாழ்த்துவது போல்எல்லாம்
தான்நிழங்கும் தந்திரமே தான்.

ஆதலின், எளியார்க்கு இரங்குவது கடவுள்வழிபாட் டின் ஒரு முக்கியமான அம்சம் என்று பாவரும் உணர்ந் திருப்பாராக. இதுசிற்க.

மந்திரி! நமது நாட்டுச் சங்கங்களுக்கெல்லாம் ஒழுங்காய் நடைபெற்று வருகின்றனவா?

மந்திரி—மகராஜ்! எல்லாம் ஸமுதத்தது ஆஜைநுபால் ஒழுங்காய் நடைபெற்று வருகின்றன.

கூன்—மந்திரி! நமக்குள்ள செல்வங்களுக்கெல்லாம் அச்சுங்கங்கனோயாம். அவ்வளவுகள் இல்லாவிட்டால் எப்படி டம்பு இல்லையோ அப்படியே அச்சுங்கங்கள் இல்லாவிட் டால் அரசாட்சியே இல்லை. ஆதலின், அத்தகைய சங்கங் கள் நீடுழி வாழ்வனவாக.

இன்னும் தொழிற்சாலை, வர்த்தகசாலை, கல்விச்சாலை முதலிய எல்லாம் நன்கு கவனிக்கப்பட்டு வருகின்றனவா?

• மந்திரி—மகராஜ்! எல்லாம் நன்கு கவனிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

நளன்—மந்திரி! மற்றொரு முக்கியமான விஷயம். நமது பரிஜனங்களால் குடிகளுக்கு யாதொரு இடையூறும் இன்றி நன்கு கவனிப்பீராக. நமது கண்ணுக்கு உற்றாரென்றும் அயலாரென்றும் உண்டோ? குடிகள் யாவரும் அரசனுடைய மக்கள்; அவருள்ளும் எளியவர்கள் அரசனுடைய கைக்குழந்தைகள் என்பதை யாவரும் நன்கு உணர்வாராக.

எளியவர்கள் வலியவர்களால் வருத்தமடையாதபடி காப்பதற்குத்தான் இவ்வளவெல்லாம் ஏற்பட்டதெயொழிய வேறு இதில் துட்பம் ஒன்றும் இல்லை.

மந்திரி! நீர் அறியாதது என்ன இருக்கிறது? நம்முடைய முயற்சிகளுக்கெல்லாம் கடவுள் உதவிசெய்வாராக. நல்லது, போய்வாருங்கள். அவரவர்களுக்கு உரிய தொழில் நன்றாய் நடக்கட்டும்.

[யாவரும் எழுந்து அரசனை வணங்கிப் போகிறார்கள். சகரவர்த்தி மாத்திரம் வீற்றிருக்கிறார்.]

சேவகன்—மகராஜ்! சில ரிஷிகள் ஸமூகத்தைக் காண வந்திருக்கிறார்கள்.

நளன்—வாட்டும்.

[ரிஷிகள் வருகிறார்கள், அவர்களைக் கண்டவுடன் அரசன் எழுந்து எதிர்கொண்டு]

நமஸ்காரம், வரவேண்டும் வரவேண்டும். (என்று சொல்லிக்கொண்டே அவர்கள் கொடுக்கும் காணிக்கைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு, பீடங்களைக் காட்டி) எழுந்தருள்வேண்டும்.

[இவ்வாறு சொல்ல, ரிஷிகளும் ஆசீர்வதித்து உட்கார்ந்து, அரசனை உட்காரச்சொல்ல, அரசனும் உட்காருகிறான்.]

நளன்—மகரிஷிகளே! உங்களுடைய வரவால் என் மனம் மிகுந்த ஆறுதல் அடைகின்றது. குளிர்ந்த மேகம் உலாவும்போது அதன் நிழல் பட்ட இடமும் குளிர்வது இயல்பு தானே. உங்கள் வரவு நல்வரவாகுக. உங்கள் தவங்கள் குறைவின்றி நடக்கின்றனவா? தந்திரர்களால் யாதொரு தீங்கும் இல்லையே?

ரிஷிகளுள் ஒருவர்—மகராஜா! தங்களுடைய ஆளுகையில் எங்களுக்கு என்னகுறைவு; எங்கள் தவங்களெல்லாம் ஒழுங்காய் நடைபெற்று வருகின்றன.

மற்றொரு ரிஷி—மகராஜா! தங்களைக் கண்டதனால் நாங்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியை அடைகிறோம். நாங்கள் வேறு எதைத் துறந்தாலும் தர்மத்தைத் துறக்கக் கூடுமோ? அது கூடாதவரையில் அரசனைத் துறக்கவும் எங்களால் ஆகாது. நாங்கள் எவ்வளவு தர்மங்களை எழுதிவைத்தபோதிலும் அவைகளையெல்லாம் அதுபவத்துக்கு வாச் செய்யவேண்டியவர் தங்களாயிருக்கிறீர்கள். கடவுளாகிய தோட்டக்காரர் ரிஷிகளாகிய தட்டில் புருஷார்த்தங்களாகிய பழங்களை வைத்திருக்கிறார். ஆயினும், அவற்றை விற்று ஜனங்களை உண்பிக்கும்படி செய்ய, தங்களையல்லவோ நியமித்திருக்கிறார். ஆதலால் அரசன் கேவலம் மனிதனல்ல; தெய்வத்துக்கும் மனிதர்களுக்கும் மத்தியி லிருப்பவன். தங்களுடைய தேஜஸ் கடவுள் தேஜஸ்தான். எங்களுடைய உயிர் தர்மம்; எங்களுடைய உடல் அரசன். ஆகையால், மகராஜாவே! தங்களுடைய கேமத்தைக் காண எங்களுடைய கண்கள் களிக்கின்றன.

தங்களுக்கு விரைவில் விவாகம் நடந்து தங்களுடைய அருமைக் குழந்தைகளையும் காண எங்களுடைய கண்கள் அவாவுகின்றன. தங்களுடைய பாம்பாயையன்றோ உலகம் நமபிரியிருக்கிறது. கடவுள் விரைவில் திருவருள் புரிவாராக.

நளன் — எல்லாம் பெரியோர்களுடைய ஆசீர்வாதம். இன்னும் எனக்கு அறிவிக்கவேண்டிய புத்திமதிகள் ஏதாவது உண்டானால் அடியேனுடைய பாக்கியம்.

ரிஷிகளும் முன்றும்வர்—மகாராஜா! நாங்கள் பலவிடங்களிலும் தீர்த்தயாத்திரை செய்துகொண்டு வருகிறோம். விதர்ப்பதேசாதிபதியாகிய பீமராஜருடைய மகள் தமயந்தியைக்குறித்து மிக வியந்து பேசிக்கொண்டார்கள். நாங்களும் நேரில் பார்த்தோம். அவளுடைய அழகுக்கு அளவில்லை. அவளுடைய குணங்களுக்கோ அளவே யில்லை. அவளுடைய பெற்றோர்களின் நற்குணங்களுக்கு அவள் தக்க ஸாக்ஷியா யிருக்கிறாள்.

மகாராஜா! நாங்கள் அநேக சுயம்வரங்களுக்குப் போகாமலே இருந்துவிட்டார்கள் என்பதை நாங்கள் அறிவோம். ஆயினும் தமயந்திக்குச் சுயம்வரம் நடந்தால் நாங்கள் அவசியம் போகவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். இது நாங்கள் உலக நன்மையின்பொருட்டுச் சொன்னதேயொழிய வேறில்லை. தங்களுக்கு மங்களம் உண்டாவதாக. போய் வருகிறோம் மகாராஜா! உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும். (என்று எழுந்திருக்கிறார்கள்.)

நளன்—(எழுந்திருந்து சைகப்பிக்கொண்டு) நமஸ்காரம். கிருபை இருக்கவேண்டும்.

[என்று சொல்ல, ரிஷிகள் ஆசீர்வாதஞ் செய்து போகிறார்கள்.]

முதலாவது காட்சி முற்றிற்று.

இரண்டாவது காட்சி.

விஷயம்: தமயந்தியின் கருத்தைத் தோழி அறிந்து பீமராஜருக்கு அறிவித்தல்.

இடம்: விதர்ப்பதேசத்தின் ராஜதானியாகிய விதர்ப்பபுரியில் கன்னிமாடம்.

பாத்திரங்கள்: தமயந்தி, அவள் தோழி கேசினி, பீமராஜர்.

[தமயந்தி தனியாக இருந்துகொண்டு, ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து, அதில் ஏதோ குறிப்பிட்ட ஓர் பக்கத்தை கோக்கி வியந்து சொண்டும், தெய்வத்தை வேண்டிக்கொண்டும் இருக்கிறாள்.]

தமயந்தி—

(லி கு த த ம்.)

1. அலகிலா உலகெலாம் படைத்தாய்
அவற்றிலே உயிரையும் படைத்தாய்
இலகவே இவர்க்கிவ ரென்றே
எழுதியும் வைத்தனை எனினும்
நிலவுபோல் முகத்தொளி வீசும்
நிமலனைக் குணமெலாம் நிறைந்த
தலைவனை அடியனென் சாரத்
தண்ணருள் பொழிவதுன் பாரம்.

2. இத்தனை அரசர்கள் இருந்தும்
இந்தலர் அரசரே யன்றோ
பித்தியாம் என்னுளம் கவர்ந்து
பேரொளி காட்டியே நின்றார்
எத்தனை தான்இழுத் தாலும்
என்மனம் கேட்கில தந்தோ
காத்தனை உன்கருத் தேதோ
காண்கிலென் கருணைசெய் வாயே.

[இவ்வாறு தெய்வத்தை வேண்டிக்கொண்டும், நளன் வடிவத்தைப் பட்டத்தில் கோக்கிப் புன்கிரிப்புச் செய்துகொண்டும் இருக்கிறான். அப்பொழுது தோழி வருகிறாள். உடனே தமயந்தி புத்தகத்தை மூடிச் சொல்லுகிறாள்.]

தோழி! வா.

தோழி—அம்மா! வந்தேன். (தமயந்தியைச் சற்று நினாணித் துப் பார்த்து) அம்மா! நீ யிருந்த மகிழ்ச்சியோடிருக்கிறாய்; ஆயினும் அதில் கொஞ்சம் கவலையும் கலந்திருக்கிறது. அதைக் கடவுள் விரைவில் தீர்ப்பாராக.

அம்மா! நீ வாசிக்கும்படி யான் கொடுத்த இந்தப் புத்தகத்தை ஸாமானியமென்று எண்ணாதே. இதில் குறித்தவை அவ்வளவும் நம்முடைய தந்தையாலும் மற்றும் பல பெரியோர்களாலும் நன்றாய்ப் பரிசோதிக்கப்பட்டவை. எல்லாம் நம்பிக்கைக்கு இடமான செய்திகள்.

அந்தந்த அரசர்களின் குணம், புத்திநுட்பம், வீரம், கல்வி, செல்வம், அவர்கள் பரம்பரையின் பெருமை ஆகிய எல்லாம் உள்ளபடியே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும், அந்தந்த அரசர்களின் உருவம், நிறம், சாயல் இவைகளைக் காட்டும்படி அமைக்கப்பெற்றிருக்கும். படங்களோ மிகவும் உண்மையுள்ளவை.

அம்மா! நீ கல்வியறிவில்லாதவ எல்ல. கல்வியறிவும் அதோடு பருவமும் நிறைந்தவளாயிருக்கிறாய். வெறு அழகைமாத்திரம் கவனிப்பது ஸாதாரணப் பெண்களின் ஸ்தூல அறிவை ஒருவாறு புலப்படுத்துமேயொழிய வேறில்லை. அழகையும் அதோடு குணத்தையும் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதுதான் உண்மைப்போன்ற அறிவாளிகளுக்கு ஏற்றது.

அம்மா! இந்தப் புத்தகத்தில் எத்தனையோ அரசர்கள் இருக்கிறார்கள்; அப்படியிருந்தும், உன் கருத்தும் உன் தந்தை முதலிய எல்லாப் பெரியோர்களின் கருத்தும் ஒத்துப்போனதைப்பற்றி நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியுள்ளவளாயிருக்கிறேன்.

தமயந்தி — தோழி! என் கருத்து உனக்கு எப்படித் தெரியும்?

தோழி—உன்னோடு இவ்வளவு பழகிய எனக்கு உன் கருத்துத் தெரியாதென்றால் அப்புறம் நீ உன் தோழியிடம் வைத்திருக்கும் உண்மை என்ன? உன் வாயால் சொல்லவில்லை என்கிறாயோ? அவ்வளவு புத்திநுட்பம் இல்லாதவளென்று உன் தோழியை நீ குறைக்காதே.

தமயந்தி—தோழி! அப்படியொன்றும் எண்ணாதே; உன் குறிப்பு ஒருநாளும் தவறுவதில்லை என்பது யாவருக்கும் தெரியுமே! (என்று சற்று நாணுதலோடு புன்சிரிப்புக் கொள்ளுகிறாள்.)

தோழி—அம்மா! மற்றப் பக்கங்க ளெல்லாவற்றையும் விட உன் கைச்சுவடு மிகுதியாகப் பதிந்த ஒரு பக்கம் இந்தப் புத்தகத்தில் இருக்கிறது. அந்தப் பக்கத்தில்தான் உன் தந்தைக்கும் மிகுந்த பிரியம் எனக்கும் அதுதான் மிகவும்

திருப்திகரமான பக்கம். இதுதானே அது? (என்று சொல்லிக் கொண்டே அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்து நள்ளை எழுதப்பெற்ற பக்கத்தைக் காண்பித்து) நான் தவறவில்லை என்றே எண்ணுகிறேன். அம்மா! என்னிடம் தவறுதல் உண்டானால் சொல்.

தமயந்தி—(சிரித்துக்கொண்டு) தவறுதல் கனவிலும் வராத ஒரு தோழியை நான் பெற்றிருக்கும்பொழுது அதென்ன அப்படிச் சொல்லுகிறாய்?

தோழி—அம்மா! உன் தந்தை இந்தப் புத்தகத்தை என்னிடம் கொடுக்கும்பொழுது, அவரும் நானும் ஒரு தடவை இந்தப் பக்கத்தைப் பார்த்தோம். உடனே உன்னிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டேன். பிறகு ஒரு தடவை இந்தப் பக்கத்தை நான் பார்க்கவேண்டுமென்று எவ்வளவோ ஆசைப்பட்டும் உன் கை அதற்கு இடமே கொடுக்கவில்லை அம்மா! (என்று சிரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறாள்.)

தமயந்தி—கேசினி! உனக்குப் பேசக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டுமா! இருக்கட்டும், நம் தந்தை வருவதாகச் சொல்லியிருந்தாரே; அவர் வரும் நேரமாயிற் றல்லவோ?

தோழி—ஆம், இப்பொழுது வரவேண்டிய காலந்தான். அவர் வரவேண்டியது ஒன்றுதான் பாக்கி. மற்றப்படி எல்லாம் முடிந்துவிட்டது.

[என்று சொல்லி, தோழி வாயிலில் போய்ப் பார்த்துத் திரும்பிவந்து]

அம்மா! நமது தந்தை வருகிறார்.

தமயந்தி—வாட்டும்!

[என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்திருக்க, உடனே தோழி போய் பீமராஜரை எதிர்கொண்டு அழைத்து வருகிறாள். பீமராஜர் வந்தவுடன் தமயந்தி சற்று ஒதுங்கி நின்றாள்]

பிதா! நமஸ்கரிக்கிறேன்.

பீமராஜர்—(பிடத்தில் அமர்ந்து) அம்மா! உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். உன் கல்வியறிவும் நற்குணங்களும் உண்மையான ஒளியை வீசும் காலம் வந்திருக்கிறது. ஒரு

பெண்ணின் வாழ்நாளில் கடவுளுடைய பரிபூரண சிருபையை எதிர்பார்க்கும் காலம் இது. கடவுள் நம்முடைய நல்ல நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவாராக.

[இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே அங்கிருந்த பத்தகத்தைத் தற்செயலாய்ப் புரட்ட, அதில் வைத்திருந்த ஒரு அடையாளக் கடிதம் கீழே விழுந்தது. உடனே பீமர்]

ஓகோ! ஏதோ அடையாளம் வைத்திருந்தாற்போலிருக்கிறது. அது நழுவிவிட்டதே (என்று சொல்லிக்கொண்டே அடையாளக் கடிதம் விழுந்த இடத்தைப் பார்த்திருர். உடனே தோழி வந்து.)

தோழி—அதனால் பாதகமில்லை. அந்த இடம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும் (என்று சொல்லிக்கொண்டே, அந்த அடையாளக் கடிதத்தை எடுத்து, பத்தகத்தைப் பிரித்து, நன்னுடைய உருவம் எழுதியிருக்கும் பக்கத்தைச் சுட்டி) இதுதான் என் தோழி குறிப்புவைத்த இடம். இங்கு சந்தேகமே இல்லை. (என்று சொல்லி, அடையாளக் கடிதத்தை அங்கே வைக்கிறார். உடனே)

பீமராஜர்—ஆ! ஆ! தெய்வம் சிருபைச் செய்தது. இப்பொழுதே சுயம்வரத்துக்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன். மிகவும் சந்தோஷம். (தமயந்தியைப் பார்த்து) அம்மா! போய்வருகிறேன். (தோழியைப் பார்த்து) கேசினி! போய்வாட்டுமா (என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்திருக்கிறார்.)

தோழி—மகாராஜா! நமக்கு வேண்டியவர் சுயம்வரமண்டபத்துக்கு வருவதைக்குறித்து, தக்க முன்ஜாக்கிரதை இருக்கட்டும்.

பீமராஜர்—கேசினி! அதைக்குறித்து நீ ஸந்தேகப்பட வேண்டாம். நாம் யாரைக் குறிப்புவைத்துக்கொண்டு சுயம்வரம் ஏற்படுத்துகிறோமோ அவர் வராவிட்டால் மற்ற அரசர்களைல்லாம் சும்மா திரும்பிப்போகவேண்டியதேயொழிய வேறென்று நடக்குமென்று நீ எண்ணாதே. அதனால் குற்றமென்ன? எத்தனை அரசர்கள் வந்தாலும் மாலை ஒருவருக்குத் தானே; மற்றவர்களைல்லாம் எப்பொழுதுமே திரும்பிப் போகவேண்டியவர்கள்தானே.

ஆனாலும், கேசினி! இதைக்குறித்து உனக்கு ஸந்தேகமே வேண்டாம். இந்த ஸமயம் கடவுள் நமது நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவார் என்று பெரியோர்கள் சில குறிப்புக்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எல்லாம் நன்றாகவே நடந்தேறும். நான் போய்வருகிறேன். ஸுகமேயிருப்பீராக.

[என்று சொல்லி பீமராஜர் போகிறார். அவர் போன பிறகு, தமயந்தி கல்பாணம் நிறைவேறும் விஷயத்தில் சற்றுக் கவலை யுள்ளவள்போல் காணப்பட்ட, உடனே]

தோழி—அம்மா! நீ யாதொரு கவலையும் அடையவேண்டாம். தெய்வம் நமது பங்கில் இருக்கிறது. கடவுள் அருளால் எல்லாம் நன்றாக நடந்தேறும். கடவுளைப் பிரார்த்திக்கவேண்டியது நமது கடமை. நம்முடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றவேண்டியது அவருடைய கடமை. அவரால் ஆகாது என்ன இருக்கிறது? நாம் கடவுளைப் பிரார்த்திப்போம் வா.

[இவ்வாறு சொல்லவே, இருவரும் பம்பத்தியோடு கைகுவித்துக் கொண்டு, பாடுகிறார்கள்.]

(கீர்த்தனம்—சங்கராபரணம், திரிபுடை.)

ப ல் ல வி.

தெய்வமே அருள்செய்வாய் நீயே—உன்றன் திருவரு ளன்றிஎமக் கொருதுணை இல்லை தாயே (தெய்)

அ னு ப ல் ல வி.

செய்தவம் ஒன்றறியோம் திருவரு ளும் தெரியோம் கைதவ மில்லாமல் கருணைசெய் வாய் சிறியோம் (தெய்)

ச ி ன ம்.

இந்தச் ச மயம்அருள் செய்யா மல்தீரான் எந்தச் ச மயம்அருள் செய்வா யோலகில் இந்தச் ச மயம்அன்றே எந்தப்பெண் களுக்கும்ஒர் சொந்தச் ச மயம்அல்லால் சொந்தமவே நெதுஉண்டோ (தெய்)

இரண்டாவது காட்சி முத்திறம்.

முன்றாவது காட்சி.

—o—o—o—

வீஷயம்: சேவகனும் லிகடகலியும் அரசர்களைக் குறித்துப் பேசிக்
கொள்ளுதல்.

இடம்: விதர்ப்புரியில் பீமராஜர் அரண்மனையில் ஒரு வாய்
வலச் சார்ந்த இடம்.

பாத்திரங்கள்: சேவகன், லிகடகலி.

[லிகடகலி வருகிறார். வாயிலை அடுத்து நின்றகொண்டிருந்த சே
வகன் அவரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.]

(திறிப்பு — இதில் வரும் பேச்சுக்களை ஸமயோசிதமாய்க் கொச்சை
யாய்ப் பேசவேண்டும்.)

சேவகன்—லிகடகலியாரே! நமஸ்காரம்.

லிகடகலி—சேவகனாரே! ஆசீர்வாதம்.

சேவகன்—(ஏதோ ஒரு செய்தி சொல்லத் தொடங்கி) இருக்
கட்டும்—

லிகடகலி—பேஷா இருக்கட்டும். யார் வேண்டாம் என்
கிறார்கள்.

சேவகன்—இதெல்லாம் என்ன ஐயா. (என்று அவர்
லிகடகலியின் மனம் வெறுத்தவினைப்போல் சொல்லுகிறான்.)

லிகடகலி—இதெல்லாம் அரண்மனைதான்.

சேவகன்—சரியாப்போச்சு போம். உம்மைக் கண்டு
வெகுநாளாச்சே, ஏதாவது பேசலாம் என்றால் என்னென்
னவோ ஆரம்பிக்கிறீர்.

லிகடகலி—என்னைக் கண்டு வெகுநாளாச்சா? என்னடா
முழுப்பூசணிக்காயைச் சோற்றிலே மறைக்கிறாய். இப்
போதுதான் நேரில் பார்க்கிறாயேடா.

சேவகன்—ஏது, உம்மிடத்தில் செய்தி ஆரம்பிக்கிறதற்
குள்ளே பொழுதுபோய்விடும்போலே இருக்கிறதே.

லிகடகலி—பொழுதுபோய்விடும்போல இருக்கிறதா?
எத்தனை சோம்பேறி ராஜாக்கள் பொழுதுபோகவில்லையே
என்று வருத்தப்படுகிறார்கள்; உனக்குப் பொழுதுபோகிறதே
என்று வருத்தமாயிருக்கிறதோ?

சேவகன்—சுயம்வரத்துக்கு, ராஜாக்களெல்லாம் வருகி
றார்களாமே, அதற்கல்லவோ கேட்கிறேன்.

லிகடகலி—அடாடா, இதை முந்தியே சொல்லியிருக்கக்
கூடாதா? அந்தப் பேச்சை எடுத்தால்தான் இன்றைக்கெல்
லாம் பேசலாமே.

சேவகன்—ராஜாக்கள் வருகிறார்களே, அவர்களைப்பெல்
லாம் தங்களுக்குத் தெரியுமா?

லிகடகலி—தெரியுமாவா, நல்லகாரியம் பண்ணினாய்,
எனக்குத் தெரியாத அரசர்களும் உண்டா?

சேவகன்—எல்லாறாயும் உமக்கு எப்படியியா தெரியும்?

லிகடகலி—எப்படித் தெரியுமா, எத்தனை ராஜாக்களிடத்
தில் நான் போயிருக்கிறேன், எத்தனை ராஜாக்கள் நம் ராஜாவி
னிடத்தில் வந்திருக்கிறார்கள், இன்னும் எத்தனை சுயம்வர
கல்யாணத்துக்குப் போயிருக்கிறேன்; ராஜாக்களை எப்படித்
தெரியுமா, ராஜாக்கள் பழக்கந்தான் அப்பா நமக்கு அதிகம்.

சேவகன்—அப்படியா, எத்தனைபோ சுயம்வரகல்யாணத்
துக்குப் போயிருக்கிறீர்? ஒரு சுயம்வரத்திலாவது உமக்கு
மாலே கிடைக்கவில்லையா?

லிகடகலி—கிடைக்காமலென்ன, எதேஷ்டம்.

சேவகன்—அதென்ன, எந்த ஊர் ராஜாபெண் உமக்கு
மாலே போட்டாள்.

லிகடகலி—ஓகோ! அந்த மாலையா—கல்யாணத்தில் எல்
லாருக்கும் போடுகிற பூமாலையல்லவா சொன்னேன்.

சேவகன்—அது கிடக்கிறது யீயா, சுயம்வரமாலையை யல்லவா கேட்கிறேன்.

விகடகவி—அது கிடக்கிறதடா, சுயம்வரமாலையைப் போட்டுக்கொள்ள எனக்கு என்ன பிடித்தியமா பிடித்திருக்கிறது.

சேவகன்—சுயம்வர மாலையை என்ன யீயா அவ்வளவு இளப்பம்?

விகடகவி—அப்படிக்கேளு, ஒரு ராஜாபெண் எனக்கு மாலையோட்டாள் என்று வைத்துக்கொள், உடனே நான் ஒரு ராஜாவுக்கு மாப்பிள்ளையாகவேண்டுமல்லவா?

சேவகன்—ஆம்.

விகடகவி—எப்பொழுது மாப்பிள்ளையாகிவிட்டேனோ உடனே நானும் ஒரு ராஜாதானே?

சேவகன்—ஆம்.

விகடகவி—எப்பொழுது நான் ஒரு ராஜாவாகிவிட்டேனோ, ராஜாவுக்கு ராஜா மரியாதையாய் இருக்கவேண்டுமல்லவா?

சேவகன்—ஆம்.

விகடகவி—எனடா எனக்கு இந்தக் கஷ்டம்? இப்பொழுதென்றால் எந்த ராஜாவிடத்திலும் போவேன், எதுவேண்டுமானாலும் பேசுவேன், அவர்களும் சிரிப்பார்கள், நானும் சிரிப்பேன்; இதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, சிங்கத்தைக் கூட்டில் அடைத்தாற்போல மாப்பிள்ளையாய்ப் போகிறதற்கு எனக்கு என்ன தீலையில் எழுத்தா?

சேவகன்—இருக்கட்டும், அதென்ன, ராஜாக்களிடத்தில் என்னவேண்டுமானாலும் பேசலாமோ?

விகடகவி—ஆம், அதற்கென்னதடை, அதற்காகத்தானே நாங்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறோம்; ராஜாக்களிடத்தில் அநேக குறைகள் இருக்கும்; ராஜாவைச் சேர்ந்தவர்களிடத்திலும் அநேக குறைகள் இருக்கும், அதையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்

வதென்றால் எல்லாரும் பயப்படுவார்கள். நாங்களென்றால் வேடிக்கையாய்ச் சொல்லிப்போடுவோம். அவர்களும் சிரிப்பார்கள், நாங்களும் சிரிப்போம்.

சேவகன்—ஒரு ஸமயம் கோபம் வந்துவிட்டாலோ?

விகடகவி—தலைபோனாலும் போனதுதான். அதற்குத் தானே மந்திரிமார்களெல்லாரும் கூடி நம்மை ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். போனாலும் என்ன, மாதம் இருபது முப்பது ரூபாய் உயிர்தானே.

சேவகன்—உண்மைதான், அப்படியும் ஒருவர் வேண்டியதுதான்.

விகடகவி—உனக்கென்ன, நம்ம தலையல்லவா போகிறது.

சேவகன்—இருக்கட்டும், கொங்கணதேசத்து ராஜாவாமே அவர்களைத் தங்களுக்குத் தெரியுமா?

விகடகவி—பேஷ் பேஷ்! முதலில் நல்ல ஆணைத்தான் பொறுக்கி எடுத்தாய்; அவர் வராத சுயம்வரம் ஒண்ணுமில்லை, அவருக்கு மாலையிடுகிற பெண்ணுமில்லை.

சேவகன்—அதேனையா அப்படி?

விகடகவி—வெறென்ன, வயது எழுபத்தெட்டுத்தான் ஆச்சு.

சேவகன்—எழுபத்தெட்டா! அப்படியானால் சுயம்வரத்துக்கு ஏன் வருகிறார்?

விகடகவி—அவருக்கு இப்பொழுதுதான் சரியான யௌவனமாம்.

சேவகன்—அதெப்படி?

விகடகவி—ஒரு அறுபது வயது ஆகிவிட்டால் மறுபிறப்புக்கு ஸமானமாம்.

சேவகன்—இருக்கட்டும்.

விகடகவி—அதற்குமேல் பதினெட்டு வயதுதானே ஆகியிருக்கிறது; பதினெட்டுவயது நல்ல யௌவனந்தானே, அதுதான் சுயம்வரத்துக்கு வருகிறார்.

சேவகன்—பேஷ் பேஷ்! நல்ல கணக்கு இது! மீசைகூட நரைத்துப்போயிருக்குமே?

லிகடகலி—ஆஹா, அதற்கென்ன தடை; அதை நம்பித் தானே அவர் சுயம்வரகல்யாணத்துக்கு வருகிறார்.

சேவகன்—அதென்ன?

லிகடகலி—‘சின்னப்பசங்களுக்கெல்லாம் பெண்ணைக் கொடுத்துவிடுகிறார்களாம்; அந்தப் பசங்களுக்குப் பெண்களை நடத்தத் தெரியாமல் அவர்களையும் கெடுத்து, தாங்களும் கெட்டுப்போகிறார்களாம்; அப்படியெல்லாம் இல்லாமல், தான் மிகுந்த அதுபோகசாலியாம்; அதற்கு அந்த மீசைகள்தான் யோக்கியதாபத்திர்மாம். அதுதான் அவருடைய கருத்து.

சேவகன்—இருக்கட்டும்—‘மராத தேசாதிபதியாமே, அவரென்ன?

லிகடகலி—அவரா—அவர் நல்ல அழகுதான்; ஆனால், படிப்புக்கலந்தான் பூஜ்யம். தனக்காவும் ஒன்றும் தெரியாது, சொன்னாலும் கேட்கமாட்டார். அந்த இரண்டுங்கெட்டானை வைத்து நிர்வகிப்பது மகா கஷ்டம்.

சேவகன்—மாள்வதேசத்து ராஜாவாமே, அவர் என்ன?

லிகடகலி—ஓகோ! அவரா—அவரைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டால் அப்பறம் அந்தப் பெண், பேய் பிசாசு ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டியதில்லை.

சேவகன்—ஏன்?

லிகடகலி—அவரைப் பார்த்தாலே பெரிய பிசாசுமாதிரிதான் இருக்கும், வேறென்ன.

சேவகன்—மச்சதேசாதிபதியாமே, அவர் செய்தி என்ன ஐயா? அவரை மிகவும் செல்வவான் என்கிறார்களே.

லிகடகலி—அது உண்மைதான், அதில் தடையில்லை. பெண்ணைக் கல்யாணம்செய்துகொடுத்தால் போதும். உடனே தங்கத்தினாலேயே ஒரு சிறைச்சாலை கட்டி அதில் வைத்துப்போடுவார். ஒரு தாறுதுக்கட அந்தப் பெண்ணின்மேல்

விசாது. இது க்ருதயுகமோ த்ரேதாயுகமோ என்கிற செய்தி கூட அவள் காதில் விழாது. அதற்கு ஸம்மதமிருந்தால் பெண்ணைக் கொடுக்கலாம்.

சேவகன்—சால்வதேசாதிபதியாமே, அவர் என்ன?

லிகடகலி—அவரா—அவருக்குப் பெண் என்றால் ஏதோ ஆடு மாடு என்றுதான் எண்ணம். தட்டுக்கெட்டு வருகிறதை யெல்லாம் சுற்றிப்போட்டு வைக்கிறது. அவரைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டால் அந்த மந்தைகளிலே ஒரு ஆடாய்ச் சோவேண்டியதுதான்.

சேவகன்—காம்போஜதேசாதிபதியாமே, அவர் என்ன?

லிகடகலி—அவர் ஒருமாதிரி. அஸ்தமித்தால் அவரோடு பேச்சுக்கொடுக்கக்கூடாது.

சேவகன்—அதென்ன?

லிகடகலி—அந்தப் பேச்சு நமக்கு என்னத்துக்கு அப்பா, அவரைச் சேர்ந்த குழிகள் யாராவது கேட்டுக் கொண் டிருக்கப்போகிறார்கள். அப்பறம்—

சேவகன்—வங்கதேசாதிபதி எப்படி?

லிகடகலி—என்னடா, யாராயாரையோ போய்க் கேட்கிறாய்—அவர் எப்போதும் சிம்முத்திரையும் கையுமாய்த்தான் இருப்பார், வேறென்ன.

சேவகன்—சிம்முத்திரையா? அதென்ன விளங்கவில்லையே.

லிகடகலி—அதெல்லாம் நாம் பொடிவைத்துத்தான் பேசுகிற வழக்கம். மேலே—

சேவகன்—நளமகாராஜாவாமே, அவர் என்ன ஐயா?

லிகடகலி—ஆ, அப்படிப் பார்த்தல்லவா கேட்கவேண்டும். அவர் தக்கவர்தான். (சுற்றி யோசனைபண்ணி) ஆனால் ஒரு காரியம். மகா கோழை மனது. அவ்வளவு அருள் இருந்தால் உலகத்தில் பிழைக்க முடியாது.

சேவகன்—அப்படியா! அவ்வளவு அருள் உள்ளவரா!

விகடகவி—ஆம், அது இருக்கட்டும், இன்னொரு காரியம்ல்லவா அவரிடத்தில்.

சேவகன்—அதென்ன?

விகடகவி—சுயம்வரம் என்றால் போதும், அந்த திக்கு வழி வரமாட்டார். பெண்டாட்டி என்றால் அவருக்குப் பயமாகத்தான் இருக்கிறதோ, இல்லாவிட்டால் ஸர்யாஸந்தான் வாங்கிக்கொள்ளப்போகிறாரோ, அவர்கருத்து நமக்குத் தெரியாது அப்பா.

சேவகன்—என்ன யோ, எல்லாநாயும் தூஷிக்கிறீரே. உம்மிடத்தில் ஒரு குற்றமும் இல்லைபா?

விகடகவி—இல்லைபென்று யார் சொன்னார்கள்? விகடகவிராஜாவைக்குறித்து நீ கேட்டாயா?

சேவகன்—இப்போதுதான் சொல்லுமே, உம்மிடத்தில் ஒரு குற்றமும் இல்லைபா?

விகடகவி—இல்லாமலென்ன, இத்தனைபேர் குற்றத்தை எடுத்துச் சொல்லுவதே என்பேரில் ஒரு குற்றந்தானே—ஆனால் உன்னிடத்தில் குற்றமில்லை என்கிறாயோ?

சேவகன்—என்னிடத்தில் என்ன குற்றம்? உம்மைப் போல் யாரையாவது தூஷித்துப் பேசினேனா?

விகடகவி—அது வேறு எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறாயோ? இத்தனை பேச்சும் யாராலேடா வந்தது, உன்னால்தானே. நீதான் முதற் குற்றவாளி.

சேவகன்—வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தோமே யொழிய வேறென்ன?

விகடகவி—அதுதான் கேட்டேன், ஒன்றையும் வினை யாக எண்ணிக்கொண்டுவிடாதே என்கிறேன். வேறென்ன.

சேவகன்—இருக்கட்டும், ஸ்வாமி! தங்களுக்கு மிகுந்த சிரமம் தொடுத்தேன், மன்னிக்கவேண்டும். அரசர்தான் வருகிற நேரமாயிற்று, போய்வாருங்கள்.

விகடகவி—நான் என்ன, வேலையற்றவன் என்று எண்ணிக்கொண்டாயோ? எத்தனை அரசர்கள் நான் வரவில்லை யென்று காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள், இதோ போகவேண்டாம் எனக்கு.

[என்று சொல்லிக்கொண்டே விகடகவி துடிக்கிறார்.]

மூன்றாவது காட்சி முற்றிற்று.

நான்காவது காட்சி.

விஷயம்: தமயந்தி சுயம்வரம்.

இடம்: விதர்ப்புரியில் சுயம்வர மண்டபம்.

பாத்திரங்கள்: நான் முதலிய எட்டு அரசர்கள், பீமராஜர், தமயந்தி, தோழி கேசினி, வேறு சில தோழிகள்.

[சுயம்வரமண்டபத்தில் நான் முதலிய அரசர்கள் வீற்றிருக்கின்றனர். பீமராஜர் வருகிறார். எல்லா அரசர்களும் எழுந்த மரியாதை செய்கின்றனர். அரசர்களுையெல்லாம் உட்காரச்சொல்லி, பீமராஜர் சொல்லுகிறார்.]

பீமராஜர்—மகா மகிமைபுள்ள அரசர்களே! நீங்களெல்லாம் நும் என் வேண்டுகோளுக்கு இனங்கி இவ்வளவுதூரம் வந்ததற்கு நான் மிகவும் நன்றி பாராட்டுகிறேன். உங்களுடைய பெருமையையெல்லாம் உள்ளபடி உணர என்னாலும் இல்லை; என்னைச் சேர்ந்தவர்களாலும் இல்லை.

என் மகள் தமயந்தி ஏதோ தனக்குத் தோற்றியவண்ணம் ஒருவருக்கு மாலையிடுவாள். ஒருவருக்கு ஒரு பொருள் சுவையாயிருந்ததுகொண்டே அந்தப் பொருளின் தன்மை

நிச்சயிக்கப்பட்ட நாகரத்து என்பதை நீங்கள் அறியாதவர்களல்ல. ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்று சுவையாய்த் தோன்றும்; உலகம் பலவிதம். அதெல்லாம் அவரவர் உழவினையைப் பொறுத்ததேயொழிய வேறில்லை. எல்லாம் அறிந்த உங்களுக்கு நான் அதிகமாகச் சொல்லவேண்டியது என்ன இருக்கிறது?

[இவ்வாறு சொல்லித் திரும்பிப் பார்த்திருர். உடனே தோழியைப் பின்னிடக்கொண்டு, தமயந்தி வந்து நிற்கிறாள். அப்போது பீமராஜர் தமயந்தியைச் சுட்டி]

அரசர்களே! இவள்தான் என் மகள் தமயந்தி. இவளை நான் அறிவேன். ஆயினும், நீங்கள் இவளை இன்னொரு அறியீர்கள். இவள் யாருக்கு மாலையிடுகிறாள்வோ அவர் இவளைத் தன் மனைவியென அறிவாரா? மஹையவர் இவளைத் தமது தங்கையென அறிவார்களாத. மாலையெற்றவர் தயவுசெய்து என் பெண்ணை ஏற்றுக்கொள்ளுப்படி. கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மற்றவர்கள் தம்பதிகளை ஆசிரவந்தித்து என்னையும் கணப்படுத்துப்படி. கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எல்லாரும் தயவுசெய்யவேண்டும்.

கேசினி! குழந்தைக்கு அரசர்களைத் தெரிவி. அம்மா தமயந்தி! கடவுள் திருவருள் தோற்றுவன்க்கிறபடி ஒருவருக்கு மாலையிடுவாயாக! உனக்கு மண்களம் உண்டாகட்டும். [என்று சொல்லி, பீமராஜர் உட்காருகிறார். கேசினி தமயந்தியை சேக்கி]

தோழி—அம்மா! அவர்தான் குருக்கேதர் அரசர்—அவர் பாஞ்சாலதேசாதிபதி—அவர் கேகயதேசாதிபதி—அவர் சிந்துதேசத்தரசர்—அவர்தான் கலிங்கதேசாதிபதி—அவர் காந்தாரதேசத்தரசர்—அவர் அயோத்தியரசர்—அவர்தான் நிஷததேசாதிபதி—

[இவ்வாறு சொன்னதும், தமயந்தி, தோழி கையிலிருந்த மாலையை வாங்கி, அத்தோழி பின்னொடர்ச் சென்று நளனுக்கு மாலையிட்டு வணங்கி நிற்கிறாள். அப்பொழுது நளன்தான் அணிக் திருந்த ஒரு மாலையை யெடுத்துத் தமயந்திக்குப் போடுகிறான். உடனே தமயந்தி சற்று ஒதுக்கி நளனுக்குப் பின்பாக நிற்

கிறாள். பீமன் முதலிய பெரியோர்கள் வாழ்த்தி, புஷ்பம் முதலியவற்றைத் தூவுகிறார்கள். அப்போது கேசினி முதலிய தோழிகள் பாடுகிறார்கள்.]

(கௌரீ கல்யாணம்—தறிஞ்சி, ஜம்பை.)

பல்லவி.

கல்பாண மே வைபோகமே, கல்பாண மே வைபோகமே.

சரணங்கல்.

1. எங்கன்கம யந்திக்கு ஏற்றமண வாளின்
சிங்கா லோலன் ஸ்ரீநன் பாலன் (கல்)

2. இந்நிர்க ளுமபுகழும் ஸுந்தரப் நாபன்
சந்தாருல் திபன் ஸ்ரீநன் பூபன் (கல்)

3. செல்வமும் மக்களும் சிறந்துகீழீழி
நல்லதம் யந்தியும் நன்னுமே வாழி (கல்)

(லாலி—ஆனந்தபாஸி, ஜம்பை.)

பல்லவி.

லாலின லையலா லி—சந்தாருல்

திபமே லாலிலா லி—

லாலிலா லையலா லி—ஸுந்தாஸுவ

ருபனே லாலிலா லி.

சரணங்கல்.

1. எங்கன்கம யந்திநா தர்—பகைவர்கள்
ஏங்கிடும் சங்கரா தர்—
துங்கமிரு ஞானபோ தர்—தூண்டாத
ஜோதிபாம் அருள்கொள்கீ தர் (லாலி)

2. நீதியொரு வடிவமா கி—இவ்வுலக
நெறியினை நடத்துமேயோ கி—
பாதிமதி துதலெந்தோழி—மணவாள
பல்லாழி வாழிவாழி (லாலி)

நான்காவது காட்சி முற்றிற்று.

ஐந்தாவது காட்சி.

—o—o—o—

விஷயம்: தமயந்தி தன் குழந்தைகளின் கல்வியைக் கவனித்தல்.

இடம்: மாலிந்தநகரத்தின் அரண்மனையில் அந்தப்புரம்.

பாத்திரங்கள்: தமயந்தி, அவள் மகன் இந்திரஸேனன், மகள் இந்திரஸேவன், தோழி கேசினி.

தமயந்தி — தோழி! நம் குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு வா.

தோழி — அம்மா! இதோ அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேன்.

[என்று சொல்லிப் போய்க் குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறாள்.]

இந்திரஸேனன் — அம்மா! வந்தனம் செய்கிறேன்.

இந்திரஸேவன் — அம்மா! நமஸ்கரிக்கிறேன்.

தமயந்தி — தீர்க்காயுஸாய் இருங்கள் — இந்திரஸேனா! நேற்று குருநிமிடம் பாடங்களைச் செவ்வையாய் ஒப்புவித்தாயா?

இந்திரஸேனன் — கூடியமட்டில் ஒப்புவித்தேன் அம்மா; குரு யாதொரு பிழையும் எடுக்கவில்லை. தாங்கள் நேற்றுக் காலையில் கேட்ட கேள்விகளை பெரும்பாலும் வந்தன. சில கேள்விகள் புதிதாயும் இருந்தன. அவைகளுக்கும் எனக்குத் தோற்றிய பதில்களைச் சொன்னேன். குரு சரியாயிருக்கிறதென்று ஸந்தோஷப்பட்டார்.

தமயந்தி — அதற்குமேல் புதுப்பாடம் நடத்தினா?

இந்திரஸேனன் — ஆம் அம்மா, வாசகத்தில் அதற்கு மேல் ஒரு பாடம் நடத்தினார். /

தமயந்தி — அந்தப் பாடத்தில் என்ன நீதி கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஞாபகமிருக்கிறதோ?

இந்திரஸேனன் — அம்மா! ஞாபகமிருக்கிறது. நல்லவர்கள் துஷ்டர்களிடம் வாக்குக்கொடுக்கக்கூடாது; அப்படிக்கொடுத்தால் ஒரு ஸமயம் தமக்கே தீங்காய் முடியும் என்பது. அதில் இன்னொரு நீதியும் வந்திருக்கிறது அம்மா. அதாவது பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டி நியாய விரோதமாய்த் தீர்ப்புச்செய்ய வாகாது என்பது. இந்த இரண்டு நீதிகளும் வரும்படி ஒரு கதைகூடப் புதிதாய்ச் சொன்னார்.

தமயந்தி — அந்தக் கதையைச் சொல்லு பாரப்போம்.

இந்திரஸேனன் — ஒரு மாத்தில் சில குருவிகள் கூடுகட்டிக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தன. ஒருநாள் மிகுந்த மழை பெய்தது. சில குருக்குகள் அந்த மழையினாலே மிகவும் வருந்துகிறதைக் கண்டு, கூட்டிலிருந்த குருவிகள், “ஏ குருக்குகளே! உங்களுக்குக் கைகால்கள் இருக்கின்றனவே, ஒரு கூடு கட்டிக்கொண்டு ஸுகமாய் இருக்கக் கூடாதா?” என்று சொல்ல, உடனே அந்தக் குருக்குகளுக்குக் கோபம் வந்து இந்தக் குருவிகளின் கூட்டையெல்லாம் பிடித்து எறிந்துவிட்டன.

உடனே குருவிகள் அவ்வூர் நியாயாதிபதியிடம் போய் முறையிட அவர் குருக்குகளைக் கூப்பிட்டு நீங்கள் அப்படிச் செய்தது தகாது என்று அதட்டினார். அதற்குள் சில குருக்குகள் ஒரு பெரிய பலாப்பழத்தைக் கொண்டுவந்து நியாயாதிபதியின் பின்பக்கமாக வைத்துவிட்டு வந்து, நியாயாதிபதியைப் பார்த்து, “மகாப்பிரிபுவே! தாங்கள் எங்களை அவ்வாறு அவமதிக்கலாகாது. கொஞ்சம் முன்பின் பார்த்துப் பேசவேண்டும்” என்று சொல்ல, நியாயாதிபதி திறம்பிப் பார்த்து ஸமாசாரத்தைத் தெரிந்துகொண்டார். உடனே புத்தி மாறிப்போய், குருவிகளைப் பார்த்து “ஓ குருவிகளே! என்ன இருந்தாலும் நீங்கள் அற்பப் பிராணிகள்தானே, குருக்குளுடைய ஸாமந்தியம் எங்கே? நீங்கள் எங்கே? இனிமேல் பெரியோர்களுக்குப் புத்திசொல்லுகிற அதிகப்பிரஸங்

கித்தனத்தை விட்டுவிடுங்கள்” என்று அதட்டினார். இந்தக் கதையினால் துஷ்டர்களுக்குப் புத்திசொல்லலாகாது என்பதும், பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டு நீதி தவறலாகாது என்பதும் நன்றாய் விளங்குகிறது அம்மா.

தமயந்தி—இது நல்ல கதைதான். இந்திரஸேனை! உனக்கு குரு என்ன சொல்லிக்கொடுத்திருக்கிறார்.

• இந்திரஸேனை—அம்மா! வாசகத்தில் ஒரு புதுப்பாடம் சொல்லிக்கொடுத்தார். இரண்டு கணக்குப் போட்டார். ஒரு செய்யுள் சொல்லிக்கொடுத்தார்.

தமயந்தி—அந்தச் செய்யுள் ஞாபகமிருக்கிறதோ?

இந்திரஸேனை—ஞாபகமிருக்கிறது அம்மா. சின்னது தான். ‘அறஞ் செய விரும்பு’.

தமயந்தி—இதன் கருத்துத் தெரியுமோ அம்மா?

இந்திரஸேனை—‘அறம்’ என்றால் ‘தர்மம்,’ அதாவது அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கடமைகள். ‘அறம் செய விரும்பு’—என்றால் ஒவ்வொருவரும் அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கடமைகளை விருப்பத்தோடு செய்யவேண்டும்; சோம்பல்படலாகாது—என்று சொல்லியிருக்கிறது அம்மா.

தமயந்தி—உன் கடமைகள் என்னவென்று உனக்குத் தெரியுமா?

இந்திரஸேனை—ஏதோ சொல்லுகிறேன்; பிழைகள் இருந்தால் திருத்திக்கொடுக்கவேண்டும் அம்மா.

தமயந்தி—சொல்லு பார்ப்போம்.

இந்திரஸேனை—அதிகாலையில் எழுந்திருக்கவேண்டும். எழுந்தவுடன் கடவுளுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லித் தொழவேண்டும். பிறகு காலேக்கடன்னை முடித்துக்கொண்டு வந்து நாயதந்தையர்களை வணங்கவேண்டும். அப்புறம் பாடங்களை வாசிக்கவேண்டும்.

தமயந்தி—போதும் கண்மணி!—உன் தகப்பனார் கடமைகளில் ஏதாவது உனக்குத் தெரியுமோ?

இந்திரஸேனை—நமது நாட்டுக் குழிகளின் கேட்கத்துக் காகப் பாடுபடவேண்டியது அவருடைய கடமை என்று எண்ணுகிறேன் அம்மா.

தமயந்தி—அவ்வளவு போதும்—இருக்கட்டும், என் கடமைகளில் ஏதாவது சொல்லுவையோ?

இந்திரஸேனை—தினந்தோறும் எங்கள் பாடங்களைக் கேட்டு அதில் உள்ள ஸந்தேகங்களைத் தீர்த்துவைக்கிறீர்களே, இதுவே நங்களுக்கு ஒரு கடமை என்று எண்ணுகிறேன்.

தமயந்தி—கண்மணி! உண்மைதான், அது என் கடமைகளில் ஒன்றுதான்—இருக்கட்டும், குரு ஏதாவது பாட்டுச் சொல்லிக்கொடுத்திருக்கிறார்?

இந்திரஸேனை—ஆம், நேற்று ஒரு பாட்டுச் சொல்லிக் கொடுத்தார். அது அண்ணாவுக்கும் தெரியும்.

தமயந்தி—பாடுங்கள் பார்ப்போம்.

இந்திரஸேனையும், இந்திரஸேனையும்—(பாடுகிறார்கள்.)

(நோட்டு—சங்கராபரணம், ஆதி).

1. நன்மை வாழ்க, நன்மை வாழ்க

உண்மை வாழ்க, உலகெலாம் வாழ்க.

2. வானம் பொழிக வளமெலாம் செழிக்க

ஞானம் பொழிக நலமெலாம் தழைக்க.

3. அரசன் வாழ்க அரசன் வாழ்க

அரசர்க் கரசனும் கடவுள் வாழ்க.

தமயந்தி—நன்றாயிருக்கிறது. குழந்தைகளே! போய் வாசித்துக்கொண்டிருங்கள்.

[குழந்தைகள் தமயந்திக்கு நமஸ்காரம் செய்து போகிறார்கள்.]

இராவது காட்சி முற்றிற்று.

ஆரூவது காட்சி.

விஷயம்: நளன் புஷ்கரனோடு சூதாடல்.

இடம்: மாலிந்தநகரத்து அரண்மனையில் ஒரு மண்டபம்.

பாத்திரங்கள்: நளன், புஷ்கரன், புஷ்கரனுக்குக் கொடிபிடிப்போன், நளனுடைய கணக்துப்பிள்ளை, மந்திரி, உபமந்திரி, சேவகன்.

[மனமகராஜர் தனியே உட்கார்ந்திருக்கிறார்.]

சேவகன்—மகராஜ! புஷ்கராஜர் வந்திருக்கிறார்.

நளன்—வாட்டும்.

புஷ்கரன்—மகராஜா, நமஸ்காரம்.

நளன்—வாரும் தம்பி, கேட்குமா?

புஷ்கரன்—தங்களுடைய தயவரல் எல்லாரும் கேட்கும்.

[புஷ்கரன்பின்னாக ஒருவன் ஒரு கொடி பிடித்துக்கொண்டு நின்றுகொண்டிருக்கிறான். அதை நளன் நோக்கி]

நளன்—தம்பி! இது என்ன கொடி? புதிதாயிருக்கிறதே!

புஷ்கரன்—மகராஜா, அதற்காகத்தான் இங்கு வந்தேன். இது சூதாட்டத்தில் மற்ற அரசர்களை வென்று எடுத்த கொடி. ஸமுகத்தில் தரிசனம் செய்துவிட்டுப் போகலாம் என்று வந்தேனெயொழிய வேறொன்றுமில்லை. மகராஜா! தாங்கள் பார்த்துத்தான் என் கல்வியை யெச்சவேண்டும்.

நளன்—சூதாட்டம் என்ன, அப்படிப்பட்ட ஒரு சிறந்த வித்தையா?

புஷ்கரன்—மகராஜா! தங்கள் வாக்கால் அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. இதன் பெருமையை இதுவரையில் தங்களுக்கு எவரும் உள்பாடி சொல்லவில்லை என்றே எண்ணுகிறேன். இது அரசர்களுக்காகவே ஏற்பட்ட ஒரு ஆட்டமேதவிர,

வெறும்பிழைப்புப் பிழைக்கும் உத்யோகஸ்தர்களுக்காவது மற்ற ஏழைகளுக்காவது ஏற்பட்ட தல்ல. ஆதலால், இதன் பெருமையை அரசனுக்கு அரசன் அறிவிக்கவேண்டியது நியாயந்தான். நான் சொல்வதெல்லாம் பொய்யோ மெய்யோ என்பதை அதுபவத்தினால் அறியவேண்டுமெயொழிய வெறுபுக்திகள் பிரயோசனமில்லை. ராஜஸுகமே அறியாத சிலருடைய சொல்லைக் கேட்டுத் தாங்கள் மீயங்கவேண்டாம்.

இதோ இருக்கிறது பாருங்கள் ஆடுகிற பாய்ச்சிக்கைகள், தாங்கள் நன்றாய்க் கையில் வாங்கிப் பரீர்க்கலாம். (என்று சொல்லி, பாய்ச்சிக்கைகளை நளனுடைய கையில் கொடுக்கிறான். அவரும் வாங்கிப் பார்க்கிறார்.) இதில் 'ரத்தத்தில் கலந்து அறிவை மயக்கும் பொருள்' ஒன்றும் தடவியிருக்கவில்லை. இதைத் தொடர்பால் நம்மை ஒன்றும் ஒட்டித்தொள்ளாது. வெறுஞ் ஜடபதார்த்தந்தான்.

ஹா ஹா! உலகத்தில் தான் என்ன அறியாமை! இதைக் கண்டு சிலர் என்ன ஓட்டம் ஓடுகிறார்கள்! ஜோதிஷ சாஸ்திரமானது எப்படி நம்முடைய அதிர்ஷ்டத்தைத் தெரிந்துகொள்ள ஒரு வழியாயிருக்கிறதோ, அப்படியே இதுவும் நம்முடைய அதிர்ஷ்டத்தைத் தெரிந்துகொள்ள ஒரு சுருக்கமான வழி. இவ்வளவுதான் இதில் உள்ள ஸாரம்.

இதைப்பற்றிப் பெரியோர்கள் மிகவும் மெச்சியிருக்கிறார்கள்.

(விருத்தம்.)

1: உலகத்தின் துன்ப மெல்லாம்
ஒருங்குற விட்டி இன்பம்
அலகிலா தரிக்கும் இந்த
ஆட்டத்தில் அமர்ந்து விட்டால்
பலபல தவங்கள் செய்த
பங்குவ ஞானி யர்க்கும்
இலகிலா நிராசை யெல்லாம்
இப்போதே காண லாமே.

2. பிறப்பினோ டிறப்பு மூப்பென்
 றிவையெலாம் பிரிந்து போன
 துறக்கத்தி லிருப்பார் போல
 * ஒன்றுமே தோன்று தையர்
 சிறப்புள் இந்த ஆட்டச்
 சீரெலாம் செப்ப வென்றால்
 மறப்பன்றோ தடுக்கும் நீர்தான்
 மறுத்திடார் தாடு வீரே.

மகாராஜா! தங்கள் ஸமூகத்துக்கு வந்து தங்களோடு ஒரு ஆட்டமாவது ஆடாமற்போனால் என்னை எல்லா அரசர்களும் இகழ்வார்கள். தங்கள் ஸமூகம் நாடி வந்த என்னை தயவுசெய்து கண்டிப்பிட்டு அனுப்பவேண்டும்.

நளன்—புஷ்கரே! நீர் சொல்வது எப்படி இருந்தாலும் இருக்கட்டும். அந்த ஆட்டத்தில் எனக்கு மிகுந்த பரிச்சயம் இல்லை.

புஷ்கரன்—மகாராஜா! இதென்ன, தாங்கள் சொல்லுவது அகிசயமாயிருக்கிறதே! கர்யை உருட்டினால் விழுகிற எண்ணிக்கையை எண்ணப் பரிச்சயம் என்ன? இது என்ன, கண்கட்டி வித்தையா? அன்றியும், தாங்கள் மகா அறிவுடையவர்கள்; ஏகஸந்தகாரி; ஒரு ஆட்டம் நான் ஆயித்து அந்த துட்பத்தைக் கண்டு கொண்டிருக்கிறேன் அப்பறம். உங்களை வெல்ல யாரால் ஆகும்? மகாராஜா! தங்களைப்போன்ற விவேகிகளுக்கு இதெல்லாம் ஒரு பெரிய காரியமல்ல.

நளன்—உட்கார்ந்து ஒரு ஆட்டம் ஆடும் பார்ப்போம்.

[உடனே புஷ்கரன் உட்கார்ந்து தன் பையிலிருந்த சூதாடு புல்லையை (ஒருவகைத் துணி) எடுத்துப் பரப்பி, தன் கை மோதிரத்தைக் கழறி வைக்கிறான். அதைக் கண்ட நளன்]

ஏன் மோதிரத்தை வைக்கிறார்? *

புஷ்கரன்—மகாராஜா! பந்தயம் என்பது இல்லாமலே ஆடினால் அதில் ஊக்கம் கொடுக்காது. அதிலும் இது பிள்ளையார் ஆட்டம். தெய்வவிஷயத்தில் தக்கினையிலாமல் ஆட நாம் என்ன அவ்வளவு கணக்குப் பார்க்கிறோம்?

நளன்—இருக்கட்டும், அதனாலென்ன. (என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் மோதிரத்தைக் கழற்றத் தொடங்குகிறார். உடனே)

புஷ்கரன்—மகாராஜா! அது வேண்டாம். அது மரியாதையல்ல. மகாசகாவர்த்திகளாகிய தங்கள் உடம்பில் இருப்பதை என் கழற்றவேண்டும்? கணக்குப்பிள்ளையை வாவழையுங்கள். ஏதாவது ஒரு பந்தயப்பொருளைக் குறித்துக்கொள்ளச் சொன்னால் ஆச்சு. இது என்ன பிரமாதகாரியம். இதற்காகத் தங்கள் அருமைத் திருமேனியினின்றும் ஒன்றைக் கழற்றுவது அழகல்ல.

நளன்—ஆனால் தாங்களும் அப்படியே செய்யலாம். மோதிரத்தை அணிந்துகொள்ளுங்கள்.

[என்று சொல்லித் திரும்பிப் பார்க்கிறார். உடனே கணக்குப்பிள்ளை வருகிறார்.]

புஷ்கரன்—கணக்குப்பிள்ளையவர்களே! இத்தகையாவது ஆட்டம், இன்ன பந்தயம், இன்னாருக்கு ஜயம்—என்று குறித்துக்கொண்டேவாரும்.

[என்று சொல்லி கணக்குப்பிள்ளை நளன் முகத்தைப் பார்க்கிறார்.]

நளன்—அப்படியே செய்யும்.

[என்று சொல்லி, கணக்குப்பிள்ளை உட்கார்ந்து ஒலிக்கட்டை அவித்து எழுத்த தயாராகிறார். அப்பொழுது புஷ்கரன் நளனைப் பார்த்து]

புஷ்கரன்—மகாராஜா! நாம் பந்தயப்பொருள் வைப்பதிலும் கணக்குப்பிள்ளையை எழுதிக்கொள்ளச் சொல்வதிலும் அடிக்கடி புத்தியைச் செலுத்தினால் ஆட்டத்திலுள்ள ஸுகமும் கெடும்; அதன் துட்பங்களைத் தாங்கள் அறிந்துகொள்ள இடையூறாயும் இருக்கும். இதற்கு ஒரு சுருக்கமான வழி இருக்கிறது. அதாவது யானைகளையே பந்தயமாகக் குறித்துக்கொள்ளச் சொல்லலாம்.

நளன்—யானையா?

புஷ்கரன் — மகாராஜா! யானையென்றால் வேறொன்று மல்ல. ஒரு ஆயிரம் பொன்னுக்கு யானை என்பது ஒரு பரிபாஷை.

முதல் ஆட்டத்துக்கு ஒரு யானை வைக்கிறது. மற்ற ஆட்டத்துக்கு முதலாட்டத்தில் ஜயித்த இரண்டு யானையை யும் வைத்துவிடுகிறது. இப்படியே அவரவர்கள் ஜயித்த யொருளைப் பந்தயமாக வைத்துக்கொண்டுவந்தால் போதுமானது. ஒருவருக்குள்ள அவ்வளவு யானையே மற்றொருவருக்கும் எழுதிக்கொள்ளட்டும். கடைசியில் பார்த்துக்கொள்ளலாம். கணக்குப்பிள்ளையுங்களே! தெரிந்ததா? வெற்றி தோல்விகளை எங்கள் பேச்சுக்கொண்டு உணர்ந்து எழுதிக்கொண்டுவரவும். குறுக்கே பேச்சுக்கொடுக்கவேண்டாம். மகாராஜா! அப்படியே உத்தரவு செய்யவேண்டும்.

நளன்—கணக்குப்பிள்ளை! அப்படியே எழுதிக்கொண்டுவரவும்.

புஷ்கரன்—மகாராஜா, ஆட்லாம்.

நளன்—தாங்கள் ஆடுகிறதானே.

புஷ்கரன்—அப்படியல்ல, எதிலும் பெரியவர்கள் என்கிற முறையை மறக்கக்கூடாது. தங்கள் கையால் முதலில் ஆட் நான் கொடுத்துவைக்கவேண்டுமே. எத்தனை! கட்டிடங்களுக்கு அஸ்திவாரங்கள் வைத்த கை, எத்தனை அருமையான கட்டிடங்களைத் திறந்த கை, எத்தனை தானதர்மங்கள் செய்த கை, எத்தனை வெற்றி பெற்ற கை, எத்தனை அரசர்களை வைத்து ஆளும் கை—அந்தக் கையால் ஆட் நான் கொடுத்து வைக்கவேண்டுமே. அண்ணன் முந்தியோ, தம்பி முந்தியோ? ஆடவேண்டும் மகாராஜா.

நளன்—(ஆடுகிறார்; புஷ்கரனும் ஆடுகிறான்.)

புஷ்கரன்—ஆ ஆ! முதல் ஆட்டம் தங்களுக்குே ஜயம். பெரியவர் என்கிற முறையை ஆட்டங்கட்க் காண்பிக்கிறது பார்த்தீர்களா! இந்த ஆட்டத்தில் ஒரு தெய்வத்தன்மை

இருக்கிறது என்பதுமாதிரியும் உண்மைதான். இல்லாமலா பெரியோர்களெல்லாம் கையாண்டு வந்திருக்கிறார்கள்! மகாராஜா, இப்பொழுதும் தாங்கள்தான் ஆடவேண்டும். ஜயித்தவர்கள்தானே முதலில் ஆடவேண்டியது.

[ஆடுகிறார்கள்.]

புஷ்கரன்—மகாராஜா! இந்த ஆட்டமும் தங்களுக்குத் தான் ஜயம். (ஆடுகிறார்கள்.) இந்த ஆட்டமும் தங்களுக்குத் தானா? இருக்கட்டும். என் கொடியின் மகிமையை இன்றோடு இரண்டிலொன்று தெரிந்துகொண்டு விடுகிறேன். சுத்த வீரன் தன் உயிர் உள் அளவும் போரில் பின்வாங்கான்; நான் என் பொருள் உள்ள அளவும் இதில் பின்வாங்கேன். தெய்வச்செயல் பார்ப்போம். மகாராஜா, ஆட்லாம்.

[ஆடுகிறார்கள்.]

புஷ்கரன்—இதில் எனக்கு. (ஆடுகிறார்கள்.) இதிலும் எனக்குத்தானே. ஆட்டமென்றால் அப்படித்தான் இருக்கும். [இவ்வாறு பல ஆட்டங்கள் ஆட அவற்றிலெல்லாம் புஷ்கரனே ஜயிக்கிறான். மந்திரி வருகிறார்.]

மந்திரி—மகாராஜா! ஒரு செய்தி கேட்கவேண்டும்.

நளன்—சற்றுப் பொறும். (ஆடுகிறார்கள்.)

புஷ்கரன்—இதிலும் எனக்கு—இதிலும் எனக்குத்தான்.

மந்திரி—மகாராஜா! இது தர்மமல்ல. தமயந்தியம்மா உடனே சொல்லும்படி ஒரு செய்தி சொல்லியனுப்பியிருக்கிறார்கள். இந்த ஆட்டம் இப்படித்தான் மயக்கும்.

நளன்—புஷ்கரோ! சற்றுப் பொறும். மந்திரி! நான் ஆடினால் ஆட்டம் என்ன செய்யும்?

மந்திரி—மகாராஜா, அப்படியல்ல. நாங்கள் வந்தால் சற்றுப் பொறும் என்று சொல்லுகிற வழக்கம் இதுவரையில் உண்டா? ராஜாங்களிடையம் அனாக்ஷணம் தப்பினால் ஆயிரக் கணக்கான சேதம் வருமே. மகாராஜா! இந்தப் போதனை தங்களுக்கு யார் செய்தார்கள்.

காலத்தின் அருமையைத் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கும் பாவி இதை விட்டால் வேறொன்று மில்லை. இதில் இறங்கிவிட்டால் தன் கடமைகள் மறந்துபோமே, தன் பெருமை மறந்துபோமே, தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களுல்லாம் ஒரு ஆதாயஞ் செலவாய்த் தோன்றாதே!

மகாராஜா! பொருள் என்றால் ஸாமானியமானதா? அது ஒரு தெய்வமல்லவோ? ஒருவர் பொருளை ஒருவர் கொள்ளத் தகுதியான காரணம் வேண்டாமா? நியாயமான விஷயங்களில் ஒருவன் தன்னை விற்பனும் செலவுழிக்கலாமே; அனாவசியமான விஷயங்களில் ஒரு பைஸாவைக்கூடக் கணக்குத் தான் பார்க்கவேண்டும். அப்படியிருக்க, என்ன அநியாயம், வீண் பொழுதுபோக்குக்காக ஒருவர்பொருளை ஒருவர் கொள்ளுகொள்ளுகிறதா? வெறும் வஞ்சனைக்கும் பயனற்ற ஒருவிதக் கைப்பழக்கத்துக்குமா தன் பொருளையெல்லாம் ஒருவன் தோற்றுவிடுகிறதா?

மகாராஜா! பொழுதுபோகாதவர்கள் கூட வேறுவிதமான விளையாட்டுக்களில் தங்கள் பொழுதைப் போக்கவேண்டுமே யொழிய இப்படிப்பட்ட வீண் பந்தயங்களில் பொழுது போக்கலாமா? ஆ ஆ! மனித ஜன்மத்துக்கா பொழுது போக்க வழியில்லை? அதுவும் தங்களைப்போன்ற சகரவர்த்திகளுக்கு இன்னும் எவ்வளவு பொழுது இருந்தாலும் வேண்டுமே.

மகாராஜா! தங்கள் பெருமைக்கு இது தகாது. தங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கெல்லாம் துன்பம் செய்ய இதைவிட வேறுவழி இல்லை. தயவுசெய்து இப்பொழுதே ஆட்டத்தை விட்டு எழுந்திருக்கவேண்டும்.

உபமந்திரி—(கிர்த்தனம்—கேதாரம், திரிடிடை.)

ப ல் ல வி.

இந்த ஆட்டம் வேண்டாமையா—சந்தரகலத்தில்

இந்த ஆட்டம் வேண்டாமையா.

அ லு ப ல் ல வி.

எந்தநாளும் இல்லாமல் எவருடனும் சொல்லாமல் (இந்த)

1. பொய்யர்க்கும்புட்டர்க்கும் புழுந்துலாபம்கொடுக்கும் மெய்யர்க்குஆகாது ஸ்ரீஸூத்தனபம்கொடுக்கும் (இந்த)
2. கள்ளோருடித்தபின்பு தருத்தைமயக்கிவிடும் கள்ளச்சூதாட்டமோ கண்டால்மயக்கிவிடும் (இந்த)
3. இந்தோஜயம்வந்ததென் றேமாற்றிநேரம்போக்கும் ஸந்தோஷம்தந்தாற்போல் ஸகல்துன்பமும்ஆக்கும் (இந்த)
4. தனக்குச்சரியில்லாத தாழ்ந்தோரையும்சரியாய் நினைத்துஅழைத்துஆட நினைவில்தோன்றும்வெறியாய்.
5. நாட்டைஆள்வதற்கேஉம் நாழிகைபோதாதே ஆட்டம்ஆடஉமக்கு ஐயோநேரம்தே (இந்த)
6. வாயிலில்உம்மைக்காண வந்துநெருங்கிநின்றா ந்யாயம்பெறாமலே நின்றநின்றசென்றா (இந்த)
7. பொல்லாஇதனைவிட்டுஇப் போதேஎழுந்துபோவீர். இல்லாவிட்டால்துன்பம் எல்லோர்க்கும்செய்தீர்ஆவீர்.

மகாராஜா! உடனே இவ்விட்டம்விட்டு எழுந்திருக்கவேண்டும். இதில் போசனை செய்யக்கூடாது.

நளன்—இருக்கட்டும். நீங்கள் சொல்வது ஏன் மனதில் பட்டுவிட்டது தமயந்தி என்ன சொல்லியனுப்பியிருக்கிறாள், மந்திரி! அதையும் சொல்லும்.

மந்திரி—அதுவும் இதைக்குறித்துத்தான். இதுவரையில் ஆடினதைக் கணக்குத் தீர்த்துக்கொண்டு மேல் ஆடுவதைப்பற்றி யோசிக்கச் சொன்னார்கள். ஏனென்றால், நாடு நகரம் எல்லாம் போய்க் காடனம் ஆகிவிட்டால் நன்றியிராதே என்பது அம்மாவுடைய யோசனை. எங்களுக்கும் அதுதான் அபிப்பிராயம்.

நளன் — (சிரித்துக்கொண்டு) அது நல்ல யோசனைதான். ஆனால் அவ்வளவு பொருள் ஆகியிருக்குமென்று நான் எண்ணவில்லையே, கணக்கைப் பாடும் மந்திரி!

[மந்திரி கணக்கை வாங்கிப் பார்க்கிறார்].

மந்திரி—ஆ ஆ! எவ்வளவு பொருள் ஆகிவிட்டது, பாதி நாடே போய்விட்டதே! பேஷ் பேஷ், நல்ல கணக்கு இது! ஒரு யானை முதல் இரட்டித்துக்கொண்டே போகிறதா! தெய்வமே, என்னமோசம் இது! பார்த்தால் வேடிக்கையாய்த் தோன்றுமே; எவ்வளவு பொருள் ஆகிவிடும். 1, 2, 4, 8—16; 32, 64—நூறு, ஆயிரம், லக்ஷம், கோடி—இது என்ன அநியாயம்.

கணக்குப்பிள்ளை! என்ன உமக்குக்கூடக் கணக்குத் தெரியவில்லையா? கைசூல ஏட்டை வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறே.

கணக்குப்பிள்ளை — நான் என்ன செய்வது, குறுக்கே பேசக்கூடாதென்று கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிவிட்டார்கள். இருந்தபோதிலும் கண்ணாடையினாலே மிகவும் சிரமப்பட்டுத் தங்களுக்குச் சொல்லியனுப்பினேன். சேவகர்கள் சொல்லியிருப்பார்களே.

மந்திரி—சொன்னார்கள். ஏதோ அவ்வளவுவரவது நைரியமாய் வேலைசெய்தீரே, அதுவே பெரியகாரியம்.

மகாராஜா! ஏதோ காலகதி அவ்வளவுலோடு போகட்டும். புஷ்கரரைக் கணக்குத்தீர்த்து அனுப்பிவிட்டோம்.

[நளன் யோசிக்கிறார்.]

புஷ்கரன்—மகாராஜா! தாங்கள் அப்படி என்னை அவமானப்படுத்தக் கூடாது. நான் தங்கள் ஸத்தியத்தையே நம்பியிருந்தேன். என் பொருள் உள்ளவரையில் ஆழிவேன் என்று சொன்னேன். அப்பொழுது தாங்கள் ஒன்றும் மறுத்துச் சொல்லவில்லை. ஒருவருக்கு உள்ளதுதானே மற்றொருவருக்கும். இப்பொழுது தாங்கள் ஆடமாட்டேன் என்றால் தங்களைப் பலவந்தப்படுத்த நான் ஆளல்ல. அழியக்கூடிய இந்தப்

பொருளுக்காக அழியாத் தங்களுடைய ஸத்தியத்தை வினாக்கவேண்டாம் என்று ஞாபகப்படுத்தினேனெயொழிய வேறில்லை. அப்படித் தங்களுடைய இஷ்டம்.

மந்திரி—நல்ல நியாயம் இது.

புஷ்கரன்—தன் பொருள் முழுத்தையும் ஒருவன் ஆடித் தோற்கட்டும் என்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பது நியாயம், மற்றொருவரும் அப்படியே செய்யவேண்டுமென்றால் அது அநியாயம். ஏதோ அபிப்பிராயமேதம். மகாராஜாவினுடைய இஷ்டப்படி செய்யட்டும். எனக்கு அதில் ஒருதடையுமில்லை.

மந்திரி—ஆனால் எப்பொழுதுதான் ஆட்டத்தை நிறுத்தித் தென்கிரீசுகள், யாராவது ஒருவருடைய பொருள் முழுவதும் போனபிறகுதானோ?

புஷ்கரன்—அப்பொழுதும் நிற்குமென்று எண்ணவேண்டாம். தோற்றவர்கள் எத்தனை நாள் தமிழ்த்துத் திரும்பப் பொருள் கொண்டுவந்தாலும் சரி, அப்பொழுதும் அவரோடு ஆடவேண்டும். ஆனால், அந்த ஆட்டம் புது ஆட்டமாகவே பாவிக்கப்பட்டு, பந்தாப்பொருள்மாத்திரம் அடியில் நின்றே துவக்கப்படும்.

மந்திரி—இப்படித் தொடர்ந்துகொண்டேயிருந்தால் இந்த பாத்தியம் எப்பொழுதுதான் விடுபடுகிறது என்கிறீர்கள்?

புஷ்கரன்—அதற்கு இடம் இருக்கிறது. அவரவர் பொருள் அவரவர் கைக்கு வந்துவிடும்படியான ஸ்தார்ப்பமும் இந்த ஆட்டத்தில் நேரிடும். அது ஆட்டத்தின் துவக்கத்துக்கு ஸமானமாதலால் அப்பொழுது நிறுத்தினால் அழகு. அதுதான் நியாயம். ஏன், அப்படிப்பட்ட ஸ்தார்ப்பங்கள் நேரிடுவது ஸசஜந்தானே.

மந்திரி—மகாராஜா! இதெல்லாம் சரியல்ல; அவர் பொருள் நம் கையில் வந்திருந்தால் யோசிக்கவேண்டியதுதான். சேக்கிரம் அவருக்கு உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்.

புஷ்கரன்—மகாராஜா! என்னைப்போலத் தாங்களும் உறுதியுள்ளவர்களென்று நம்பினேன். என் பொருள் உள்ளவரை

யில் ஆடுவேன் என்று சொன்னேன். தாங்களும் அப்படியே மௌனமாயிருந்தீர்கள். ஸத்தியம் பெரிது. தங்களுடைய இஷ்டம்.

நளன்—மந்திரி! நான் இவ்வளவேல்லாம் இதில் யோசிக்க வில்லை. வேடிக்கையாயிருந்துவிட்டேன். புஷ்கரர் சொல்வதிலும் நியாயமிருக்கிறது. ஒருவர் பொருள் நமக்குச் சேர்ந்துகொண்டிருக்க நாம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது தவறு தானே. புத்தம் தவறுதலுக்கு உள்ள பயன் எது வந்தாலும் சரி, நான் அனுபவிக்கவேண்டியதுதான். வினையின் பயனை யார் கடக்கக்கூடும்.

[மந்திரிமுதலியோர் வருத்துகின்றனர்.]

நளன்— (கவிநிலைத்துறை)

1. நூலெ லாம்கற்று நுண்ணுணர்வி யாவையும் வாய்ந்து சால மாதவம் செய்திடும் தவத்தின றேனும் காலம் வந்திடிற் கடந்திட வல்லாரே இன்றேல் ஏனும் என்பொருட் டிரங்கலீர் நல்லர்கள் போமின்.
2. எனக்கு நேர்ந்த அவ் வினைப்பயன் யான்றுதர் கின்றேன் தனக்கு நேரிலாத் தன்மையிர்! தளர்ந்திட லழகோ மனக்கி லேசத்தை மாற்றுவீர் என்னுடை வினையைத் தீனக்குளையின்னும்சோதித்துவருகின்றேன் சென்மின்.

மந்திரி! போய்வாருங்கள். இந்த ஒரு ஆட்டத்தில் இரண்டி லொன்று தெரிந்துகொண்டு வருகிறேன். தங்களைப்போன்ற வர்கள் இவ்விருக்கத் தகாது. புஷ்கரே! ஆடும்.

புஷ்கரன்—சித்தப்படி நடக்கிறேன்.

[ஆடுகிறார்கள். புஷ்கரன் ஆயிக்கிறான்.]

நளன்—புஷ்கரே! உமக்குத்தான் ஜயம் என்று சொல் லிக்கொண்டே எழுந்திருந்து இனி எல்லாம் உம்முடையவை போய்வருகிறேன். உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும். என்னு டைய உத்தியோகஸ்தர்கள் குடிகள் எல்லாபயும் அந் பாய்க் காப்பாற்றும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள்

ஏதாவது குற்றங்கள் செய்தாலும் என்னைவேண்டி மன்னிக்க வேண்டும். இவ்வளவுதான் எனக்கு வேண்டியது.

புஷ்கரன்—வருத்தப்பட்டுக்கொண்டாற்போல் மகாராஜா! தாங்கள் அவ்வளவுபெரிய வார்த்தை சொல்லக்கூடாது. என்னை முன்னிலையாக வைத்து ஸ்வாமி தங்களைச் சோதித்த துதான் எனக்கு வருத்தம். ஏதோ தெய்வச்செயலை யார் அறிவார். தயவிருக்கவேண்டும் மகாராஜா. (என்று சொல் லிக்கொண்டு ஐக்குவித்து வணக்க)

நளன்—ஸௌக்யமாயிரும்.

[என்று சொல்லிவிட்டுப் போகிறார். மந்திரி முதலியோர் பின்தொ டர்கின்றனர்.]

ஆரவது காட்சி முற்றிற்று.

ஏழாவது காட்சி.

விஷயம்: 1. நளன் தன் குழந்தைகளை விதர்ப்புரிக்கு அனுப் புதல்;

2. அன்றியும், நளன் தன்பேரருட்டு வந்ததும் மந்திரி முதலியோரைத் தேற்றதல்.

இடம்: 1. மாவிர்தகரத்தில் தமயந்தியின் அந்தப்புரம்;

2. பிறகு, அந்தப்புரத்தின் வெளியிடம்.

பாத்திரங்கள்: நளன், தமயந்தி, குழந்தைகள், புரோகிதர் (ஸுசீலர்), பிறகு மந்திரி முதலியோர்.

[நளன் அப்பேரூர்திக்கு வருகிறார். தமயந்தி எழுந்து மரியாதையாய் வணக்கி நிற்க, நளன் பீடத்தில் அமர்ந்து, தமயந்தியை நோக்கி]

நளன்—குழந்தைகளைங்கே?

தமயந்தி—புரோகிதரோடு கூட வெளியில் போயிருக்கிறார் கள். இதோ வந்துவிடுவார்கள். (நளன் கொஞ்சம் புனுகிரிப்புக் கொள்ள, அலைத் தமயந்தி சற்று நிதானித்து) தங்களுடைய புன்

சிரிப்பு ஏதோ ஒரு விசேஷம் உண்டு எனக் காட்டுகிறது. சொல்லக்கூடுமானால்—

நளன்—உனக்குச் சொல்லக்கூடாதது ஒன்று உண்டா. மனைவி மந்திரிகளுள் ஒருவரன்றோ. மற்ற மந்திரிகள் நாடு உள்ளவரையில்தான். இந்த மந்திரி அப்படியல்லவே. தேகம் உள்ளவரையிலன்றோ. மற்ற எல்லாரையும்விட என் இன்பதுன்பங்களில் பங்கும் இந்த மந்திரிக்கு அதிகந்தான்.

தமயந்தி—இப்பொழுது தாங்கள் அடையும் மகிழ்ச்சியிலும் எனக்குப் பங்கு உண்டானால்—

நளன்—அதற்குத்தானே இங்கு வந்தேன். இப்பொழுது நமக்கு ஒரு நல்லகாலம் வந்திருக்கிறது. நம்முடைய சூமையை ஒருவர் வலுவில்வந்து தாம் சுமந்துகொண்டார். நாம் அழகான மலைச்சாரல்களிலும் பசுமையான காடுகளிலும் சிலநகலம் இளைப்பாறலாம். பின்பு கடவுள் தோற்று விக்கிற்படி நடக்கட்டும்.

தமயந்தி—நியாயந்தான்; அந்த ஸுகத்தையும் நாம் அறிய வேண்டியதுதானே. கடவுள் எந்தெந்த ஸமயத்தில் எந்தெந்த நிலைமையைக் கொடுக்கிறாரோ; அந்தந்த ஸமயத்தில் அந்தந்த நிலைமைகளி லுள்ள லாபங்களை நன்றாய் அனுபவிக்கவேண்டும். எல்லாம் நன்மையின்பொருட்டே அவ்வாறு மகிழ்வது தான் தங்களைப்போன்ற பெரியோர்களுக்கு அழகு. குழந்தைகளை ஊருக்கு அனுப்பிவிட்டுப் புறப்படுவோமா—

நளன்—ஆ ஆ! தெய்வம், இன்று நேரிடப்போவதை யறிந்து நேற்றே ஊன் தகப்பனார் விட்டிலிருந்து புரோகிதரை அனுப்பியிருக்கிறது. மாமா இதோ பித்தையை சொல்லி யனுப்பியும் குழந்தைகளை அனுப்பமுடியாதற் போயிறால் லவோ. இப்பொழுதும் அனுப்பாமலிருந்தால் அவருக்கு மிகவும் வருத்தமாயிருக்கும். நமக்கும் குழந்தைகளைக் காட்டில் அழைத்துப்போவது மிகுந்த வருத்தத்துக்கு இடமாயிருக்கும். ஆனாலும் எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது தமயந்தி!—குழந்தைகளை உன்னைப் பிரிந்து இருக்கமாட்டார்கள் என்பது உனக்கே தெரியுமே.

தமயந்தி—என்னையும் கூடப் போகும்படி எவுகின்ற குறிப்பே தங்களுக்கு நிகழவேண்டாம். நமது நாடுநகரங்கள் போனதைக்குறித்தும் எனக்கு லக்ஷ்யமில்லை. குழந்தைகளைப் பிரிவதிலும் எனக்கு லக்ஷ்யமில்லை. அவைகளெல்லாம் தங்களுடைய உடைமைகள். என் உடைமை தாங்கள் ஒருவரே. அதில்மாதிரந்தான் எனக்கு லக்ஷ்யம். ஒரு பொருளையே தனது ஸகல பாக்ஷியமாகவும் நம்பியிருக்கும் அடியான் விஷயத்தில் சோதிக்கவேண்டாம்.

நளன்—தமயந்தி! காட்டில் நிகழும் துன்பங்களை நீ அறியாய். பகைவருடைய வாளை மார்பில் ஏற்றுக்கொள்ளும் தீருக்கே அது சற்று வருத்தமாயிருக்கும். என் அருமைக் காதலியாகிய உன்னை அப்படிப்பட்ட துன்பத்துக்கு ஆளாக்க மனமில்லையே.

தமயந்தி—அப்படியானால் அதிலும் மேலான துன்பத்துக்கு ஆளாக்க மனமவராலாமோ. தங்கள் ஸந்திதானத்தைப் பிரிவதைவிட மேலான துன்பம் எனக்கு எங்கு உண்டு. இந்த ஸமயத் தங்கள் கூட இல்லாத மனைவி எதற்காக இருக்கிறாள். ஆருமற்ற காட்டில் ஒரு குரல் கூப்பிடுமூன் ஏன் என்று தங்களுக்குப் பணிவிடைசெய்ய உதவாமல் விதர்ப்புரியின் அரண்மனைக் கட்டிலில் படுத்தத் தூங்கத்தானோ என்னை மணஞ்செய்தீர்கள்? அது அழகல்ல. தாங்கள் அப்படிச் செய்தால் பெண்களுடைய தர்மத்தைப் பெண்கள் தெரிந்து கொள்ளமாட்டார்கள். சக்ரவர்த்தியாகிய தாங்களல்லவோ நடத்திக் காட்டவேண்டும். இதுவரையில் என் மனம் அறியாத ஒன்றைத் தாங்கள் நூபகப்படுத்தவேண்டாம். தாங்கள் அறியாததல்ல. இதோ புறப்பட்டுவிட்டேன்.

[என்று சொல்ல நளன் ஒன்றும் பேசாம விரக்கிறார். அப்பொழுது குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு புரோகிதர் வருகிறார்.]

நளன்—(புரோகிதரைக் கண்டவுடன் எழுந்திருந்து) ஸாஸீலரே! வரவேண்டும். நமஸ்காரம். மாமாவுக்கும், மாமிக்கும் என் வந்தனங்கள் சொல்லவேண்டும். மற்றவர்களையும் நான் விசாரித்ததாய்ச் சொல்லவேண்டும். குழந்தைகளைச்

சிறிதுகாலம் அங்கே வைத்துக்கொண்டிருக்கட்டும். அவர்களுக்கு இல்லாத அன்பு எங்களுக்கு ஏது.

குழந்தைகளே! போய்வாருங்கள். உங்கள் பாட்டனார் உங்களைக் காணவேண்டுமென்று சொல்லியனுப்பியிருக்கிறார். படிப்பில் சுவனம் இருக்கட்டும். மற்றவைகளை எந்தப் பருவத்திலும் ஸம்பாதித்துக்கொள்ளலாம். ஆனால், கல்விக்கு உரிய அஸ்திவரம் இளமையிலேயே போடப்பட வேண்டும்.

இந்திரஸேனே! போய் வருகிறாயா.

இந்திரஸேனே—அம்மா! நீ வரவில்லையா?

தமயந்தி—அப்பாவோடு ஒருவரும் இருக்கவேண்டாமா? உன் பாட்டி உன்னைக் காணவேண்டுமென்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். உனக்கு அருமையான விளையாட்டு ஸாமான்களெல்லாம் வாங்கி வைத்திருக்கிறாள். ஒழிந்த போது அண்ணுவோடு விளையாடு. குழந்தைகளே! பெரியோரிடம் புனிவாபிடுங்கள். இந்திரஸேனே! போய்வருகிறாயா. நன்றாய் வாசி. கண்மணிகளே போய்வாருங்கள்.

நளன்—இந்திரஸேனே! தங்கையைப் பிரியாமல் உன் விளையாட்டுக்களால் அவளை ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டிரு.

ஸசீலரே! குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு போய் வாருங்கள். எங்களை ஆசீர்வதிக்கவேண்டும்.

தமயந்தி—(புரேகிதரை நோக்கி) பெரியோர்களுக்கு என் நமஸ்காரம் சொல்லவேண்டும்.

ஸசீலர்—தர்மம் தலைகாக்கும். போய்வருகிறேன்.

[என்று சொல்லி, குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு போகிறார். குழந்தைகள் போனதும் தமயந்தி சற்று வருத்தத்தோடு, நளன் அழை உணராதபடி கொஞ்சம் ஒதுங்கி அவருக்குப் பின்பக்க மாய் சித்திராள். நளன் பிடத்தி விரைந்தி]

நளன்—ஆஹா! இதென்ன! இப்பொழுதுதானே குழந்தைகள் போனார்கள். அதற்குள் அவர்களை மறுபடி காண

வேண்டும்போல் தோற்றுகிறதே! தமயந்தி, இது என்ன அதிசயம்! உள்குக்குள் என்னவோ செய்கிறதே! அன்பு என்பது இப்படித்தானே இருக்கும். அடிவயிற்றில் தோன்றி உடம் பெல்லாம் பரவுகிறதுபோலிருக்கிறதே. ஆஹா!—குழந்தைகள் என்ன அமைதியோடு கண்கொட்டாமல் என் புலம் பலைப் பார்த்துக்கொண்டு சித்திரார்கள். —“பெற்ற மனம் பித்து” என்பது இத்தானே! அன்பு என்பது இப்படியிருக்கும் என்று நான் இதுவரையில் அறியேனே! ஆஹா! அன்பே, உன் வடிவம் இதுவா! குழந்தைகளே, புறத்தில் சிந்தித்தீர்களோ, என் உள்குக்குள் சிந்தித்தீர்களோ? என்னால் இன்னொன்று நிச்சயிக்கக் கூடவில்லையே! உங்களை ஒரு முறை தழுவ என் மார்பும் கையும் ஆசைப்படுகிறதே! தமயந்தி! மறுபடியும் குழந்தைகளை எப்பொழுது காண்போம்? இதென்ன எனக்கு இவ்வளவு மாறுபாடு! ஆஹா! எனக்கே அதிசயமாயிருக்கிறதே! “தான் ஆடாவிட்டாலும் தன் தசை ஆடும்” என்கிறார்களே இதுதானே?

தமயந்தி—மகாஜா! தாங்கள் என்ன, ஒன்றும் அறியாதவர்கள் அல்லவோ! இதுவோ பிறருடைய இடம். இந்த இடத்தில் நாம் தைரியமும் ஸந்தோஷமும் காட்டவேண்டியிருக்க அதற்கு மாறாய்த் தாங்கள் இப்படிப் புலம்புவது சியாயமல்ல. கடவுளை இந்த ஸமயம் மறக்கலாமோ? யாரிடதா, யார் மைந்தர்? ஸர்வலோகபிதா அவரல்லவோ? அவர் அருளுக்கும் எல்லையில்லை, அவர் குழந்தைகளுக்கும் எல்லையில்லை. இந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் காக்கவேண்டிய பாரத்தில், ஒரு சிறு பங்கை நம்பிட்டுமும் வைத்திருந்தார். இந்த ஸமயம் நிர்தாஷ்ணியமாய் அந்த பாரத்தையும் அவர் தலையிலேயே ஏற்றவேண்டுமென்ற விரும்பத்தப்படலாமோ? படைத்தவருக்கல்லவோ காக்கக் கடன்? நாம் யார்? தைரியத்தை எல்லாமோ? புறப்படுங்கள்.

நளன்—தமயந்தி! நீ சொல்வது சியாயந்தான். கடவுள் என்றவுடன் என் துன்பமெல்லாம் பறந்துவிட்டது. தெய்வ அன்பை வளர்க்கவே இந்தக் காலம் நமக்கு வந்திருக்கிற தென்று எண்ணுகிறேன். அடித்துப் பாலாட்டும் அருமைத்

தந்தை! அவரல்லவோ? இதோ புறப்பட்டுவிட்டேன்.
போவோம் வா.

[இருவரும் அச்சப்பாத்தினின்றும் வெளியில் வா. மந்திரிமுதல்
யோர் இவர்களைக் கண்டு வருத்தி]

நளன்—நீங்கள் ஒன்றுக்கும் வருத்தப்படவேண்டாம்.
உங்கள் உதவியினாலேயே நான் இவ்வளவோடு தப்பினேன்.
முடிவுவரையில் நீங்கள் காட்டிய அன்புக்கு நான் என்ன
கைம்மாறு செய்வேன். எல்லாம் இறைவன் செயல்.

நீங்களெல்லாரும் என்னிடம் நடந்துகொண்டதுபோல
வே புஷ்கரிடமும் நடந்துகொள்ளுங்கள். ஒருவரிடமும்
வெறுப்பு வேண்டாம். அவர் துர்வது அவர் விரைப்
பயன். வெறுப்பதெல்லாம் தன்னைக்குறித்தும், மகிழ்வ
தெல்லாம் பிறரைக்குறித்தும் நிகழ்ந்தால் அது எப்பொழு
தும் நல்லது. யாவரும் நில்லுங்கள். நல்லோரைக் கெடுக்க
எவராலும் இல்லை. தெய்வத்துக்குக் கேடு உண்டானால்
நீ நல்லோர்களுக்கும் கேடு உண்டு. தர்மம் தலைகாக்கும்.
நில்லுங்கள். போய்வருகிறேன். எல்லோருக்கும் நன்மை
உண்டாகட்டும்.

[நள தமயந்திகள் போகிறார்கள்.]

சுழாவது காட்சி முற்றிற்று.

எட்டாவது காட்சி.

விஷயம்: நளனும் தமயந்தியும் காட்டிற் செல்லுதல்.

இடம்: காடு.

பாத்திரங்கள்: நளன், தமயந்தி.

[தமயந்தியை முன்னே விட்டு நளன் பின்னே போகிறார்.]

நளன்—தமயந்தி! மெல்லப் போ. இன்னம் நமக்கு
என்ன சுவலை. இப்பொழுதுதான் உண்மையான மனித

இன்பம் உண்டாகும் காலம். இதுவோ கட்டுப்பாடற்ற
இடம். கட்டுப்பாடற்ற காலம். நாமோ கட்டுப்பாட்டி
னின்றும் நீங்கியவர்கள்.

[சற்று தூரம் போகிறார்கள்.]

தமயந்தி! அடிபைப் பார்த்துப் போ. என்னை அடிக்கடி
பார்க்காதே. கீழே பருக்கைக்கற்கள் மிகுதியாய் இருக்
கின்றன. எனக்கு இவைகளிலெல்லாம் பழக்கம் உண்டு.
உன் தாலின் மென்மையையும் இதுகாறும் நீ அறியாய்.
அதைபும் இப்பொழுது அறிந்துகொள்ளும் காலம். வந்திருக்
கிறது. உன் மேனியின் மென்மையையும் இதுவரையில்
நீ கவனிக்கவில்லை. அதாவும் இப்பொழுது வெளிப்படுகிறது.
வோவவையத் துடைத்துக்கொள்.

[நிறிது தூரம் போகிறார்கள்.]

ஆஹா! தமயந்தி! வெப்பியில் என்ன உக்கிரமாய் விச
கிறது! அடி பொறுக்கவில்லையே. தமயந்தி! வேர்வையைத்
துடைத்துக்கொள். என்ன செய்கிறது! சற்று ஸிரவாய்
நட. அதோ தெரிநிற மாதத்தடியில் தங்குவோம்.

[போய், இருவரும் மாதத்தடியில் நிிற்கிறார்கள்.]

தமயந்தி! உன் முகம் எப்படிச் சிவந்துபோய்விட்டது;
ஐயோ! இப்படிப்பட்ட ஒரு காட்சியை நான் காணவேண்டு
மென்றுதான் சூதாட்டம் ஏற்பட்டது. உன் மனம் பொறுத்
தாலும் உன் மேனி பொறுக்கவில்லையே. நீ என்ன செய்
வாய்! கடவுள் அப்படி உன்னைப் படைத்து என் கையி
லும் ஒப்புவீர்துவிட்டார். அந்தப் பொருளை அதன் அரு
மைக்குத் தக்கபடி வைக்கிற பாக்யம் நான் அடையாமற்
போனேன். நான் உன்னை இந்த நிலைமையில் வைக்கப்
போகிறேன் என்று நீ கனவிலும் கண்டிருக்கமாட்டேயே!

ஓ! தெய்வமே! உன் ஸங்கல்பம் இப்படியா! இருந்தது.
ஒன்றுக்கும் அஞ்சாத தீரனாய் என்னை வருத்த இந்த வழி
யொன்று வைத்திருந்தாயா? ஓ! தெய்வமே! என்னை வருத்துவ
தற்காக நீ பிறரை வருத்துவது நியாயமல்லவே. எப்படி
யாவது நான் வருந்தினால் போதுமென்பது உனக்குக் கருணை

யோ? எனக்காகப் பிறரை வருத்தாதே. அந்த வருத்தத்தை யெல்லாம் சேர்த்து நூறு பேரு என்னை வருத்து. அது என் பாக்யம்.

தெய்வமே! இவள் வருத்தத்துக்கு ஒரு வழி விடக் கூடாதா? என்னைச் சேர்ந்தவர்களுடைய துன்பத்தைக் காணத்தானே நான் ஒரு ஜன்மம் எடுத்தேன்!

(கண்ணிகள்—நீலாம்பரி, ஆதி.)

1. என்னையென்பியிருந்த இந்தப்பெண்பாவம்காண்
என்கண்ணைப்படைத்தாயோ தெய்வமே—
உன்னையென்பிவந்த ஓரிருவாக்கும் துன்பம்
ஒன்றாய்க்கொடுத்தாயோ தெய்வமே.—
2. அழகனெல்லாம் கொப்புளம் அழிக்கடுக்காய் நிறைந்தால்
ஆர்தானகண்டு பொறுப்பார் தெய்வமே—
முடிசெல்லாம் துறந்தும் முடியாமலே துன்பம்
மூண்டால் யாவை வெறுப்பார் தெய்வமே.—
3. என்னுடைநீழலிலே எத்தனை பேரிருந்தார்
எல்லாம் நீ அறிந்தாயே தெய்வமே இன்று
பொன்போல் இரண்டடிகள் புகுதிடமில்லாத
புதுமையும் தெரிந்தாயே தெய்வமே.—
4. என்ன சமையானாலும் என்மேலசுமத்தி வைப்பாய்
இவனை வருத்தாதே தெய்வமே—
என்ன துன்பமேனும் யான் எய்துவேன் என்ன துன்பத்தினை
இவனைப் பொருத்தாதே தெய்வமே.

[என்று அழுகிறார்.]

தமயந்தி—ஸ்வாமி! தாங்கள் ஏன் இப்படி வருந்தவேண் டும். என்னையும் தங்களுக்கும் இவ்வளவு பிரித்துப் பேசி நான் இதுவரையில் கேட்டதில்லையே. தாங்கள் இப்படி வருந்துவது என் மனத்தை வருத்துகிறதெய்யொழிய இந்தக் காடு என்னை ஒன்றும் செய்யவில்லை. இப்பொழுது நமக்கு என்ன ஆபத்து வந்துவிட்டது. இதை ஒரு ஆபத்தாகத் தங்களைப்போன்ற விவேகிகள் பாராட்டலாமா?

(விருத்தம்.)

1. இந்த லா உலகந் தானும்
இருபிள வான் போதும்
அந்தாம் அசைந்த போதும்
அசையாத நீரோநீர்
எந்த லா காரி யத்திற்
கிப்படி வருந்த லானீர்
சந்ததம் உலக வாழ்வு
சலித்திடல் ஸகஜந் தானே.
2. உலகெலாம் சுழன்று போதும்
பரிதிதான் சுழலா துண்டோ
யலபல உலகந் கட்டும்
பரிதிதான் ஸாக்ஷி யானே
நிலமெல்லாம் தகர்ந்த தேனும்
நெடுநிலம் பழிந்த தேனும்
தலைவனே நீர்தாம் ஸாக்ஷி
என்பது தவிர லாமோ?
3. அழிகின்ற பொருள்க ளுக்கோ
அழிகலே யியல்பா னாற்போல்
அழியாத நீர் ளுக்கும்
அழியாமை யியல்பே யன்றோ?
அழியாத பொருளாம் தன்னை
அழித்தற்காம் பொருளு முண்டோ
அழிவதே அழியும் என்றும்
அழியாத தமிழா தையா!
4. ஈதெலாம் எனக்கு நீரே
இசைத்திடல் ரொனினும் இப்போ(தி)
யாதுமே அறியார் போல
எய்தினீர் துன்பமெல்லாம்;
பேதையைச் சோதித் தற்கோ
இப்படிப் பேச லானீர்
போதுதான் இறங்கிற் பையா
போகலாம் போது வீரே.

போனாநாதே! தங்கள் பெருமையை கினைத்துக்கொள் ளுங்கள். பெரிய காரியங்களை பெல்லாம் அற்பமும் கவலை யின்றிச் சிரித்துக்கொண்டு கவனிக்கும் நாங்கள் இந்த அற்பகாரியத்தில் இவ்வளவுதூரம் சிந்தை வைத்தது அடி யேனுடைய நிர்ப்பாக்யமென்றே எண்ணுகிறேன். தங்கள் சிரித்த முகத்துக்கு ஒரு வேறுபாட்டைக் கொடுக்க நான் பிறந்தேன் என்று என்னை நான் நினைத்துக்கொள்ளும்படி நாங்கள் செய்யவேண்டாம்.

நளன்—தமயந்தி! அப்படியொன்றும் எண்ணாதே. வருத் தம் என்பதைக் கண்டால் பொறுக்காத குணம் எனக்குப் பிறவியமைப்பாய் இருக்கிறது. அது என்னை இப்படியெல் லாம் புலம்பவைத்ததேயோழிய வேறில்லை. வேயில் தணிந்து போய்விட்டது போவோம் வா. மெல்ல நட.

[சிறிது தூரம் போகிறார்கள்.]

ஆ! ஹா! நல்ல காற்று வீசுகிறது. எங்குப் பார்த்தா லும் என்ன பசுமை! என்ன அழகு! அதோ அந்த மலையில் மேகங்கள் படிந்து நகர்வதைப் பார்த்தாயா? இந்த இயற்கை யழகு எங்குக் கிடைக்கும். இந்த ஆற்றைப் பார். எவ் வளவு அழகான நீரோட்டம்! இரண்டு கரையிலும் எவ் வளவு உயர்ந்த மாங்கள்! அதோ போகிறது ஒரு வழி பார்த் தாயா? அதுதான் விதர்ப்பதேசம் போகிற வழி. வாவா இருட்டுகின்றது. கையெழுத்து மறையலாயிற்று. இனிமேல் இந்தக் காட்டில் வழிநடக்கக்கூடாது. எங்குத் தங்கலாம். (நாற்புறமும் பார்க்கிறார்) ஒகோ! அதோ ஒரு மண்டபம் தெரி கிறதே, அங்குப் போய் பார்ப்போம். இந்தக் காட்டில் நமக்கென்றே கட்டிவைத்ததுபோல் இருக்கிறது. இதுவும் தெய்வச்செயல்தான். இருட்டு, மெல்ல வா. இனிமேல் தான் காட்டினுடைய கொடுமைகள் வெளிப்படும் காலம். அதோ காட்டுத்தீ தெரிகிறது பார்த்தாயா? என் கையைப் பிடித்துக்கொள். மெல்ல வா.

[இருவரும் போகிறார்கள்.]

எட்டாவது காட்சி முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது காட்சி.

விஷயம்: 1. நளன் தமயந்தியைப் பிரிதல்.
2. தமயந்தி புலம்பல்.
இடம்: காட்டில் பாழ்மண்டபம்.
காலம்: இரவு.
பாத்திரங்கள்: நளன், தமயந்தி.

[நளன் தமயந்திகள் காட்டிலிருக்கும் பாழ்மண்டபத்தை அடைகின்றனர்.]

நளன்—ஆஹா! காட்டில் நல்ல இடம். இந்தக் காட்டில் இந்த மண்டபம் கிடைத்தது நமக்கு அரண்மனையை விட அதிக மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. இது உன்னுடைய அநிர்ஷ்டம் என்றே சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால், ஆண் பிள்ளையைவிடப் பெண்கள் சிவ்யத்தில் இவைகளெல்லாம் மிகவும் கவனிக்கத்தக்கவை. தமயந்தி! உட்காரு; இன் னைக்கு உனக்கு பிருந்த சிரயம். அவ்வளவுக்கவ்வளவு நல்ல தூக்கம் வரும். சித்திரை ஸுகமாயிற்று.

தமயந்தி—நாங்களும் உட்காரலாமே. தங்களுக்கும் பிருந்த சிரமந்தான்.

[இருவரும் உட்காருகிறார்கள்.]

தமயந்தி—என்னவோ மறையலானிட இன்றைக்குச் சிக்கிரமாகவே எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது.

நளன்—தமயந்தி, என் தூக்கத்தை நீ கவனித்து முடி யாது. உன் முகத்தில் சிரமம் நன்றாய்த் தெரிகிறது. உட லுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்காதே. படுத்துக்கொள். சற் றுக்கழித்து நானும் படுத்துக்கொள்ளுகிறேன். படுத்துக் கொள்.

தமயந்தி—(கைகவித்துக் கட்டினைத் தொழுது) கடவுளே! நீர் செய்துவைத்த நேசம் நீழி வாழ்வதாக. இவ்வளவு

கருணைக்குக் குறைவில்லாமலிருந்தால் போதும். மற்றவை உம்முடைய சித்தம். தர்மம் நிலைக்கட்டும். ஸாதுக்கள் வாழட்டும். என் கண்வனுக்கு ஸகல பாக்கியமும் உண்டாவதாக.

[என்று பிரார்த்தித்துப் படுத்துக்கொள்ளுகிறான். வழிவந்த வருத் தத்தினால் அயர்ந்து துவிவிட்டான்.]

நளன்— தூக்கம் வராமல் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார். என் னென்னவோ யோசனைகள் செய்கிறார். ஏதோ தனக்குள்ளேயே முணு முணுத்துக்கொள்ளுகிறார். விதியை கொடுத்துக்கொள்ளும் பாவனையாய்த் தலையைத் தொட்டுக்கொள்ளுகிறார். சற்று எழுந்திருந்து நிிற்கிறார். உட்காருகிறார். தமயந்தியை உற்றுப்பார்க்கிறார். அவன் முகம் டாடிப் போனதைக் கண்டு வருந்துகிறார். கண்ணைத் துடைத்துக்கொள்ளுகிறார். அழுகையை அடக்கிக்கொள்ளுகிறார். மெல்ல எழுந்துபோய் அவன் பாதங்களைப் பார்க்கிறார்; வருந்துகிறார். பாதங்களைத் தொட்டுப் பார்க்க அவலசொண்டவர்போலக் கையைக் கிட்டக் கொண்டுபோகிறார். தொட்டால் விழித்துக்கொள்ளுவாரோ என்று அஞ்சினவர் போலக் கையைச் சரேலென்று இழுத்துக்கொள்ளுகிறார். “தெய்வமே, இப்படியும் ஒரு காலம் வருமா” என்று சொல்லுகிறவர்போல் ஆகாயத்தை நோக்கி இருக்கையையும் தூக்கி நொந்துக்கொள்ளுகிறார். பிறகு மெல்லென அவன் கிட்ட உட்காருகிறார். தன் துடையில் முழங்கையை வளன்றிக் கையை நெற்றியில் வைத்துக்கொண்டு ஆசையாமல் இருந்து ஆழ்ந்த யோசனை செய்கிறார். அதிலிருந்து ஒரு நிச்சயம் செய்துகொண்டவர்போல் தைரியமாய் நிமிர்ந்து தமயந்தியின் தூக்கத்தைக் கவனிக்கிறார். அவன் அயர்ந்து தூங்குகிறான் என்று அறிந்து மெல்ல எழுந்திருந்து ஒசைப்படாமல் சில அடிகள் நகர்ந்து கீழே மண்ணில் விதர்ப்பதேசம் போ என்று எழுதுகிறார். பிறகு திரும்பிவந்து தமயந்தியை மறுபடியும் உற்றுப்பார்க்கிறார். பின்பு சற்று அசைவற நின்று, மறுபடியும் ஒருதடவை தமயந்தியைப் பார்த்துச் சிறிது நில்லாதிருந்த அவன் ஆடையை மெதுவாய்த் திருத்தி “தெய்வமே தான் தாப்பாற்றவேண்டும்” என்னும் பாவனையாய் ஆகாயத்தை நோக்கித் தைகாட்டி மெல்லென நடந்து அவளைப் பிரிந்து போகிறார். அவன் காது சேளாத அவ்வளவுதூரம் போனதும் வாய்விட்டுப் பின்வருமாறு கைகுவித்துச் சொல்லுகிறார்.)

தெய்வமே! என் அருமைக் காதலியை யான் பிரிந்து போகின்றேன். நீதான் அவளைக் காப்பாற்றவேண்டும். நான் என்னசெய்வேன்! அவளோ, என்னைப் பிரியேன் என்

கிறான். அவன் வருத்தமோ என்னால் காணக்கூடவில்லை. அன்றியும்; நான் இவளோடு இப்படி இருந்தால் என் காரி யங்கள் எப்படி ஆகும்? இழந்த நாட்டைத் திரும்பவும் பெற நான் முயற்சிசெய்யவேண்டாமா?

நான், தோர்ப்பாகனவேடம் பூண்டு அயோத்தியரசராகிய ருதுபர்ணரிடத்தில் வேலைக்கு அமரவேண்டும். அவர் என் தேரோட்டும் விதையைக் கண்டு வியந்து அந்த விதையைத் தமக்குச் சொல்லித்தரும்படி கேட்டார். நான் என் விதையைக் கற்றுக்கொடுத்து அவர் அறிந்த சூதாடும் விதையை அவரிடம் நான் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இந்த முயற்சிகளெல்லாம் தமயந்தி என்னோடுகூட இருந்தால் முடியுமா? இ தெய்வமே! உன்னையே கம்பினைன்! அவளை அவன் பிரிந்த வீட்டில் சேர்க்கவேண்டியது உன் பாதம். உன்னையே நம்பினைன்!! உன்னையே நம்பினைன்!!! போய் வருகிறேன்.

(விருத்தம்.)

காட்டி லேயென்றன் காதலி பைவிட்டு
நாட்டி லேயென்று வேற்றுரு நான்கொள்வேன்
கேட்டி லேயின்றும் நீக்கிக் கிளியினை
வீட்டி லேயென்றி சோப்பாய்மெய்த தெய்வமே.

[என்று சொல்லிப் போகிறார்.]

தமயந்தி—(தூக்கத்தில் புரளுகிறவன் சற்று உணர்ச்சிவந்து, தலையாட்டில் இருந்த நளன் தன் கைக்குத் தட்டுப்படாமையால், எட்டி இருக்கிறாரோ என்னும் நோக்கத்தோடு, சற்று எழுந்து தட விப்பார்த்து, அப்பொழுதும் கைக்குத் தட்டுப்படாமையால் நன்றாய் எழுந்து உட்கார்ந்து ஸவரமீ! எங்கு இருக்கிறீர்? எட்டிப் போய்ப் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? தாங்கள் இருக்கிற இடம் எனக்குத் தெரியுமில்லையே—ஸ்வரமீ! தங்கள் தூக் கத்துக்குப் பங்கம் செய்திறேன் என்று எண்ணக்கூடாது. பெண்ணம்மந்தானே. ‘என்’ என்று ஒரு குரல் கொடுத்தாலும் போதும்—

ஸ்வாமி! வெளியில்போயிருக்கிறீர்களா? இவ்வளவு அயர்ந்து தூங்கி நான் எப்பொழுதும் பார்த்ததில்லையே. சற்று ஓசைப்பட்டாலும் விழித்துக்கொள்ளுவீர்களே — ஸ்வாமி! இவ்வளவு பேச்சும் உம்முடைய காதில் விழவில்லையா? ஆஹா! வெளியில்தான் போயிருக்கிறார் (என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து நின்று காட்டை நோக்கித் திரும்பி)

ஸ்வாமி! — ஸ்வாமி! — பிராணநாதா! எங்குப்போயிருக்கிறீர்! — ஒரு பெண் குரல் கேட்காத அவ்வளவுதூரம் தாங்கள் போகமாட்டீர்களே, இரக்காலமல்லவோ, யாரும்ற்ற காடாயிற்றே, நான் என்னசெய்வேன்! —

ஆஹா! ஸ்வாமி, தாங்கள் இவ்வளவுநேரம் வராமலிருக்க நியாயமில்லையே. தங்கள் நிலைமை இன்னதென்று நான் அறியாதவளாயிருக்கிறேன். காலமோ இவ்வாயிராநின்றது. இடமோ காடு. மேடுபள்ளமோ மிகுதி. துணிந்துசெல்வோ மென்றாலும் உம்முடைய நோக்கத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவளாயிருக்கிறேன். நான் உம்மைத் தேடப் புறப்படுவதில் உமக்கு ஸம்மதந்தானோ? ஸ்வாமி, நான் ஒன்றும் அறியாதவளாய்த் தவிக்கிறேனே! —

ஆஹா! பொழுது விடியும் நேரமாயிற்றே. இன்னும் நீர் வரவில்லையா! எனக்கு வேறென்றும் வேண்டாம். முதலில் தங்களுடைய ஷேமம் தெரிந்தால் போதும். பிரபோ! ஏதாவது ஒரு குறிப்பேனும் வைத்திருக்கக்கூடாதா. தாங்கள் மிகுந்த விவேகிகளாயிற்றே, மன அருள் உள்ளவர்களாயிற்றே. அடியேனுக்கு ஒரு கதையும் இல்லையோ! நான் அப்படி ஒன்றும் தங்களுக்குச் தவறு செய்ததாகத் தெரியவில்லையே! (விடியற்காலமாயிற்று. சற்று வெளிச்சம் தெரிகிறது.)

ஓகோ! இதென்ன, தங்களுடைய எழுத்துப்போல் இருக்கிறதே. ஆஹா! தங்களுடைய எழுத்துத்தான். என்ன எழுதியிருக்கிறீர்கள். (வாசிக்கிறாள்) “விதர்ப்பதேசம் போ” (உடனே மூர்ச்சித்து விழுகிறாள். பிறகு சென்று எழுந்து) ஸ்வாமி! இப்படியா மோசஞ்செய்து போனீர்!

(கீர்த்தனம்—ஆனந்த பைரவி, திரிபுடை.)

பல்லவி.

ஐயோநான் என்னசெய்வேன் என்னுடைஸ்வாமி
அடியேன்எங்குப்போய் உய்வேன்.

அனுபல்லவி.

மெய்யாகஉமையன்றி வேறுதிக்கறியேனே
ஐயோஉமைப்பிரிந்து அனாக்ஷணம்தரியேனே (ஐயோ)

சரணங்கவி.

1. கனவிலும்உமைப்பிரிந்து கண்டறியேனே
நனவிலுள்ளப்படிப்பிரிவேன் [என்னுடைஸ்வாமி]
நினைவில்அறிந்திருந்தால் நேற்றுநான்உறங்கேனே
நீர்என்னசொன்னாலும் நெஞ்சம்இங்கேனே (ஐயோ)

2. இந்தவஞ்சகமெல்லாம் இத்தனைநாள்தீர்
எங்குவைத்திருந்தீரோ [என்னுடைஸ்வாமி]
எத்தனைவிதவசத்தால் இந்தவிதம்எதுவந்தது
சொந்தஊர்க்குவழிநான் சொல்லித்திரும்பண்ணினீர் (ஐயோ)

3. என்னைக்கண்டுநீர்செய்த இரக்கமெல்லாம்
எடுத்துரைக்கவும்போமோ [என்னுடைஸ்வாமி]
அள்ளையிலும்மேலாக அடியேனைக்கண்டுநொந்தீர்
அதிகஅருளாலன்றோ அனர்த்தமடிகேவதந்தீர் (ஐயோ)

ஸ்வாமி! எனக்காக எங்குச் சென்றீர்! எந்தக் கடுங்காட்டில் ஓடுகிறீர்! ஆஹா! உமக்குத்தான் என்னையுதரியம்! நான் ஸுகமாய் உணர்போய்ச் சேருவேன் என்பதில் உமக்கு என்ன அவ்வளவு நம்பிக்கை! தெய்வத்தை நம்புவதென்றால் அதற்கு ஒரு எல்லையல்லையா! முயற்சிவேண்டாமா! இருந்தாலும் உமக்கு இவ்வளவு தைரியம் ஆகாது—ஆஹா! கண்ட தூரத்தில் உம்மைக் காணேனே! இந்த மேட்டுக்கு அப்பறந்தான் போய்ப் பார்க்கட்டுமா!

[என்று சொல்லிக்கொண்டே போகிறாள்]

ஒன்பதாவது காட்சி முற்றிற்று.

121080

பத்தாவது காட்சி.

விஷயம்: பீமராஜர் நளதமயந்திகளைத் தேடும்படி புரோகிதர் களை அனுப்பினார்.

இடம்: விதர்ப்புரியில் அரண்மனை.

பாத்திரங்கள்: பீமராஜர், புரோகிதர் நல்லவர் (ஸுதேவர், ஸுதாமர், ஸுசீலர், மாதவர்).

[பீமராஜரும், புரோகிதர் நல்லவரும் சபையில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.]

பீமராஜர்—பெரியோர்களே! என் மகளும் மருமகனும் நாடு நகரங்களைத் தேற்றித் தாங்கள் அறிவிக்களை. ஹாஹா! அப்படித் தோற்று லென்ன, நான் ஒருவன் இருக்கின் றேனே. இங்கு வந்து சிலசாலம் இருந்து நாட்டைத் திரும் பவும் அடைதற்குரிய வழிகளைச் செய்துகொள்ளக்கூடாதா? சுற்றத்தார் இருப்பது எதற்காக, இப்படிப்பட்ட அருமை யான ஸமயத்தில் உதவிசெய்வதற்குல்லவோ?

பீமோ! அவர்கள் எங்குச் சென்றார்களோ, என்ன செய் கிறார்களோ, என்ன நிலைமையி லிருக்கிறார்களோ; ஒன்றுத் தெரியவில்லையே. ஏதோ நான் தற்செயலாய்க் குழந்தை களை அழைத்துவரும்படி ஸுசீலரை அனுப்பினேன். அவர் களும் குழந்தைகளை அனுப்பினார்கள். தெய்வம் அவ்வள வாவது உதவிசெய்தது.

ஹாஹா, குழந்தைகள்தான் என்ன! அவர்கள் வருத் தம் பார்க்கமுடியவில்லையே! எத்தனைநான் அவர்களுக்கு, 'அப்பா இதோ வந்துவிடுவார்' அம்மா இதோ வந்துவிடு வான்' என்று சாக்குச்சொல்லிக்கொண்டு இருப்பேன்! நான் களோ ஆகிவிட்டன. சென்று நூதர்களால் யாதொரு செய் திபும் வெளிப்படவில்லை.

[ஒழுந்து நின்று கைகூப்பிக்கொண்டு]

பெரியோர்களே! தயவுசெய்து பலவிடங்களிலும் தேடி அவர்களை அழைத்துவரவேண்டும். நீங்கள் ஸங்கல்பித்

தால் ஆளாதது உண்டோ? அவர்களைக் கண்டால் அவர்கள் மனதை ஸமாதானப்படுத்தி அழைத்துவரவேண்டும். என் மகளும், என் மருமகனும் என் குழந்தைகளல்லவோ. அவர் களுக்கு என் நாட்டில் உரிமை இல்லையோ. பெரியோர்களே! தயவுசெய்யவேண்டும்.

ஸுதேவர்—மகாராஜா! இனி அந்தக் கவலைகளுக்கு வேண்டாம். தெய்வம் தங்களுடைய அன்பிற்குக் கட்டுப் படும். அவர்கள் ஸுசீலம் வந்து சேருவார்கள். இதோ புறப்படுகிறோம்.

[என்று சொல்லிப் புரோகிதர்கள் புறப்படுகிறார்கள்.]

பத்தாவது காட்சி முற்றிற்று.

பதினேராவது காட்சி.

விஷயம்: தமயந்திக்கு நேர்ந்த ஆபத்து.

இடம்: காடு.

பாத்திரங்கள்: தமயந்தி, வேடர்கள் இரண்டு (ஒருவன் சிறுவன், மற்றொருவன் சிறுவன்).

[தமயந்தி காட்டின் வழியாக வந்துகொண்டிருக்கிறாள்.]

தமயந்தி—[தான் வருகிற வழியில்] பிராணநாதா! எத்தனை நாள் உம்மைப் பிரிந்திருப்பேன்! ஸ்வாமி, நான் ஏழையன்றோ, அவ்வளவு தாங்குவேனே!

[இவ்வாறு தனக்குள் சொல்லி வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு வருவையில், அவ்வழியாக எதிரில் வந்த இரண்டு வேடர்கள் அவளைச் சந்தித் தனர். அவருள்]

சிறுவன்—யாரம்மா? ஏன் வருத்தப்படுகிறீர்கள்?

தமயந்தி—பீமா, என் கணவரைக் கண்டதுண்டா? மகா ஸுந்தர புருஷர். ஏதோ என்னைப் பிரிந்துபோய்விட்டார்.

பல நாளாய்க் கண்ணில்லை. சொன்னீரானால் உமக்கு மகா புண்யம் உண்டு.

கிழவன் — அம்மா! அப்படி ஒருவரையும் காணோமே. தாங்கள் அவர் பிரிவுக்கு வருந்தவேண்டியது நியாயந்தான். ஆனாலும், இப்பொழுது மிகுந்த வெய்யிலாயிற்று. உங்களைப் பார்த்தால் மிகுந்த களைப்பாயிருக்கிறீர்கள். சாப்பிடவில்லையென்று நிச்சயமாய்த் தெரிகிறது. இதேடி இந்த மேடு தாண்டினதும் என் குடிசை இருக்கிறது. தாங்கள் வந்து ஏதாவது உண்டு களைப்பைத் தீர்த்துக்கொண்டு போங்கள். இனி இந்த வெய்யிலில் அடிவைக்க உங்களால் முடியாது. புறப்படுங்கள். தயவுசெய்யவேண்டுகமமா. சுவரை வைத்துக்கொண்டுதானே சித்திரம் எழுதவேண்டும். மகா உத்தமியாகிய உங்களுக்குக் கடவுள் ஒத்தாசை செய்வார். வாருங்கள் அம்மா.

சிவன் — அவர் கிடக்கிறார் கிழவர்; நம் வீட்டுக்கு வா. உன் அலைச்சல் அதோடே போச்சு.

(கீர்த்தனம்—தீரகங்கராபரணம், ஆதி.)

பல்லவி.

எனவீட்டுக்குவந்து பாரு பெண்ணே
என்னைவிட்டால் உனக்கு இனிமேல் ஆரு

(என்)

சாணங்கி.

1. பெண்டாட்டியோ எனக் கில்லை என்னைப்
பெற்றவளுமே இல்லை பிள்ளைகளிடமில்லை
கண்டவுனைவிடமன மில்லை இந்தக்
கட்டையன்பேச்சுக்கு மறுபேச்சு இல்லை

(என்)

2. ஏன் இந்தக் கஷ்டம் உனக் காச்சு நல்ல
எஜமான் இருந்து விட்டால் இல்லையே பேச்சு
போனவனைத்தேடுவது ஏச்சு இந்தப்
புலிதாண்டுகளம்பிவிட்டால் யார்விடுவார் மூச்சு

(என்)

3. உன்னைப்போலே நல்லவர் யாரு இல்லாட்டா
ஒருசின்கம் உன்கண்ணில் படுவேனோ பாரு
என்னை நம்புவதே இனி நேரு என்னைப்போல்
இனியகணவனுனக் கிருப்பானோகூறு

[என்று சொல்லிக்கொண்டே காவில் வணங்க வருகிறாள்.]

தமயந்தி—(காதைப் பொத்திக்கொண்டு) தெய்வமே! இருக்கிறாயோ!

[என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓடுகிறாள். உடனே ஒரு பெரிய நல்லபாம்பு அந்தச் சிறு வேடனைத் தீண்டுகிறது.]

சிவன்—அடே அப்பர், பாம்புடா, ஐயோ! செத்தேன் செத்தேன்! (என்று சொல்லிக்கொண்டே கீழே விழுக்கிறான்.)

கிழவன்—மகாபாவி! எத்தனை பெரிய பாம்புடா, உனக் கென்றே சாமி அனுப்பினார்போல இருக்கிறதே. அடா தடிப்பயலே, கள்ளுக் குடித்தால் இன்னார் இனியார் என்று கிடைப்பதா? எது பழுதுபோனாலும் உத்தமி வயிற்றெரிச்சல் பழுதுபோகாதடா. 'அம்மா நான் பண்ணினது தப்பிதம் தப்பிதம்' என்று சொல்லிக்கொண்டே சா. நல்லசதியாவது கிடைக்கும்.

படுவோராவது காட்சி முற்றிற்று.

பண்ணிரண்டாவது காட்சி.

விஷயம்: தமயந்தி தாய்விடே செல்லல்.

இடம்: காடு.

பாத்திரங்கள்: தமயந்தி, புரோகிதர் (ஸு-தேவர்).

[வேடனூல் வருத்தம்டைந்த தமயந்தி மனம்பொறுக்காதவளாய்ப் புலம் பிக்கொண்டு வருகிறாள்.]

தமயந்தி—பிராணநாதரே! கணவனைப் பிரிந்து தனியே செல்லும் பெண்களுக்கு நேரிடக்கூடியதைத் தாங்கள் அறி

யாதவர்களல்லவே. நீர் என்னதயவினாலே பிரிந்தபோதிலும் நீர் செய்ததை எண்ணினால் ஐயா! பொறுக்கமுடியவில்லையே, நான் என்னசெய்வேன்!

(கண்ணிகள்—பில்கரி; திரிபுடை.)

1. உம்மைநம்பியிருந்த ஒருபேதைமைக்காட்டில் ஓட்டிவிடுவதற்கோ [என்னையனே] என்னை ஒன்றியென்றேயறிந்து ஒருவனில்லடிஎன்றால் ஓடவும்அறியேனே [என்னையனே ஓடவும் அறியேனே.]
2. உமதுகண்உறங்கினால் ஒருத்திபின்உறங்குவேன் உமக்குமுன் அன்றுறங்கினேன்—இந்த ஒருகுற்றத்துக்காகவோ ஓயாததண்டனை ஒருமுடிவிதற்கில்லையோ.
3. பெண்ணம்மஎடுத்தபின் பிரியலாமோ உம்மை, பிரிந்துநீர்சென்றதறிந்தும்—இந்த மண்ணும்உயிர்தான்இன்னும் மாயாமல்இருப்பது மகத்தானதுன்பமல்லவோ.
4. மானம்பெரிதோஅன்றி பாரணன்பெரிதோசொல்லும் மானம்பெர்கவந்ததே—இன்னும் நானும்உயிர்தரித்தால் நல்லோர்கள்நகையாரோ நான்இதோஉயிர்துறப்பேன்

[என்று சொல்லிக்கொண்டே முன்தானையை இழுத்துக்கட்டிக் கொண்டு, அவைழியைச்சார்ந்த ஒரு மலைப்பள்ளத்தில் விழ ஒடுகிறாள். அந்தக் காட்டுவழியில் நளதமயந்திகளைத் தேடிக்கொண்டு தற்செயலாய் வந்துகொண்டிருந்த ஸுதேவர் இந்த அழகைக் குரலாக் கேட்டு அத்திகைநோக்கி வர, அப்பொழுது உயிர்துறக்கஓடும் நிலைமையில் இருந்த தமயந்தியைக் கண்டு, விரைவாய் ஓடி.]

ஸுதேவர்—யாரம்மா! நில்லு நில்லு; தமயந்தியா, நில்லு நில்லு, க்ஷேமம் க்ஷேமம், வருத்தப்படாதே, நில்லு.

தமயந்தி—யாரையா, என்கணவரைக் கண்டரா, என் கணவரைக் கண்டரா. ஸுதேவரா. என் கணவர் வந்திருக்கிறாரா. நமஸ்காரம். ஸ்வாமி! என் கணவர் வந்திருக்கிறாரா?

ஸுதேவர்—அம்மா, பொறுபொறு, வருத்தப்படாதே. பாருக்கும் விதி வலிது. உன் கணவரைச் சிறிதுநாளில் காண்பை. அதற்குத்தக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. என் வார்த்தையை நம்பி, உன்னைக் காண நான்கள் பலரும் தேடிவந்தோம். அரைக்கூணம் நமக்கெல்லாம் மானத்தைக் காப்பாற்றிற்று. இப்படி நீ செய்வதைவிட உன் கணவனுக்கு வேறு துன்பம் என்ன இருக்கிறது. ஆனால், உன் வருத்தமிருக்கி அப்படித்தான் செய்யும். யார்தான் பொறுப்பார். நீ இவ்வளவுநான் பிழைத்திருந்ததே எங்கள் பாக் கியம். உன் கற்பும், உன் கணவரது நல்ல எண்ணமும் என் களுக்கெல்லாம் பெருமைகொடுத்தது. புறப்படு; உன் தந்தை உன் வருகையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். உன் கணவர் நோக்கமும் அது. சுற்றத்தார் எதற்காக இருக்கிறார்கள். கணவன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவது கற்புள்ள மாதர் கடமையன்றோ? யோசனைசெய்யாதே. நீ அறியாதது என்ன இருக்கிறது. வருத்தத்தை விட்டு, புறப்படு அம்மா.

தமயந்தி — ஸுதேவரே! நீரே எனக்குத் தந்தை, நீரே எனக்குத் தாய், என் கணவரைக் காட்டி. அந்த வரம் தாரும்.

ஸுதேவர்— அம்மா, அது என் பொறுப்பு. உன்னை எனக்குக் காட்டிய நெய்வம். எங்குப்போய்விடும். புறப்படு அம்மா.

தமயந்தி—ஸ்வாமி, நீரே என் உயிரைத் தந்தவர். என் உண்மையுபிராகிய கணவன்ரையும் தாரும். உம்மையே சரணமாக அடைகிறேன். தங்கள் உத்தரவுபடிய் வருகிறேன்.

ஸுதேவர்—ஹாஹா! தெய்வச்செயல் என்ன அகிசயம்! [என்று சொல்லிக்கொண்டே போகிறார். தமயந்தி பின்கொடருகிறாள்.]

புன்னிரண்டாவது காட்சி முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது காட்சி.

—o-o-o—

விஷயம்: இரண்டு தொழிலாளிகள் நன்னுடைய தொழிற்கல்
வினயக்குறித்துப் பேசிக்கொள்ளுதல்.

இடம்: காட்டைச் சார்ந்த ஒரு சாலை.

காலம்: அந்திப்பொழுது.

பாத்திரங்கள்: இரண்டு தொழிலாளிகள் (ஒருவன் மூத்தவன், மற்ற
ஒருவன் இளையவன்).

தற்ப்பு—(இதில் வரும் பேச்சுக்களை மையோசிதமாய்க் கொச்சையாய்ப் பேசவேண்டும்.)

[இரண்டு தொழிலாளிகள் தங்கள் வேலை முடிந்ததும் வீட்டிற்குப்
போகப் புறப்படுகிறார்கள்.]

தம்பி—அண்ணே! வீட்டுக்குப் போகலாம் வருகிறாயா?

அண்ணன்—ஆகா, பாடிக்கொண்டுகூடப் போகலாம்,
சாமி இன்றைக்குப் படியளந்துவிட்டார். நீ பாடுகிறாயா;
நான் பாட்டுமா?

தம்பி—நான் பாடுகிறேன் அண்ணே!

அண்ணன்—சரி, பாடு பார்ப்போம்.

தம்பி—(கீர்த்தனம்—நாதநாமக்கிரியை, திரிபுடை.)

பாவஞ்செய்யாதிரு மனமே—நானேக்

கோபஞ்செய்தேளமன் கொண்டோடிப்போவான்
பாவஞ்செய்யாதிரு மனமே.

அண்ணன் } தனதந்தி நாதந்தி நானா—தானா

தம்பி } தனதந்தி நாதந்தி நாதந்தி, நானா

இருவரும் } தனதந்தி நாதந்தி நானா.

தம்பி—1. சூதாட்டம் ஆடின நாலே—எல்லாம்
தோற்றுநான் இந்தக் காட்டுக்குள் ஓடி
மாதானபெண்டாட்டி யோடும்—அவர்
மகத்தானதுன்பங்கள் புகிறார்களோடி.

இருவரும்—தனதந்தி * * * * *

தம்பி—2. செல்வம்மிருந்து கி டக்க—அதைச்
செல்வழிக்க அறி யாமலேயேயோ
பொல்லாதகுதில் பு ருந்து—பொருள்
போக்கி அலைகிறார் இது என்ன பொய்யோ.

இருவரும்—தனதந்தி * * * * *

தம்பி—3. காசுதான் இல்லாத போதும்—குதில்
கருத்தை வக்காமலே தொழில்களைப் பண்ணி
நேசமாய் உண்ணி உண்ணு—அந்த
நீசமாம் ஆட்டத்தை விஷமென்னனு.

இருவரும்—தனதந்தி * * * * *

தம்பி—4. உணவுக்குல்லாமல் ந ள்ளந்தான்—எந்த
உணரிலே பிச்சை எ டுக்கச் சென்றானே
பணந்தான் இருந்தாலும் என்ன—ஒரு
பாங்கான தொழில்தெரிந் தரல்துன்பமவனே
தனதந்தி நாதந்தி நானா.

அண்ணன்—5. அப்படி எண்ணுதே தம்பி—நான்
அந்தச் சோம்பேறியில் சேர்ந்தவர் அல்லர்
எப்படித்தேர் ஓட்டு வார்பார்—பின் அவர்
எப்படி சசமைமலசெய் வார் அகில் வல்லா
தனதந்தி நாதந்தி நானா.

தம்பி—என்ன அண்ணே! அந்த இரண்டு தொழிலும்
அவருக்குத் தெரியுமா—தேரோட்டுகிறது, சமைமல் செய்
கிறது—பின்னையென்ன, பிழைத்துக்கொண்டான்.

அண்ணன்—தெரியுமென்றால் இவ்வளவு அவ்வளவு
தெரியுமென்ற எண்ணிக்கொண்டாய்? அந்த இரண்டு தொழி
லிலும் அவரை வெல்லுகிறவர் இல்லை தம்பி!

தம்பி—அப்படியா! பின்னையென்ன, அவர் எங்கே
போனாலும் எல்லாம்பேட்டு அல்லவா வேலைக்கு வைத்துக்
கொள்ளுவார்கள். பிச்சை வாங்கவேண்டுமென்று அவ
ருக்கு என்ன கலையில் எழுத்தா. ஹாஹா!

6. நானைப்போல் உண்டோ ஸமர்த்தர்—ஒரு
நல்லசமயம் வ ருமென்றுமுன்னே
உளவாய்இண்டுதொழில் கற்றார்—அவர்
உலக்கமேஅழியாத செல்வமென்ன அண்ணே.

இருவரும்—தனதந்தி * * * * *

அண்ணன்—தம்பி! தெரிந்துகொண்டாயா? நானை யார்
என்று எண்ணிக்கொண்டாய்? சோம்பேறிராஜா என்று எண்
ணிக்கொண்டாய்?

[இருவரும் போகிறார்கள்.]

பின்முன்னுதவ காட்சி முற்றிற்று.

பதினான்காவது காட்சி.

விஷயம்: 1. வாகுகன் புலம்பல் (வாகுகன் — தேர்ப்பாகன்
வடிவம்புண்ட நானுக்கு மறுபெயர்).

2. புரோகிதர்கள் வாகுகன் செயலுக் கண்டு நான்
என் நிச்சயித்தல்.

இடம்: அயோத்தியை அடுத்த காடு.

பாத்திரங்கள்: வாகுகன், புரோகிதர் இருவர் (ஸுதேவர், ஸுதாமர்).

[வாகுகன் அயோத்தியை அடுத்த காட்டில் ஒரு தனியிடத்தில்
இருந்துகொண்டு புலம்புகிறான்.]

வாகுகன்—ஐயோ! என்னசெய்கிறோனோ, எங்கு இருக்
கிறோனோ, எப்பொழுது காண்பேனோ? ஹாஹா! என்ன
அன்பு, என்ன அழகு, என்ன குணம்!

(கொச்சகம்.)

1. கண்ணேஎன் கண்மணியே காட்டிலுனை விட்டுவிடாதேன்
பெண்ணேஉன் செய்தி பிறர்சொல்வம் கேட்டறியேன்
ஏண்ணை எண்ணெமெல்லாம் எண்ணுகின்றேன் ஏழையேன்
உண்ணோய்கள் தீர ஒளிமுகந்தான் காட்டாயோ!

2. மண்கலந்த வாழ்வை மதியாத மாதவரும்
என்கலந்த நிற்பால் இரக்கமே கொண்டுவார்
புண்கலந்த நெஞ்சேன் புறமுடித்துப் போந்தேனே
பண்கலந்த சொல்லாய் பணிமுகந்தான் காட்டாயோ!

3. வானாடர் கோவை மதியா தெனைமதித்தே
பூநாடு மாலை புனைநகாய்உன் பொற்பறியா
தேனோடி வந்தேன் இனிப்பிரியேன் என்னுயிரே
நீராடி வந்துன் நிழல்முகந்தான் காட்டாயோ!

4. என்னையே நாடி யிருக்கின்றாய் என்றறிந்தும்
உன்னையே நாடா தோளிற்தொளிந்து போவேனோ
பின்னையே கண்டேன் பெரும்பிழையேன் றென்செய்வேன்
பொன்னையே போல்வாய் புதுமுகந்தான் காட்டாயோ!

[இவ்வாறு புலம்புவன் திடீர்க்கென எழுந்து]

ஹாஹா! நேரமாயிற்றே. அரசர் தேடுவாரே.

[இவ்வாறு புறப்படும் ஸமயத்தில், இந்த வாகுகனது உண்மையை
அறியவேண்டுமென்றே வந்து ஒளிந்தகொண்டிருந்தவர்களுள்
ஒருவராகிய ஸுதேவர் வெளிப்பட்டு வாகுகனை நோக்கி]

ஸுதேவர்—யாரையாகிர்? ஏன்! அழுகிறீர்?

வாகுகன்—(சட்டெனத் தன் அழுகைக்குறிப்பை மாற்றி ஒரு
விதப் புன்சிரிப்புச் செய்துகொண்டு) ஐயா! நான் இந்த அயோத்
தியரசருடைய தேர்ப்பாகன். எனக்கு இந்தப் பாடல்களில்
மிகவும் விருப்பம். அதனால், ஒழிந்தபோது ஏதாந்தமாய்
வந்து பாடிக்கொண்டிருப்பேன். மற்றப்படி எனக்கு அழ
வேண்டியது ஒன்று மில்லை. மன்னிக்கவேண்டும். அரசர்
காத்திருப்பார். போய்வருகிறேன். நமஸ்காரம்.

[என்று விரைவாய் போய்விடுகிறான். அவன் போனவுடன் அங்கே
ஸுதாமரும் வெளிப்படுகிறார்.]

ஸுதேவர்—ஸுதாமரே! பார்த்தீரா நமமகாராஜர் மாறு
வேஷம் போட்டுக்கொண்டிருப்பதை?

ஸுதாமர்—ஆம், அதற்கென்னதடை? நளமகாராஜர் தான். இப்பொழுது நாம் கூப்பிட்டீரில் வாமாட்டார்; வாரும், வேறு ஏற்பாடு செய்வோம்.

[புரோகிதர் இருவரும் போகிறார்கள்.]

பதினெகாவது காட்சி முற்றிற்று.

பதினேந்தாவது காட்சி.

விஷயம்: ருதுபர்ணரிடம் தமயந்திக்கு இரண்டாம் சுயம்வரம் என்று தெரிவித்தல்.

இடம்: அயோத்தியின் அரண்மனையில் ஒரு மண்டபம்.

பாத்திரங்கள்: ருதுபர்ணர், வாசுகன், புரோகிதர் (ஸுதாமர்), சேவகன்.

[அயோத்தி அரசராகிய ருதுபர்ணர் வாசுகனோடு சூதாடிக்கொண்டிருக்கிறார். அரசர் உட்கார்ந்தும் வாசுகன் நின்றுகொண்டும் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.]

சேவகன்—மகராஜ! ஒரு பெரியவர் வந்திருக்கிறார்.

ருதுபர்ணர்—வரச்சொல்லு.

[ஸுதாமர் வருகிறார். உடனே ருதுபர்ணர் எழுந்திருந்து]

ஸுதாமர், வா வேண்டும் வா வேண்டும். நமஸ்காரம்.

பிரமராஜர் ஸௌக்யமா?

ஸுதாமர்—எல்லாரும் ஸௌக்யம். உட்கார் வேண்டும் (என்று சொல்ல இருவரும் உட்காருகிறார்கள்.)

மகராஜர்! இதென்ன அநிசயமாயிருக்கிறது. தாங்கள் ஒருநாளும் சூதாடுகிறதில்லையே.

ருதுபர்ணர்—ஆம், உண்மைதான். ஒரு ஸந்தர்ப்பத்தை உத்தேசித்து அப்படிச் செய்யும்படி யாயிற்று.

ஸுதாமர்—இந்த ஆட்டத்தில் தங்களுக்கு நிகர் இல்லை என்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம். அவ்வளவு தெரிந்திருந்தும் தாங்கள் அதை ஆடுவதில்லை என்பதுதான் தங்களுக்கு உள்ள பெரிய மதிப்பு. ஒரு தொழில் தெரிந்திருந்ததனால் குற்றமா, அதை உபயோகப்படுத்துவதில்லையோ குற்றம் வருகிறது. ஜனங்களைத் தீர்ச்செயலினின்றும் தடுக்க வேண்டிய அரசனுக்கு அத் தீர்த்தொழில்களின் துட்பங்கள் தெரியவேண்டியதுதான். ஆனாலும் இவரோடு தாங்கள் ஆட வியாயில்லையே.

ருதுபர்ணர்—ஸுதாமரே! இவர் ஏதோ உருவத்தில் இப்படியிருக்கிறார் என்று எண்ணவேண்டாம். இவரும் கூத்தரீயவம்சந்தான். தேரோட்டுவதில் மகாராஜர் இவரது தேரோட்டிக்கு திறமைபைக் கண்டு வியந்து அதில் உள்ள துட்பங்களைச் சொல்லிக்கொடுக்கும்படி நான் இவரைக் கேட்டேன். இவர், சூதாட்டத்தின் துட்பங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும்படி என்னைக் கேட்டார். நான்கள் அவ் விருதொழில்களையும் மாறிக் கற்றுக்கொள்ளுகிறோம். இப்பொழுது சூதாட்டத்தில் மகா சமர்த்த ராகிவிட்டார். மகா புத்திசூட்ட முள்ளவர். மிக விரைவில் கற்றுக்கொண்டுவிட்டார்.

ஸுதேவரே! நல்ல மனதென்று பலமுறையும் சேர்த்துத்தான் இந்த ஆட்டத்தைக் கற்றுக்கொடுத்தேனெயொழிய, யாவருக்கும் கற்றுக்கொடுப்பதென்று வந்துவிட்டால் பெருந்த தீமை விளையும். இவருடைய பெருந்தன்மையும் நல்ல மனதும் என்னை வசப்படுத்தின. அன்றியும் இவர் அவ்வுலகங்களையும் நன்றாய் அறிவார். சமையல் செய்வதிலும் மகா வல்லவர். நளபாகம் இவரிடத்தில் காணலாம்.

ஸுதாமர்—மகாராஜர்! நான் வந்த காரியம் வேறு. அதைத் தாங்களே ஞாபகப்படுத்திவிட்டீர்கள். தெய்வக் செயல். நளமகாராஜர் மிகச் சிறந்தவர்தான். ஆயினும், அவர் அறிவு இப்பொழுது சுற்றுப் பேதித்திருக்கிறது. அவர் நிலைமையும் இன்னதென்று தெரியவில்லை. அருமையான எங்கள் ராஜகுமாரியை ஆருமற்ற காட்டில் நடு இர

வில் தூங்கும்பொழுது கைவிட்டு ஓடிவிட்டார். இதுவரையில் பார்த்தோம். அவரைக் காணோம். இனி அவரிடம் நம்பிக்கை வைப்பது தகாதெனத் தமயந்திக்கு இரண்டாம் சுயம்வரம் வைத்திருக்கிறோம். தயவுசெய்து வாவேண்டும். ஆனால் சீக்கிரம் புறப்பட்டவேண்டும். நானே உதித்தால் சுயம்வரம்.

வாகுகன் — தமயந்தியம்மாவுக்கா?—விதர்ப்புரியிலா?—நானேக்கா?—

ஸுதாமர்—ஆம்.

வாகுகன் — அந்த அம்மா அப்படிச் செய்யமாட்டார்களே.

ஸுதாமர்—நான் இப்படிச் செய்வார் என்று யார் எண்ணியிருந்தார்கள். அப்படித்தான் இதுவும். தங்களுக்கு ஸந்தேகம் இருந்தால் மகாராஜாவோடு கூடத் தாங்களும் வந்து ஸந்தேகநிவிர்த்தி செய்துகொள்ளுகிறது. ஏன், தாங்களும் சுயம்வரமண்டபத்துக்கே வரலாம். கூத்திரியர்தானே. தங்களுக்கு ஒரு ஸமயம் மாலை கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம்.

குதுபர்ணர்—(ஸுதாமர் வாகுகனைப் பரிஹாஸம் செய்கிறார் என்று எண்ணிப் புன்சிரிப்புக்கொள்ளுகிறார்.)

ஸுதாமர் — மகாராஜா! நான் ஏதோ வேடிக்கையாய்ச் சொல்லுகிறேன் என்று எண்ணவேண்டாம். இவருடைய கல்வித்திறமையைப்பற்றித் தாங்கள்தானே சற்று முன் சொன்னார்கள். இதெல்லாம் ஒரு அதிர்ஷ்டந்தானே. நோமாயிற்று. தாங்கள் தயவுசெய்து கேட்கும் புறப்பட்டவேண்டும். போய்வருகிறேன். (என்று எழுகிறாள்.)

குதுபர்ணர்—(தாரும் எழுந்து நமஸ்காரம். அப்படியே செய்கிறேன். (என்று அவரை அனுப்பிவிட்டு)

வாகுகரே, புரோகிதர் சொன்னதையெல்லாம் நீர் அறிவீரே. நாம் குறித்த காலத்துக்குள் போய்ச் சேரவேண்டுமானால், அது உம்மாலேதான் ஆகவேண்டும்.

வாகுகன் — மகாராஜா! ஒரு விண்ணப்பம். குறித்த காலத்துக்குள் போய்ச் சேருவதற்கு நான் ஜவாப்தாரி. ஆனால் வினையாட்டாகவாவது சுயம்வரமண்டபத்துக்கு என்னைக் கூப்பிடாமல் இருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பெரியோர்கள் அப்படித்தான் பரிஹாஸமாய்ப் பேசுவார்கள். இங்கு நான் தங்களுடைய பரிபூரண கிருபைக்குப் பாத்நிராக இருந்தபோதிலும் அப்படிப்பட்ட இடங்களில் நாம் சேர்ந்துபோவது அழகல்ல. இந்த ஒரு விஷயத்தில் தயவு செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

குதுபர்ணர் — வாகுகரே, அதுவிஷயத்தில் உம்முடைய இஷ்டப்படி நடந்துகொள்ள என்ன தடை யிருக்கிறது. போய் விடவில்லை தேர்கொண்டுவாரும்.

வாகுகன்—மகாராஜா! இதோ கொண்டுவருகிறேன்.

(என்று போய்த் தேர்கொண்டுவந்து நிறுத்தி)

மகாராஜா! தேர் வந்துவிட்டது, ஏறலாம்.

குதுபர்ணர்—என்ன வாகுகரே, இவ்வளவு இளைத்த குதிரைகளைப் பூட்டியிருக்கிறீர். நாம் செல்லவேண்டிய தூரமோ மிகுதியாயிருக்கிறதே.

வாகுகன் — மகாராஜா! ஸந்தேகப்படவேண்டாம். மிக அருமையான குதிரைகள். இதோ பார்த்தீர்களா—தலையில் இரண்டு சுழி, நெற்றியில் ஒன்று, கிலானில் ஒவ்வொருபக்கத்திலும் இரண்டு, மார்பில் இரண்டு, முதுகின் மேற்புறத்தில் ஒன்று—இப்பத்தும் மிகச் சிறந்த சுழிகள். இவற்றின் பெருமையை இக் குதிரைகள் ஒடும்பொழுது தாங்கள் அறிவீர்கள்.

குதுபர்ணர்—அப்படியா, ஸந்தோஷம். உமது வாக்கு ஒருநாளும் தவறாது. தர்மம் ஜயிக்கட்டும்.

(என்று கேரில் ஏறுகிறார். வாகுகன் தேரை நடத்திக்கொண்டு போகிறான்.)

பரிணந்தாவது காட்சி முற்றிற்று.

பதினொருவது காட்சி.

விஷயம்: தமயந்தி தனது கணவன் வரவை எதிர்பார்த்தல்.
 இடம்: விதர்ப்புரி அரண்மனையில் விதிஷயச் சார்ந்த ஒரு மாடம்.
 பாத்திரங்கள்: தமயந்தி, தோழி கேசினி.

[மாறுவேடம்பூண்ட தனது கணவர் சேர்ந்திருக்கொண்டு வருவார் என்று எதிர்பார்த்திருக்கும் தமயந்தி தனது ஆசைக்குதியிலே புலம்பல்.]

தமயந்தி — ஆஹா! வன் இன்னும் வரவில்லை? நேரமா யிறறே. இதற்குள் வந்திருக்கவேண்டுமே.

(கீர்த்தனம்—யதுதலகார்போதி, திரிபுடை.)

ப ல் ல் வி.

கண்களதுடிக்கின்றதே கணவனைக்காணவென்று,
 காலமும் வரவில்லையோ.

அ னு ப் ப ல் ல் வி.

நண்பர்கள்சிலர்சென்று நல்ல அபேயத்தியில்தான்
 கண்மணியானவரைக் கண்டேன்என்றுசொன்னாரே (கண்)

ச ர ண ங் க ள்.

1. குணத்தாலும்குறியாலும் கொண்டகணவனென்றும்
 கோலம்ஒன்றேவேறென்றும் கூறினார்அதனாலே
 மணத்திலிரண்டாம்சயம் வரமென்றுசொல்லிவிட்டேன்
 மணமென்றுசொல்லிவிட்டும் மன்னவனைக்காணேனே (க)
2. என்றன்கணவன்உள்ளம் என்னைமகிழ்ந்துகாண
 இங்குவரவேசெய்து என்னைஅவருக்காக்கி
 இந்தஉதவிசெய்ய எத்தனைநாள்தனைவேண்டி
 இருக்கின்றேனெதெய்வமே இன்னம்தயவில்லையோ (கண்)

தோழி—அம்மா! நுதுபர்ணமகாராஜர் தேர் வருகிறது.
 ஒருவர் வாரத்யம் செய்துகொண்டு வருகிறார். வந்து பாருங்
 கள் அம்மா.

[தமயந்தி எழுந்துவந்து பார்த்து]

தமயந்தி—ஆ ஆ! அவரைக் கண்டவுடன் எனக்கு
 என்னவோ செய்கிறது. தோழி! நீ போய் அவர் செய்
 கையை ஆறிந்துவா. குழந்தைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு போ.
 கடைசியாக நான் வருகிறேன்.

பதினொருவது காட்சி முற்றிற்று.

பதினேழாவது காட்சி.

விஷயம்: நளன் தனது உண்மைவடிவத்தை வெளிப்படுத்தல்.
 இடம்: விதர்ப்புரியில் பீமராஜரது அரண்மனையைச் சேர்ந்த
 ஒரு லிதே.
 பாத்திரங்கள்: வாகுகன் (நளன்), தோழி கேசினி, குழந்தைகள் (இந்
 திரஸேனன், இரதிரஸேனன்), தமயந்தி, புரோகிதர்
 (ஸுதாமர்), குதுபர்ணர், பீமராஜர்.

[வாகுகன் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறான். தோழி குழந்தைகளை
 அழைத்துக்கொண்டு அவ்வழியே வருகிறாள். குழந்தைகள்
 சிறிது வாகுகனை உற்றப் பார்க்கிறார்கள் அப்பொழுது இந்
 திரஸேனை தோழியை நோக்கி]

இந்திரஸேனை—அக்கா! இன்றைக்கு அப்பா வருவார்
 என்று அம்மா சொன்னாளே. எப்பொழுது வருவார்? இப்
 பொழுது வருவாரோ. என்னை அங்கே அழைத்துக்கொண்டு
 போகிறாய். எத்தனை நாள் ஆச்சு. நமது ஊருக்கு நாம்
 போகவேண்டாமா. (என்று அழுகிறாள்.)

தோழி — அவருக்கு தயவுவந்தல்லவா ஆகவேண்டும்
 நீங்கள் அழுது என்னசெய்கிறது.

[குழந்தைகளையும் அவர் செய்கைகளையும் கண்ட வாசுகனாகிய நளனுக்குத் தன்னையறியாமல் வருத்தம் தோன்ற, அதனைப் பிறர் அறியாதபடி மறைக்கிறார். அப்படியும் அவரிடம் வருத்தம் புலப்படுகிறது.]

தோழி—ஸ்வாமி! தாங்கள் யார்? ஏன் அழுகிறீர்கள்? இந்தக் குழந்தைகள் விஷயத்தில் தங்களுக்கு என்ன இவ்வளவு கருணை. எங்களுக்குத்தான் தமயந்தியின் துன்பத்தையும், அதைவிட இந்தக் குழந்தைகளின் துன்பத்தையும் பார்க்கிறதே. வேலையாய்ப் போய்விட்டது. இன்றைக்குக் கணவர் வருவார் என்கிற ஒரு தைரியந்தான் பாக்கி. இன்றைக்கு அவர் வராவிட்டால் நாளைக்கு அவன் பாடு என்னவோ. அப்புறம் குழந்தைகளின் ததி நான் சொல்லவேண்டியதில்லை. தங்களுடைய வருத்தத்தைப் பார்க்கும்பொழுது இந்தக் குழந்தைகள் விஷயத்தில் இரக்கப்பட்டத் தாங்கள் பாத்தியமுள்ளவர்கள் என்றே தோன்றுகிறது. தயவுசெய்து தாங்கள் யார் என்று சொல்லவேண்டும்.

வாசுகன்—நான் ஒரு தேர்ப்பாகன். சுயம்வரத்துக்கு வந்திருக்கும் அரசர்களில் ஒருவரோடு நான் வந்தேன்.

தோழி—என்ன, என்ன! சுயம்வரத்துக்கு வந்திருக்கும் அரசர்களா? ருதுபர்ணரைத் தவிர வேறு எந்த அரசராவது வந்திருக்கிறார்? கண்ணுற் காணாததைத் தங்கள் வாக்கால் சொல்லக்கூடாது.

வாசுகன்—ஒருவர் வரலாம்; புலபேர் வந்திருக்கக்கூடுமென்று ஊகிக்கக்கூடாது.

தோழி—அப்படி—எண்ணவேண்டாம். ருதுபர்ணரை வரவழைத்த காரணம் வேறு. அது பரம ரகச்யம். அது தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமானால், நளமகாராஜர் தங்கள் கைக்குள் இருக்கிறார் என்பதில் தடையிலலை. தங்களை யன்றி அவரை நாங்கள் காணப்போவதும் இல்லை. தாங்கள்தான் அவரை வெளிப்படுத்தவேண்டும்.

வாசுகன்—அவ்வளவு ரகச்யத்தை நான் எப்படி அறிவேன் அம்மா.

தோழி—நளமகாராஜருடைய தேரோட்டிம் வித்தை யைப் பரிகமசெய்யும் வித்தை யையும் தாங்கள் அறிவீர்கள் என்று?

வாசுகன்—அவ்வாண்டு தொழிலும் கானக்குத் தெரியுதான்.

தோழி—நளமகாராஜருக்கு அது தொழில்களில், எவ்வளவு தேர்ச்சி உண்டோ அவ்வளவு தேர்ச்சி தங்களுக்கு உண்டென்று எண்ணுகிறேன்.

வாசுகன்—இருக்கலாம்.

தோழி—இருக்கலாம் என்று தாங்கள் மையமாய்ச் சொல்லக்கூடாது. நளமகாராஜருக்கு எவ்வளவு தேர்ச்சி உண்டோ அதற்கு ஒரு அணுவாவது குறையவுஞ் செய்யாது. ஏறவுஞ் செய்யாது. அவ்வளவு கணக்காய்த் தங்களுடைய திறமையை எங்கள் நம்பியிருக்கிறோம். இதுவிஷயத்தில் குழந்தைகளையும் ஏழைகளாகிய எங்களுக்கும் வந்திடுக்கக்கூடாது.—அப்படித்தானே? (என்று கற்றப் புன்சிரிப்புக்கொள்ளுகிறாள்.)

வாசுகன்—நாணத்தோடும் ஒருகைப் புரட்டிப்போடும் சற்று யோசித்து உண்மைதான்.

தோழி—அவ்வளவு கணக்காய் அவர் திறமையைத் தாங்கள் உணரக்கூடுமானால், அந்த மகாராஜர் தங்களுக்குள் அகப்பட்டு இருக்கிறார் என்பதில் தடையேயில்லை. தயவுசெய்யவேண்டும். இனிமேலும் சோதனைசெய்யலாகாது. (அழுதகொண்டு) இதுவும் பாழ்மண்டபமல்ல, பிரதிரத்திரியல்ல.

(கீர்த்தனம்—ஸாவேரி, ஆதி.)

புல்லவி.

இன்னமும் சோதனைகளைச் செய்யலாமோ எங்கள் ஸாமி
ஏழைகள் மனம் நொந்தால் இதுவிஷயம்தோஸாமி (இன்)

அனுபல்லவி.

பின்னமாய் நடுக்காட்டில் பிரிந்துபோனதுமன்றி
இன்னமும் மனம் மறைத்தால் இதுவோகாசெய்யுமன்றி (இன்)

சரணங்களை.

1. பாதிராத்திரியில்லீர் சேதிசொல்லாமல்போனீர்
பார்த்துப்பிடிப்போமென்றால் பகல்வேஷம்போடலானீர்
நீதியோ உமக்கிது நேரிலேநின்றும்என்றீர்
நினைவைவெளியிடாமல் நெஞ்சில்மறைக்கலானீர் (இன்)
2. உம்மையன்றி அறியாத ஒருத்தியைவிட்டுச்சென்றீர்
ஒன்றியாய்ப்படிவந் தூர்சேர்வாள் அவள்என்றீர்
எம்முடைநேசமெல்லாம் எப்படிமறந்துவென்றீர்
இன்னம்எங்குதுயர்காண இச்சைகொண்டோநின்றீர் (இ)

வாகுகள்—கேசினி! அழாதே. நீ குழந்தைகளைத் தேர்ந்திக்கொண்டிருக்கவேண்டியிருக்க நீயே அழலாமோ. உங்கள் நன்மையின்பொருட்டே இப்படியெல்லாம் செய்தேனே யொழிய வேறென்ன, வருத்தப்படாதே; இதோ என் வடிவத்தை மாற்றிக்கொண்டு வருகிறேன்.

[என்று சற்று அப்புறம் போய்த் தன் வடிவத்தை மாற்றிக்கொண்டு நளசகரவர்த்தி வெளிப்படுகிறார்.]

தமயந்தி — (இவற்றையெல்லாம் மறைவிலிருந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தவள் உடனே வெளிப்பட்டவந்து நளசகரவர்த்தியை வணங்கி, சிறிது வருத்தத்தோடு தோழியைச் சார்ந்து நிற்கிறாள்.)

தோழி — (நளனை நோக்கி) தாங்கள் இவள் வருத்தத்தைக் காணக்கூடாமல் அன்பினாலே பிரிந்தீர்கள் என்று ஒரு தைரியத்தினாலேயே என் தோழி இத்தனைநாள் பொழுதுபோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனாலும் இவள் துன்பத்தைக் கண்டு பொறுக்காமல் பெரியோர்கள் இவ்வாறு ஒரு ஏற்பாடு செய்தார்கள். அவர்கள் ஸங்கல்பத்தை அவர்களே முடித்தார்கள்.

[ஸுதாமர் வருகிறார்.]

ஸுதாமர் — (நளனை நோக்கி) வரவேண்டும் வரவேண்டும். தங்களுக்கு மாலை கிடைத்தாலும் கிடைக்கும் என்று அப்பொழுதே சொன்னேனே. (என்று சிரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறார்.)

நளன் — (நமஸ்கரித்து) பெரியோர்களால் ஆகாதது என்ன இருக்கிறது. எங்களுடைய கேசுமமெல்லாம் தங்கள் கைக்

குள் இருக்கிறது. தங்களுடைய ஆசீர்வாதத்தால் நாங்கள் எல்லாரும் இதுவரையில் ஸௌக்யமாய் இருந்தோம்.

[ருதுபர்ணர் வருகிறார்.]

ருதுபர்ணர்—மகாராஜா! எப்பொழுது விஜயம்செய்தது?

நளன்—தங்கள் கூடத்தான்—தேரோட்டிக்கொண்டு வந்தேனே.

ருதுபர்ணர்—மன்னிக்கவேண்டும். தங்களை அறியாமல் எவ்வளவோ அபசாரம் செய்திருப்பேன்.

நளன்—ஹாஹா! அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. என்னைக் கர்ப்பாற்றினவர் தாங்கள். நான் உண்டது தங்களுடைய அன்னம். இப்பொழுது பந்தயம் வைத்து ஆடப்போகிற பொருளும் தாங்கள் கொடுத்த ஸம்மானங்கள். ஆடுகிற ஆட்டமும் தங்களிடம் கற்றுக்கொண்டது. நான் இழந்த நாட்டை மீட்டுக்கொடுத்தவர் தாங்கள்தான். தங்கள் நன்றியை என் குலமே மறக்கக்கூடாது. தயவுசெய்து தங்கள் ஊழியத்தினின்றும் நான் விடுபட்ட உத்தரவுகொடுக்கவேண்டும்.

ருதுபர்ணர்—அவ்வளவு வார்த்தை தாங்கள் சொல்லக் கூடாது. தாங்களும் நானும் நெருக்கி நண்பர்கள். அதிக உபசாரம் வேண்டாம். போய்ச் சூதாடி நாட்டைக் கைப்பற்றி ஸுகுமே யிரும். என்னுடைய நல்லகாலம் என்னிடம் வந்தீர். தோத்தொழில் நன்றாய் அறிந்தேன். தங்களுடைய நல்ல நிலைமையை என் கண்ணால் பார்க்கும்படி நேரிட்டதைவிட வேறு பாக்தியம் எனக்கு என்ன. இனித் தாமதம் வேண்டாம். இப்பொழுதே புறப்பட்டுப் போங்கள். நானும் போய்வருகிறேன்.

[பிமராஜர் வருகிறார்.]

பிமராஜர் — (நளனை நோக்கி) வரவேண்டும். எங்கு இதனை நாளாய்க் காணோம். தங்களுக்கு ஒருவர் தெரிவிக்க வேண்டிய விஷயம் ஒன்றுமில்லை. என் கண்ணாலே மறுபடி உங்களுடையெல்லாம் சேர்த்துப் பார்க்கும்படியான பாக்தியம் எனக்குக் கிடைத்தது. எல்லாம் தெய்வசகையல்.

[எல்லாரும் போகிறார்கள்.]

பதினேழாவது காட்சி முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது காட்சி.

—o—o—o—

விஷயம்: நளன் புஷ்கரனோடு மறு சூதாடி நாடு பெறுதல்.

மூடும்: மாலிபுஷ்கரன் அரண்மனையில் ஒரு மண்டபம்.

பாத்திரங்கள்: நளன், புஷ்கரன், கணக்குப்பிள்ளன், சேவகன், புஷ்கரனுக்குக் கொடியிடிப்போன்.

[புஷ்கரராஜர் ஸனையில் வீற்றிருக்கிறார்.]

சேவகன்—மகாராஜ! மகாராஜா வந்திருக்கிறார்.

புஷ்கரன்—யார், நளமகாராஜாவா, வாட்டும்.

[நளன் வருகிறார். உடனே புஷ்கரன் எழுந்திருந்து]

வரவேண்டும் வரவேண்டும், கண்டு வெகுநாளாயிற்று. எல்லாரும் ஸுகமா?

நளன்—ஸுகந்தான். தாங்களும் ஸுகப்பந்தானே.

புஷ்கரன்—எல்லாரும் ஸௌக்யம். ஏதோ எல்லாம் தாங்கள் கொடுத்த பாக்சியம்.

நளன்—மறுசூது ஆடலாமோ.

புஷ்கரன்—ஆகா, பொருளிருக்கிறதோ. நான் அதற்குத்தானே காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

[என்று சொல்லி, பலகையைப் பரப்பி, பாச்சிக்கைகளை நளன் கையில் கொடுக்கிறான். அவற்றை வாங்கிய நளன்]

நளன்—ஏன் தாங்களே ஆடலாமே.

புஷ்கரன்—மகாராஜா, அப்படியொன்றும் என்னை பேதமாக எண்ணக்கூடாது. ஆடவேண்டும்.

நளன்—முன்போலவே ஒருயாளை முதல் கணக்கு எழுதிவரச் சொல்லும்.

புஷ்கரன்—ஆகா, அப்படியே செய்யட்டும்.

[உடனே கணக்குப்பிள்ளை வந்து எழுதத் துவக்கிவிட்டார். கொடியிடிப்போனும் கொடியைப் பிடித்துக்கொண்டு புஷ்கரன் பக்கத்தில் நிற்கிறான். நளபுஷ்கரர்கள் ஆடுகிறார்கள்.]

புஷ்கரன்—பேஷ், பிள்ளையார் ஆட்டம் தங்களுக்குே ஜயம். முன் தடவையும் முதலாட்டம் தங்களுக்குத்தான் ஜயம். —இதுவும் தங்களுக்குத்தான். —ஒகோ! இதுவும் தங்களுக்குத்தான்! என்ன மகாராஜா, ஆட்டத்தில் மிகுந்த சறுசுறுப்பா யிருக்கிறீர்கள்! இவ்வளவு தேர்ச்சியும் என்னுடைய வந்ததென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள். இப்பொழுது வது என் வர்த்தையில் ஸம்பிக்கை வந்ததா. எப்படியாவது இந்த ஆட்டத்தின் மகிமையை யாவரும் அறியவேண்டுமென்பது என்னுடைய தோரிக்கையையொழிய என்னக்குப் பொருள் ஒரு லகிய மல்ல.

நளன்—இருக்கட்டும், மேல் ஆடுகிறேன்.

புஷ்கரன்—ஆஹா! இதுவும் தங்களுக்கு. —இதுவுந்தான். —இதுவுந்தான். —பேஷ், இதுவுந்தான். —பேஷ், மிகுந்த ஸந்தோஷம், இதுவும் தங்களுக்குத்தான். எப்படியாவது தங்கள் தேர்ச்சியைத்தான் நான் விரும்பினது. மகாராஜா! போதும். தங்களை வெல்ல என்னால் இல்லை. எல்லாம் தங்களுடையவை. மன்னிக்கவேண்டும். போய் வருகிறேன். (என்று எழுந்திருக்கிறான்.)

[அப்பொழுது கொடியிடிப்போன் தன் எஜமானனது தோல்வியைக் கண்டு மௌன அவவிடத்தினின்றும் கழுவியிட்டான்.]

நளன்—புஷ்கரனே. நோக்கி அவ்வளவு அவசர மென்ன, இன்று இருந்துவிட்டுப் போகலாமே.

புஷ்கரன்—(போய்க்கொண்டே) அதனால் பாதகமில்லை, போய் வருகிறேன். (சற்றுத் தயங்கி நின்று) போய்வாட்டுமா, உத்தாவுதானே, என் நாடுகூட இதில் தங்களுக்குச் சேர்ந்திருக்கிறது. அதனாலென்ன, ஆட்டமென்றால் அப்படித்தான் இருக்கும். —தங்களுடைய இஷ்டம். —போய்வாட்டுமா. (முகம் வாடியிருக்கிறது.)

நளன்—தம்பி! வருத்தப்படவேண்டாம். உமது நாட்டை நீரே எடுத்துக்கொள்ளும். இந்த ஆட்டத்தின் ஸம்பந்தம் அவ்வளவோடு போகட்டும். ஆனால், உம்மால் ஒரு காரியம் ஆகவேண்டும்.

புஷ்கரன்—உத்தரவானால், கூடுமானால் செப்திதேன்.

நளன்—தங்களால் கூடிய காரியந்தான். தாங்கள் செய்ய வேண்டியதே அதில் இல்லை. செய்யாமலிருப்பதுதான்.

புஷ்கரன்—மகாராஜா, அதென்ன, உத்தரவாகவேண்டும்.

நளன்—இந்தச் சூதாட்டத்தை இனிமேல் ஆடுகிறதில்லை என்று உறுதிமொழி கொடு.

புஷ்கரன்—(சற்று யோசித்து) மகாராஜா, உத்தரவுப்படி நடந்துகொள்ளுகிறேன். இதனால் எனக்குமாதிரிம் கேடும் மல்ல. உலகத்திற்கே கேடும். எத்தனைபேரை ஒட்டாண்டியாக்கி யிருக்கிறேன்.

மகாராஜா, தங்களுடைய பெருந்தன்மையும் லோகோபகாரமும் என்னவென்று சொல்லுவேன்! மன்னிக்கவேண்டும்.

நளன்—போய்வாரும். உம்முடைய நாட்டை நீரே ஆண்டுகொண்டு பழையபடி நமக்குச் சிறாசார் யிரும். உறுதிமொழி தப்பவேண்டாம். ஜாக்ரதை.

புஷ்கரன்—உத்தரவுப்படி நடந்துகொள்ளுகிறேன். மகாராஜா! போய்வருகிறேன்.

[புஷ்கரர் போகிறார்.]

பரிசுண்டாவது காட்சி முத்திறம்.

பத்தொன்பதாவது காட்சி.

—o—

விஷயம்: அரண்மனைச் சேவகனுக்கும் புஷ்கரனுடைய கோடி பிடிப்போனுக்கும் தர்க்கம்.

இடம்: மாலிந்தநகரத்தில் நளபுஷ்கரர்கள் மறுகுதி ஆடிய மண்டபத்தின் வெளிவாயில்.

பாத்திரங்கள்: சேவகன், புஷ்கரனுடைய கோடிபிடிப்போன்.

[கோடிபிடிப்போன் வெளிவாயிலைத் தாண்டிப் போகும்போது]

சேவகன்—என்ன அண்ணே! இவ்வளவு சீக்கிரம் புறப் பட்டுவிட்டார்கள்.

[என்ற, நயமாய்ச் சொல்லுபவன்போல அவன் கிட்டப்போய் அவன் கையில் பிடித்திருந்த கொடியைச் சரேலெனப் பிடுக்கித் கொண்டு, பிறகு கடுமையாய்ச் சொல்லுகிறான்.]

போக்கிரிப் பசங்களா! இனிமேல் இந்த வழி வாருகள் சொல்லுகிறேன்.

கோடிபிடிப்போன்—என்னடா இப்பொழுது நாங்கள் செய்துவிட்டோம்? திருட்டுப் புரட்டுப் பண்ணிவிட்டோமா, பொய்யைப் புளுகைச் சொல்லிவிட்டோமா?

சேவகன்—பொய்சொல்லுகிறது இன்னும் வேறு இருக்கிறதா! உங்கள் எஜமான் தான் பாட்டுக்கூடப்பாடிவிட்டாரே, சூதாட்டம் மிகவும் நல்லதாம், ஒரு கெடுதலும் இல்லையாம்!

கோடிபிடிப்போன்—அடே, வெறும்பேச்சுப் பேசாதே. நாட்டைச் சொல்லு பார்ப்போம்.

[சேவகன் யோசிக்கிறான்.]

ஏண்டா கஷ்டப்படுகிறாய். நானே சொல்லுகிறேன் கேட்டுக்கொண்டிவா.

பத்தொன்பதாவது காட்சி.

—o—o—o—

விஷயம்: அரண்மனைச் சேவகனுக்கும் புஷ்கரனுடைய கோடி பிடிப்போனுக்கும் தர்க்கம்.

இடம்: மாலிந்தநகரத்தில் நளபுஷ்கரர்கள் மறுகுது ஆடிய மண்டபத்தின் வெளிவாயில்.

பாத்திரங்கள்: சேவகன், புஷ்கரனுடைய கோடிபிடிப்போன்.

[கோடிபிடிப்போன் வெளிவாயிலைத் தாண்டிப் போகும்போது]

சேவகன்—என்ன அண்ணே! இவ்வளவு சிக்கிரம் புறப் பட்டுவிட்டீர்கள்.

[என்று, நயமாய்ச் சொல்லுவவன்போல அவன் கிட்டப்போய் அவன் கையில் பிடித்திருந்த கோடியைச் சரோலெனப் பிடுங்கிக் கொண்டு, பிறகு கடுமையாய்ச் சொல்லுகிறான்.]

போக்கிரிப் பசங்களா! இனிமேல் இந்த வழி வாருங்கள் சொல்லுகிறேன்.

கோடிபிடிப்போன் — என்னடா இப்பொழுது நாங்கள் செய்துவிட்டோம்? திருட்டுப் புரட்டுப் பண்ணிவிட்டோமா, பொய்யைப் புளுகைச் சொல்லிவிட்டோமா?

சேவகன்—பொய்சொல்லுகிறது இன்னும் வேறு இருக்கிறதா! உங்கள் எஜமான்தான் பாட்டுக்கூடப் பாடிவிட்டாரோ, ரூதாட்டம் மிகவும் நல்லதாம், ஒரு கெடுதலும் இல்லையாம்!

கோடிபிடிப்போன் — அடே, வெறும்பேச்சுப் பேசாதே. பாட்டைச் சொல்லு பார்ப்போம்.

[சேவகன் யோசிக்கிறான்.]

ஏண்டா கஷ்டப்படுகிறாய். நானே சொல்லுகிறேன் கேட்டுக்கொண்டுவா.

கோடிபிடிப்போன்—

“பிறப்பினே டிறப்பு மூப்பென்
றிவையெலாம் பிரிந்து போன
துறக்கத்தி விருப்பார் போல
ஒன்றுமே தோன்று தையா”

என்றால் என்ன அர்த்தம். தேவர்களாய்ப் போய்விடலாம் என்று எண்ணமோ? தேவர்களுக்கு—பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, சாவு—ஒன்றும் கிடையாது. இந்த ஆட்டத்தில் உட்கார்ந்து விட்டால் இவனுக்கும் — பிறப்புவருமே, பிணிவருமே, மூப்புவருமே, சாவுவருமே — என்கிற யோசனையே கிடையாது. தேவர்களுக்கு சுபாவத்திலேயே — பசி, தாகம், தூக்கம் — ஒன்றும் கிடையாது. இவனுக்கோ — பசியா, தாகமா, தூக்கமா—ஒன்றுமே தோணுது. தெரிந்ததா அப்பா.

சேவகன்—இருக்கட்டும், பாக்கிக்கும் பொருள் சொல்லி முடியும்.

கோடிபிடிப்போன்—“சிறப்புள இந்த வாட்டச்சிரோலாம்”

சிறப்புள்ள இந்த ஆட்டம்—என்ன சிறப்புத் தெரியுமா? இழிவுசிறப்பு. இந்த ஆட்டச்சிரோலாம்—என்று எண்ணிக் கொண்டாயோ? சேர்த்துச் சொல்லிப்பார் தெரியும். இந்த வாட்டச்சிரோலாம்—இந்தச் சூதாட்டத்தால் உண்டாகும் “வாட்டத்தினுடைய” அதாவது, கஷ்டத்தினுடைய சிரையெல்லாம். ‘சீர்’ என்றால் பாரம், அதாவது மிகுதி. ஆகவே, இழிவுள்ள இந்த வாட்டத்தினுடைய மிகுதியையெல்லாம் என்று அர்த்தம்.

“இந்த வாட்டச்சிரோலாம் செப்பவென்றால், மறப்பன்றோ தடுக்கும்”—மறப்பன்றோ தடுக்கும் என்றால், மறந்து போகும்படி அவ்வளவு மிகுதியான நன்மை என்று எண்ணி நையோ, அவ்வளவு மிகுதியான தீமை.

சேவகன்—அப்பறம்.

கோடிபிடிப்போன்—“நீர்தான் மறுத்திடா தாடு விரே”—உங்கள் எஜமானை ஆடக் கூப்பிட்டுவிட்டார் என்று உங்களுக்கெல்லாம் எண்ணம். ‘மறுத்திடா தாடு விரே’—ஏகா

ரம் எதிர்மறை. மறுத்துவிடாமல் ஆடுவீரா, மறுத்துவிடுங்கள் ஆடவேண்டாம் என்று சொன்னார். உங்களுக்கு அந்த தம்பண்ணிக்கொள்ளாத தெரியாவிட்டால் யார்பேரிலடா வருத்தப்படுகிறாய்?

சேவகன்—அப்படியா! இது ஒரு தந்திரம் வைக்கிற கிறீர்களா!

கோடிபிடிப்போன்—(சற்று மெதுவான குரலுடன்) எனடா ஆத்திரப்படுகிறாய் உங்கள் எஜமானனுக்குப் புத்தி கொஞ்சம் மட்டு, நம்முடைய எஜமானனுக்கு மனது கொஞ்சம் கெடுதல். வேறென்ன. இப்பொழுது எல்லாம் சரியாய்ப் போய்விட்டது. எல்லாம் நல்லகாலத்துக்குத்தானடா.

சேவகன்—ஸரி ஸரி, நீங்கள் மகாயோக்யர்கள், மகா அயோக்யர்கள்; (மகா அயோக்யர்கள் = மகாயோக்யர்கள்) போய்விட்டுவாருங்கள் அப்பா.

கோடிபிடிப்போன்—என்ன, அதுக்குள்ளே நம்மகிட்டக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டாற்போல் இருக்கிறது.

[என்று சொல்லிக்கொண்டே போகிறான்.]

பத்தொன்பதாவது காட்சி முற்றிற்று.

இருபதாவது காட்சி.

விஷயம்: 1. நளசகரவர்த்தி பழையபடி அரசாளத் தொடங்குதல்.
2. பெரியோர்கள் ஆசீர்வதித்தல்.

இடம்: மாலிந்தகரத்து அரண்மனையில் ஸபாமண்டபம்.

பாத்திரங்கள்: நளன், மந்திரி முதலிய உத்யோகஸ்தர்கள், புரோகிதர் (அச்சுதர்), பெரியோர்கள், தமயந்தி, குழந்தைகள் (இந்திரஸேனன், இந்திரஸேனன்), பாடகர்கள்.

[நளசகரவர்த்தி மந்திரி முதலிய உத்யோகஸ்தர்களுடன் ஸபையில் வீற்றிருக்கிறார்.]

புரோகிதர்—(பழைய வழக்கப்படியே வந்து கடவுள்வாழ்த்துச் சொல்லிப் போகிறார். இதனை முதற்காட்சியிற் கண்டுகொள்க.)

நளன் — மந்திரிகளே! குழுகளெல்லாம் நாம் இல்லாத காலத்தில் எப்படியிருந்திருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. அவர்களுடைய சில குறைகள் தீர்க்கப்படாமல் இருப்பினும் இருக்கும். நீங்கள் மந்திரிகளாக இருந்தபோதிலும், என்னிடம் நாடு கவர்ந்த ஒரு அரசனை வைத்துக்கொண்டுதானே நடத்தவேண்டியிருந்தது. “மன்னவன் எப்படி மன்னுயிர் அப்படி.” இனிமேல்தான் அக் குறைகளெல்லாம் நன்கு வெளிப்படும்.

நீங்கள் தக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு நமது நாட்டையும் குழுகளையும் பழைய நிலைமையில் வைக்கவேண்டும். நம்முடைய முயற்சிகளுக்கெல்லாம் கடவுள் திருவருள் புரிவாராக.

சேவகன் — மகராஜ்! பெரியோர் வந்திருக்கிறார்கள்.

நளன் — வாட்டும்.

[பெரியோர்கள் வருகிறார்கள். எல்லாரும் எழுந்திருக்கிறார்கள்.]

நளன் — (எதிர்கொண்டு சென்று) நமஸ்காரம், வரவேண்டும் வரவேண்டும்.

[என்று சொல்லிக்கொண்டே அவர்கள் கொடுக்கும் காணிக்கைகளை வாங்கிக்கொள்ளுகிறார். பெரியோர்கள் ஆசீர்வாதம் செய்து உட்கார், எல்லோரும் உட்காருகிறார்கள்.]

பெரியோர்களில் ஒருவர்—மகாராஜா! தங்களைக் கண்டதால் எங்களுக்குெல்லாம் உண்டான மகிழ்ச்சி சொல்லிமுடியாது. குழுகளெல்லாம் மேகத்தைக்கண்ட பயிர்போலத் தங்களுடைய செங்கோலுக்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் உங்களுடையெல்லாம் கண்டு ஆசீர்வதிக்க வந்தோம்.

[என்று சொல்லவும், நளமகாராஜர் குறிப்பின்படி தமயந்தியும் குழந்தைகளும் வர, நளனும் பெரியோர்களும் ஒழிந்த மற்றவர்கள் எழுந்து மரியாதை செய்கிறார்கள். அப்பொழுது பெரியோர்கள் ஒருவர் எழுந்து தமயந்தியையும் குழந்தைகளையும் நோக்கி]

பெரியவர்—அம்மா, உட்காரவேண்டும். குழந்தைகளே, உட்காருங்கள்.

[என்று சொல்ல, தமயந்தி சகரவர்த்தியின் இடதுபக்கத்தில் போடப் பெற்ற விம்மாஸனத்தில் உட்காருகிறாள். குழந்தைகளும் அவ் விருவர்பக்கத்திலும் அமைக்கப்பெற்ற இரண்டு பீடங்களில் அமருகிறார்கள். அப்பொழுது பெரியோர்களுல்லாரும் எழுந்த புஷ்பங்களைத் தூவி ஆசீர்வதிக்கிறார்கள். அப்பொழுது]

ஒரு பெரியவர்—மகாராஜா! தங்கள் கீர்த்தி உலகமுள்ள அளவும் நிலைநிற்கவேண்டும். என்புதற்காகச் கடவுள் இப் படிப்பட்ட ஒரு திருவிளையாடலைச் செய்தாரேயொழிய வேறு காரணம் தங்களிடத்தில் இல்லை.

உங்களுடையல்லாம் இந்த நிலைமையில் மறுபடி பார்க்கும் படி செய்த கடவுள் திருவருள் வாழ்க! எல்லோருக்கும் மங்களம் உண்டாகட்டும்! எங்கள் சகரவர்த்தி நீழி வாழ்க!

[எல்லாரும் உட்காருகிறார்கள். பாடகர்கள் மங்களம் பாடுகிறார்கள்.]

பாடகர்கள்: (கீர்த்தனம்—சுருட்டி, திரிபுடை.)

பல்லவி

மங்களம் மங்களம் மங்களம் — மகாராஜாக்கு

மங்களம் மங்களம் மங்களம்.

அனுபல்லவி.

மங்களம் மங்களம் எங்கள் மகாராஜபுருக்கு

மங்களம் மங்களம் எங்கள் மகிமைப்பதாபுருக்கு (மங்)

சரணங்கீதவி.

1. மாதம்மும்மாரிபெய்யவே — மதிக்குடைக்கீழ்
மகிழ்ந்துளவரும்உய்யவே—
திதில்லாமல்பயிர்கள் தேசத்தில்செழிக்கவே
சிறந்தமணியும்பொன்னும் திவ்யமாய்க்கொழிக்கவே (மங்)
2. நல்லோர்களென்றுமவாழ்கவே — நம்மையாரும்
நல்லாசரும்வாழ்கவே—
எல்லாம்வல்லஇறைவன் இணையடிவாழ்கவே
இந்தப்புனியில்அவன் அருளால்நாமும்வாழ்கவே (மங்)

இருபதாவது காட்சி முற்றிற்று.

நாடகம் முற்றிற்று.

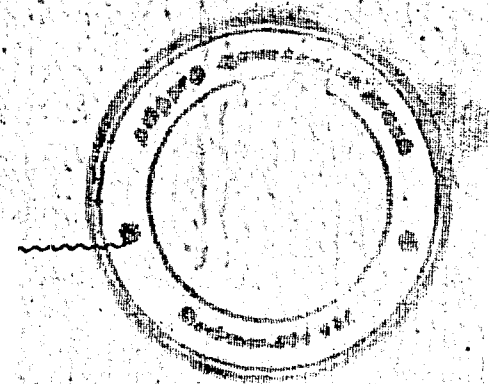
முதற்குறிப்பு.

[பின்னாக வரும் எண் காட்சியின் எண்.]

சேய்யுள்.

கீர்த்தனம்.

1. உலகெலாம்படை, 1.	1. தெய்வமே அருள்செய், 2.
2. எத்தனை தான்கைகால், 1.	2. கல்யாணமே, 4.
3. எளியார்க்கிரங்கு, 1.	3. லாலிலாலைய, 4.
4. அலகிலா உலகு, 2.	4. நன்மைவாழ்க, 5.
5. இத்தனை அரசர்கள், 2.	5. இங்கு ஆட்டம்வேண்டாம், 6.
6. உலகத்தின் துன்பம், 6.	6. என்னை நம்பியிருந்த, 8.
7. பிறப்பினோடிற்று, 6.	7. ஐயோ நான் என்ன, 9.
8. தூலெலாம்கற்று, 6.	8. என்வீட்டுக்குவந்து, 11.
9. எனக்கு நேர்த்த, 6.	9. உம்மை நம்பியிருந்த, 12.
10. இந்தவோருலகம், 8.	10. பாவஞ்செய்யாதிரு, 13.
11. உலகெலாஞ்சுழல், 8.	11. கண்கள்துடிக்கின்றதே, 16.
12. அழிகின்றபொருள், 8.	12. இன்னமும்சோதனை, 17.
13. ஈடுதலாம்எனக்கு, 8.	13. மங்களம், 20.
14. காட்டிலேயென்றன், 9.	
15. கண்ணெயென், 14.	
16. மண்கலந்தவாழ்வை, 14.	
17. வாளுடர்கோவை, 14.	
18. என்னையோநாடி, 14.	

அரும்பதவுரை.

காட்சி-1.

உலகெலாம்படை — தனி — ஒப்பற்ற. அலகிலா — அளவில்லாத. அமுது — உணவு. மிகும் உயிர் — பலவாகிய உயிர். துங்கம் — பரிசுத்தம். தேவே — தெய்வமே. களை — இளைப்பு. எத்தனைதான் — இரும்பால் பிணிக்கினும் — இரும்பு விலக்குகளால் சுட்டினாலும் ஸந்தமும் — எப்பொழுதும். எளியார்க்கிரங்கு — களி — மகிழ்ச்சி. வான் விழுங்கும் தெய்வம் — ஆகாயத்திலும் பெரிதாகிய தெய்வம்.

காட்சி-2.

அலகிலாஉலகு — இலக-விளங்க. நிமலன் — பரிசுத்தமுள்ளவன். சார — அடைய. இத்தனைஅரசர்களுள் — பித்தன் என்பதன் பெண்பால். ஸந்தனே — கடவுளே. தெய்வமேஅருள்செய் — ஹைதவம் — வஞ்சனை.

காட்சி-4.

கல்யாணமே — வைபோகம் — ஸந்தோஷம். பரதாபன் — வெற்றியை உடையவன். சந்திரகுல தீபன் — சந்திரகுலத்தை விளங்கச் செய்பவன் (நான் சந்திரவம்சத்து அரசன்.) பூபன் — அரசன். லாலிலாலைய — ஞானபோதன் — ஞானத்தை அறிந்தவன். நீதன் — நீதியை யுடையவன். மதி — சந்திரன். ததல் — தெற்றி. (பெண் களின் தெற்றியை எட்டாம்கான் சந்திரனுக்கு ஸமானமாகச் சொல்லுவார்கள்.)

காட்சி-6.

உலகத்தின்துன்பம் — ஒருக்குற — அடியோடு. வீட்டி — அழித்து. இலகிலா — விளங்காத, உண்டாகாத. பிறப்பினோடிற்று — பிரித்துபோன — இல்லாத. துறக்கம் — தேவ லோகம். நூலெலாங்குதலு — துண் உணர்வு — குட்கம் புத்தி. சால — மிகவும். ஏறும் — பொருத்திய. போமின் — போவதன்.

காட்சி-8.

இந்தவோருலகம் — அந்தரம் — ஆகாசம். உலகெலாஞ்சுழன்ற — பரிதி — சூரியன். சகாதல் — உடைதல். விசம்பு — ஆகாசம். தவிரலாமோ — மறக்கலாமோ. ஈதெலாம்எனக்கு — இசைத்தல் — சொல்லுதல். இப்போது + யாதும் — இப்போதியாதும். பொதுவீர் — வாருங்கள்.

காட்சி-9.

காட்டிலேயென்றன் — செட்டிலேகின்றும் — கெடுதியினின்றும். கிளி-தமயந்தி — (கிளிபோன்றவன்). ஐயோநான்என்ன — உய்வேன் — பிழம்பேன். கனவு — ஜாக்ரம், விழிப்பு. நினேலில் — மனதில்.

காட்சி-11.

என்விட்டுக்குலத்து — இவ்வாட்டா — இவ்வாவிட்டால்.

காட்சி-13.

பாவந்தெய்யாதிநு — சீசமாம் — தாழ்வான. உளவாய் — யுக்தியாய்.

காட்சி-14.

கண்ணையென் — உண்டிஞாங்கள் — (உண்டிகொய்கள்) மனத்துன்பங்கள். மண்கலந்தவாழ்வை — எண்கலந்த — கவலையோடுகடிய. போந்தேனே — வந்தேனே. பண் — (இசைப்பாட்டு) இனிமை. வானுடர்கோவை — வானுடர்கோ — இத்திரன். நிழல் — ஒளி. ('இத்திரன்' மதிக்காமல்) என்ருல் — இத்திரன். முந்லியவர்களிலும் மேலாக கள்ளை மதித்து என்பது பொதுவான கருத்து. இது இத்திரன் தயம்வரத்துக்கு வந்திருந்தான் என்னும் புராண கதை மையும் ஒருவாறு குறிப்பிக்கின்றது.)

காட்சி-16.

கண்கள் துடிக்கின்றதே — துடிக்கின்றது — வினாவின்றன, மிகுந்த ஆவல் கொள்ளுகின்றன.

வினாவுகன்.

இவன் நாடகத்தில் ஸபையோருக்கு ஹாஸ்யம் (சிரிப்பு) உண்டாக்க ஏற்பட்ட ஒரு வேஷதாரி. இவனை விகடகவி என்றும் சொல்வர். இவன் செய்கைகளும் பேச்சுக்களும் சரித்திரம் நடந்த ஆதிகாலத்தில் நிகழ்ந்திருக்கவேண்டுமென்பது இல்லை; நிகழ்ந்திருந்தால் பெரிய தவறு என்று சொல்லத்தக்கவைகள் கூட உண்டு. இவன் நடிக்கவேண்டியவை பெரும்பாலும் இவன் திறமையைப் பொறுத்தவைகளாய், ஸமயோசிதமாய் இவனாலேயே தெரிந்துகொள்ளப்படவேண்டியவைகளாய் இருக்கின்றன.

உதாரணமாக: — முதற்காட்சியில் ரிஷிகள் விடைபெற்றுப் போகையில், “சில ரிஷிகள் வருகிறது, பெண்டாட்டியை விட்டு விட்டு பிள்ளையை விட்டுவிட்டு என்கிறது; இந்த மாதிரி கல்யாணம் செய்துவைத்தால் லல்லவோ நல்லது” என்று சொல்லலாம். ஐந்தாவது காட்சியின் கடைசியில் இந்திரஸேனையை நோக்கி, “அம்மா! வயசுகாலத்தில் என்னை வைத்துக் காப்பாற்றவேண்டியது தனக்குடைய கடமை; ரூபகமிருக்கட்டும்” என்று சொல்லலாம். பதின்மூன்றாவது காட்சியில் தொழிலாளிகள் பேச்சு முடிகையில் இவனும்,

“நானும் ஒத்தொழிலாளி தம்பி—இந்த
நானிலத்தில் என்னைக் கண்டால் சிரிப்பார்
நீயும் என்வித்தைகளைக் கண்டால்—இந்த
நிமிஷமே சிரிப்பா சிரிப்பாய் என்தம்பி
தனத்திநாதந்தி நானு”

என்று பாடலாம். இவ்வாறே பிறவும் காண்க.

நன்மை வாழ்க.